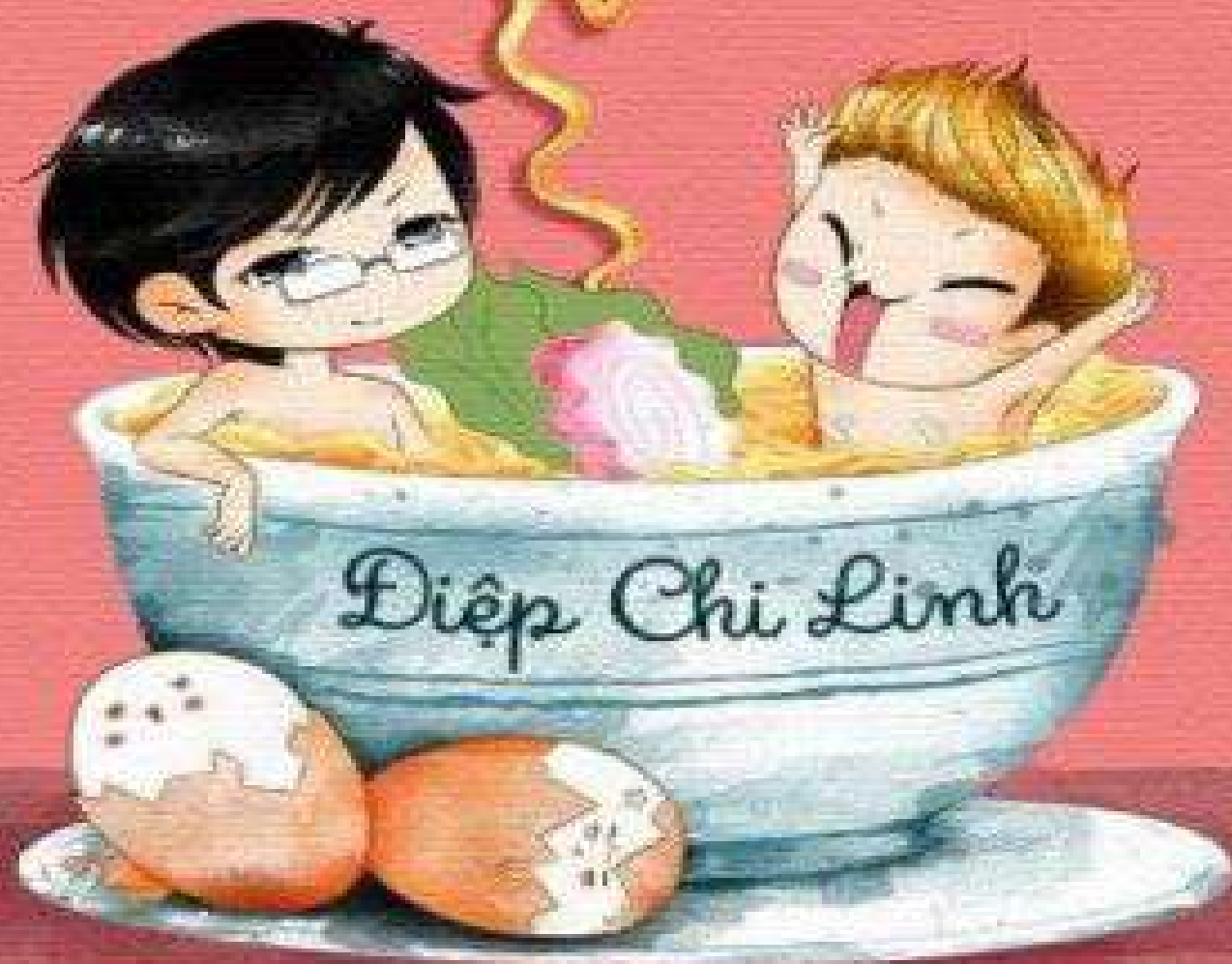

Điểm khởi đầu ✂ Hạnh phúc

Mục lục

Ngoại Truyện 1: Bạn học cấp ba

Ngoại Truyện 2: Một lần ghen tuông dẫn đến thảm án

Ngoại Truyện 3: Về lại trường Nhân Xuyên

Ngoại Truyện 4: Trận gió tuyết đáng nhớ

Ngoại Truyện 5: Hỏi đáp dành cho vợ chồng son

Ngoại Truyện 6: Điểm khởi đầu của hạnh phúc

Thông tin tác giả

ĐIỂM KHỞI ĐẦU HẠNH PHÚC (NGOẠI TRUYỆN TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY)

Điệp Chi Linh
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 1: Bạn học cấp ba

Ngoại Truyện 1: Bạn học cấp ba

"Hi, đợi lâu rồi hả?"

Lúc Lâm Vi đến chỗ hẹn, Châu Phương và Ôn Đình đã ngồi chờ sẵn ở đó, trên bàn đầy ắp những món ăn được chế biến rất tinh tế, còn có thêm một chiếc bánh ga tô cỡ nhỏ nữa.

"Lại đến muộn, với tốc độ rửa bò này cậu có thể đăng ký kỷ lục Guinness đây." Châu Phương hừ nhạt một tiếng, mở nắp chai bia đưa về phía cậu.

Ôn Đình liền nhíu mày ngăn lại: "Cậu ta mới mười sáu tuổi đó"

"Sợ gì chứ, mai là cuối tuần mà"

"Làm ơn đi mai chúng tôi còn phải thi cuối tháng đấy." Ôn Đình trợn mắt, đón lấy bát mì bò trên tay nhân viên phục vụ, đẩy về phía Lâm Vi, Lâm Vi cười cười, cúi đầu hít hà một hơi rồi bắt đầu ăn luôn.

"Bây giờ lớp Mười đã phải thi cuối tháng sao?" Châu Phương nhướn mày hỏi.

"Đúng thế, cái trường này quả là thần kinh, lần này còn xếp hạng toàn khối, nghe nói sẽ dán bảng vàng thành tích nữa." Ôn Đình cúi đầu húp một ít canh nóng, khuôn mặt lạnh cóng dần trở nên hồng hào nhuận sắc, "Đúng rồi Lâm Vi, cậu có tự tin sẽ đứng nhất không?".

"Ừm ừm..." Cậu thiếu niên đang cầm cúi ăn mỳ chẳng buồn để tâm đến câu hỏi của Ôn Đình, cậu đang bận nghiên cứu tại sao bát mỳ hôm nay lại thiếu hai miếng thịt bò. Sau khi nhìn sang bát mỳ của Châu Phương, Lâm Vi không chút khách khí thò đũa gấp thịt bò về bát mình, rồi cầm đầu ăn tiếp.

"Lâm Vi, đang hỏi cậu đấy!"

Rốt cuộc Lâm Vi cũng húp cạn nốt chút nước cuối cùng trong bát mỳ, lau miệng xong, cậu khẽ mỉm cười trước cái lườm tức tối của Ôn Đình: "Đình Đình, cậu vừa nói cái gì cơ? Cái gì cuối tháng?".

"Thi cuối tháng." Ôn Đình trợn mắt, "Đợt thi giữa kỳ vừa rồi, mình nghe nói thành tích của cậu đứng nhất toàn khối, đang hỏi cậu lần này có tự tin không?".

"À, không có đâu." Lâm Vi trả lời hết sức bình thản.

Châu Phương uống hết chai bia khi nãy, cười cười gõ lên mặt bàn: "Lâm Vi, cậu thẳng thắn quá đấy, có điều ngại vàng không dễ ngồi đâu nhé, cẩn thận kéo có người đâm lén sau lưng".

"Cậu có biết Tiêu..

Đang nói Ôn Đình đột nhiên dừng lại nửa chừng, ánh mắt hướng về phía cậu nam sinh đang ngồi trong góc khuất của quán.

Cậu ta đang cúi đầu ăn mỳ, bộ dạng dường như rất ngán ngấm, khều một sợi mỳ lên rồi thả xuống, sau đó nhả mỳ gấp một miếng thịt bò lên.

Ôn Đình nhìn cậu ta chăm chăm hồi lâu, hình như cậu ta cảm nhận được gì đó, liền ngẩng đầu lên, chiếu ánh mắt lạnh lẽo về phía cô, hừ khan một tiếng.

"Đình Đình đang nhìn gì thế? Trái tim của thiếu nữ rung rinh rồi chẳng?" Châu Phương cười gian thủ thủ bên tai Ôn Đình, bị cô lừ một cái tóe khói.

Rốt cuộc cậu nam sinh kia không tài nào ăn hết nổi bát mỳ, đành buông đũa đứng dậy bước ra khỏi quán, lúc cậu ta đi qua ba người họ, một luồng khí lạnh xâm chiếm không gian.

Lúc này đang là mùa đông.

Mùa đông ở miền nam, không khí lạnh đến buột xương, gió khê thổi qua, chiếc rèm bằng nhựa treo trước cửa quán liền kêu lách cách. Ba người nhất loạt rùng mình, Lâm Vi siết chặt thêm chút nữa chiếc áo khoác dày cộm của mình.

Châu Phương nhướn mày hỏi Ôn Đình: "Người đó là ai thế?".

"Hai cậu thì, một người suốt ngày chỉ lo viết truyện, một người chỉ mãi đọc sách, hai tai không nghe thấy chuyện bên ngoài cửa sổ."

"Đừng có vòng vo quanh co nữa." Châu Phương trưng ra bộ dạng đại ca, gập ngón tay gõ lên mặt bàn.

Ôn Đình thở dài một cái: "Cậu ta là Tiêu Phàm, hai cậu không biết sao? Vừa chuyển đến trường mình đấy".

Lâm Vi và Châu Phương đưa mắt nhìn nhau, cùng lắc đầu.

Ôn Đình nói tiếp: "Nghe nói cậu ta có một gia thế đáng sợ, rất nổi tiếng trong giới kinh doanh. Có điều Tiêu Phàm lại là một người khá khiêm nhường, trừ hôm đầu tiên người nhà đưa xe đến đón, về sau cậu ta đều tự đi bộ về nhà. Thành tích học tập cực kỳ tốt, đợt thi giữa kỳ vừa rồi, chỉ kém Lâm Vi hai điểm, đây là tất cả những thứ mình biết về cậu ta".

Châu Phương phì cười một tiếng: "Sao mình thấy cậu giống thám tử thế nhỉ? Điều tra cậu ta kỹ đến thế, không lẽ... trái tim thiếu nữ thực sự đã rung động rồi ư?".

Ôn Đình ném cho cậu một cái lườm, "Cậu có thể trèo vào bát mỳ chết đuối được rồi đấy".

Từ đầu đến cuối Lâm Vi chẳng nói lời nào, ánh mắt mãi bám theo bóng dáng của Tiêu Phàm, cho đến khi cậu ta mất hút ở ngã tư cuối con phố vắng lạnh mới thôi.

Hình như cậu ta rất cô đơn. Có lẽ là do mới chuyển đến đây, còn lạ nước lạ cái chăng?

Lại một trận gió nữa quét qua, phủ lấp chút suy tư hỗn loạn trong cậu.

Hôm đó là ngày sinh nhật mười sáu tuổi của Ôn Đình, Lâm Vi và Châu Phương đến quán ăn mừng sinh nhật cô, cũng là lần đầu tiên họ gặp Tiêu Phàm.

Nhưng Tiêu Phàm lại không hề hay biết, cậu thiếu niên ngồi sau lưng cô gái đã đưa mắt quan sát anh lại là đối tượng bao lâu nay anh muốn vượt qua - Lâm Vi.

Thậm chí rất nhiều năm sau anh cũng không biết rằng, kỳ thực Lâm Vi sớm đã biết đến mình, biết đến trước cả khi anh chủ động tiếp cận cậu ta.

Mưa rơi tí tách suốt mấy ngày trời, sự lạnh lẽo của mùa đông làm người qua đường bất giác siết chặt áo khoác, co đầu rụt cổ. Các bài thi cuối tháng đã kết thúc, bên ngoài mưa vẫn còn rơi, Học sinh thi xong ủa ra đường, nhất thời gây ra ùn tắc giao thông.

Lâm Vi và Ôn Đình đứng trú trong siêu thị, đang chờ Châu Phương mang ô đến thì ngoài cửa đột nhiên có một nam sinh bước tới.

Người đó, lúc bước đi sống lưng thẳng tắp, ánh mắt cũng luôn nhìn thẳng về phía trước. Từ cửa sổ nhìn ra, Lâm Vi đột nhiên cảm thấy cậu ta ăn mặc phong phanh quá. Mùa đông lạnh như thế, mà cậu ta chỉ mặc mỗi chiếc áo len, bên ngoài khoác chiếc áo gió màu trắng, cộng thêm một chiếc khăn đơn giản, màu trắng đơn thuần không có bất kỳ hoa văn nào cả. Lúc gió thổi qua, vạt áo bay phấp phới, cậu ta cũng chẳng buồn để ý, vẫn cứ nhàn nhàn bước tiếp.

"Đúng là thời trang đánh tan thời tiết mà." Lâm Vi cười cười, Ôn Đình đứng cạnh chợt kinh ngạc lên tiếng: "Cậu ta là Tiêu Phàm đó, cậu quên rồi à?".

Lâm Vi giật mình vội nhìn ra cửa sổ lần nữa, bóng dáng cậu ta đã đi xa lắm rồi, dường như tại nơi mà cậu ta ngang qua, đến nước mưa ' ngày đông cũng có thể đóng băng.

Cuối cùng bảng vàng thành tích đợt thi cuối tháng đầu tiên của trường trung học Nhân Xuyên cũng được dán lên. Mưa ngừng rơi, mặt trời rực rỡ trên cao vời vọi, ánh nắng rải khắp người, vô cùng ấm áp. Bảng vàng thành tích dán trên bảng thông báo chung đặt giữa sân trường, trên nền giấy màu đỏ, người ta dùng mực đen viết chi chít lên đó từng dãy tên học sinh.

Top of Form

Tên của Lâm Vi được viết trên cùng, đằng sau là điểm số đáng sợ của cậu, thi chín môn điểm tối đa là 900, cậu được 880.

Ở ngay dưới là Tiêu Phàm, 878.

Lại là cách biệt hai điểm kỳ quái.

Trên nền bảng đen bên cạnh còn dán một tờ thông báo phê bình.

"Học sinh Châu Phương lớp 12/8, tự ý nghỉ học không lý do một tuần..."

Lúc ba người đi qua bảng thông báo chung, Châu Phương dừng lại, nhìn chằm chằm tên mình trên đó bật cười.

"Sao có thể viết tên mình xấu thế kia được nhỉ?", nói đoạn, cậu cầm giẻ lau bảng đặt ở cạnh đó lên xóa, xóa xong dùng phấn viết lại tên mình bằng lối cuồng thảo phóng khoáng.

Lâm Vi ngẩng đầu liếc cái tên trên cao nhất một cái, chán nản nói: "Dán cao thế này, cố ý bắt người ta phải ngửa đầu nhìn, cảm giác này giống như treo thủ cấp ở cổng thành vậy".

Cho dù có giơ tay với, cũng không với được.

"Tiêu Phàm lại kém cậu hai điểm, Lâm Vi, cẩn thận kéo cậu ta ám sát cậu đấy." Châu Phương sán lại bên cậu cười gian, "Lần nào cậu cũng nằm dè ở trên, chắc cậu ta hậm hực lắm đây, nói không chừng còn lên chơi trò đâm hình nhân sau lưng cậu, mấy hôm nay cậu có thấy đau đầu hay nhức óc gì không?".

Lâm Vi nhìn Châu Phương một cái, mỉm cười bảo: "Bụng mình đau".

"Vậy thì cậu ta đang đâm vào bụng cậu."

Hai người nhất loạt cười ồ, chỉ có Ôn Đình vẫn đang trầm ngâm nhìn bảng danh sách, khóe miệng hơi cong lên, điềm tĩnh như không.

Học sinh vây quanh bảng thông báo càng lúc càng đông hơn, ba người bị ép vào bên trong, Lâm Vi đang định bỏ đi thì lại nhìn thấy anh chàng Tiêu Phàm mặc chiếc áo gió màu trắng phong phanh hôm nọ, lúc đi ngang qua cậu, cánh mũi cậu ta khẽ hừ nhẹ một tiếng.

Lâm Vi thầm nghĩ, có lẽ cái hừ đó dành cho mình. Trong lòng chợt cảm thấy đắc ý, nhà người cứ hừ đi, có hừ nữa cũng không đòi lại được hai điểm kia đâu.

Nhưng lúc xem lại bài thi, Lâm Vi bỗng phát hiện cậu đã điền sai một câu môn Đại số, đó là câu hỏi điền vào chỗ trống bốn điểm, thực ra cậu đã viết nhầm ký hiệu. Nhưng nhìn 100 điểm đỏ chót trên bài thi, Lâm Vi thầm nghĩ, ai mà ngu ngốc đến mức không thêm 100 điểm, nằng nặc giả làm trò ngoan gương mẫu, nhất định đòi cô trừ bốn điểm bằng được kia chứ?

Thế là Lâm Vi dùng bút sửa lại ký hiệu cho đúng, rồi mãn nguyện mỉm cười nhìn 100 điểm đó.

Buổi chiều hôm đó lại nghe tin, vốn dĩ điểm của Tiêu Phàm rất cao, nhưng hình như môn Vật lý cộng nhầm điểm, cậu ta đã chủ động tìm thầy giáo để hạ điểm xuống. Lâm Vi cảm thán trong lòng, cái tên đó có phải hơi bị chính trực quá mức không...

Top of Form

Bottom of Form

So ra thì, suy nghĩ của cậu hình như có chút xảo trá bí ối. Nhưng đáng tiếc bảng thông báo đã công bố rồi, sai sót này, chỉ còn cách tiếp tục mặc kệ nó thôi.

Có điều sau này mỗi lần nhắc đến Tiêu Phàm, Lâm Vi luôn cảm thấy có chút hổ thẹn và áy náy. Nghe nói nhà cậu ta quản giáo rất nghiêm, vì thi không đứng nhất mà cậu ta bị mẹ mắng cho một trận; nghe nói để chuẩn bị cho thi cử, cậu ta đã phải bỏ môn bóng rổ yêu thích nhất...

Càng nghe nhiều thông tin về cậu ta, trong lòng cậu lại càng thấy bứt rứt, đặc biệt mỗi lần nhìn thấy bóng dáng lẻ loi lạnh lùng của cậu ta, Lâm Vi lại cảm thấy, đúng là tự mình đã tạo nghiệp chướng mà.

Cậu cũng từng nghĩ, chi bằng mình cố ý thi tệ một chút để nhường cậu ta? Nhưng sự kiêu ngạo tận sâu trong đáy lòng lại không cho phép cậu làm như thế, dựa vào cái gì mà cậu phải cố tình thi hỏng vì cậu ta chứ? Hơn nữa, ngộ nhỡ cái tên đó biết mình cố ý nhường cậu ta, nói không chừng sẽ thẹn quá hóa giận mà giết người thật cũng nên...

Đợt thi cuối tháng lần thứ hai của năm lớp Mười, tên của Lâm Vi vẫn treo ở trên cao nhất.

Cách biệt lần này đã biến thành bốn điểm.

Suốt một năm học, tổng cộng sáu lần thi cuối tháng, thành tích của hai người luôn cách biệt trong phạm vi mười điểm, Tiêu Phàm rốt cuộc cũng không thể vượt qua được Lâm Vi - đối thủ mà anh ghét nhất, hoặc có thể nói, để tâm đến nhiều nhất.

Lớp Mười một phân ban, Lâm Vi học ban Tự nhiên, Tiêu Phàm học ban Xã hội.

Hai người giống như hai đường thẳng cắt nhau, đi qua điểm giao cắt thì càng đi càng xa nhau hơn.

Kỳ nghỉ hè nóng nực đã đến, Châu Phương được gửi thẳng vào khoa Trung văn trường đại học T.

"Thực ra mình thích lịch sử hơn." Châu Phương đứng bên bờ sông, nơi này cách trường không xa lắm, lấy đá ném xuống nước, vừa ném vừa nói.

Lúc này Đoan Mộc Ninh vẫn còn ở bên cạnh họ, tất cả những chuyện bất ngờ đều chưa xảy ra, ngày qua ngày trôi qua trong tiếng cười, cuộc sống phong phú mà vui vẻ.

"Mình không muốn làm thiên tài, mình chỉ muốn làm công tử đào hoa thôi."

"Khổng Tử nói, thực sắc tính dã."

Châu Phương vừa nói vừa cười gian, bị Lâm Vi và Ôn Đình khinh bỉ ra mặt. Đoan Mộc Ninh trước sau không nói lời nào, thầm siết chặt ngón tay trong túi áo, lúc quay người bước đi, móng cắm sâu vào lòng bàn tay.

Châu Phương chính thức gặp mặt Tiêu Phàm trên sân bóng rổ.

Một chiều cuối tuần, bầu trời trong xanh hiếm có, lúc đi ngang sân bóng rổ, Châu Phương chợt nhìn thấy một người đang ném bóng vào rổ.

Cậu thiếu niên đó khẽ nhón mũi chân, động tác ném bóng thanh thoát vô cùng, tạo thành một bức họa hoàn mỹ dưới ánh dương rực rỡ. Châu Phương nhẹ nhàng đi tới, nhặt quả bóng lên, móc ngón tay khiêu khích: "Tiêu Phàm phải không, nào, chúng ta đấu tay đôi".

Tiêu Phàm im lặng một lát, rồi lạnh lùng hỏi: "Chúng ta quen nhau sao?".

"Không quen thì không chơi bóng được hả? Con người cậu cố chấp thật đấy." Châu Phương nhăn mày, một cú Layup kinh điển, "soạt!", quả bóng thông thả rơi vào rổ.

Tiêu Phàm định bỏ đi, Châu Phương vội gọi giật lại: "Này, cậu sợ rồi à?".

"Chiêu khích tướng vô dụng với tôi." Tiêu Phàm dường như có chút bức bối, từng từ rít qua kẽ răng, "Tôi - không - muốn - chơi - bóng - với - cậu".

Châu Phương cười đều: "Chẳng lẽ cậu... chỉ muốn chơi bóng với bà xã thôi sao?".

Tiêu Phàm mặt lạnh tanh cầm lấy quả bóng trên tay Châu Phương, quay lưng định bỏ đi, chợt nghe Châu Phương nói: "Tôi nghe nói vì học hành bận quá nên cậu đã rút khỏi câu lạc bộ bóng rổ à?". Nói đoạn lại thở dài thườn thượt, "Con người ấy mà, không nên sống mệt mỏi quá, ở trên cao đương nhiên không thắng được cái lạnh, nhân sinh đắc ý tu tận hoan, có hiểu không?".

Bước chân của Tiêu Phàm hơi khựng lại, nhưng vẫn không nói gì.

Đi thêm mấy bước nữa, lại nghe người đằng sau hét lớn: "Tiểu tử! Đợi cậu rảnh rồi chúng ta cùng chơi nhé, đấu tay đôi cậu tuyệt đối không thắng nổi tôi đâu, có tin không?".

Vì Tiêu Phàm không bận tâm nên Châu Phương cũng chỉ buột miệng nói thế thôi.

Trong kỳ nghỉ hè, Tiêu Phàm thực sự có thời gian rảnh rỗi, cầm bóng đến sân vận động, trong lòng nghĩ biết đâu có khả năng gặp lại người đó. Anh muốn đấu tay đôi với cậu ta một trận, để cậu ta thua tâm phục khẩu phục. Dù sao đây cũng là một trong số rất ít người chủ động bắt chuyện với

một người lạnh lùng như anh, lúc cười trông cậu ta có chút vô lại, nhưng lại toát lên sự phóng khoáng tự do tự tại.

Nhưng, Châu Phương lại đột nhiên biến mất khỏi thành phố này. Tin Doan Mộc Ninh thiệt mạng vì tai nạn giao thông cũng lan đi khắp nơi.

Lần gặp gỡ tiếp theo tại hội sinh viên của trường đại học, Tiêu Phàm mới biết, thì ra Châu Phương là bạn thân nhất của Lâm Vi, còn Châu Phương khi đó đã là một tác giả có chút tiếng tăm, suốt ngày trêu hoa ghẹo nguyệt, thực sự trở thành tài tử phong lưu.

Cuộc hẹn không rõ ràng kia, cuối cùng đã không thể thực hiện được. Trên sân bóng của trường đại học cũng không thấy bóng dáng họ.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa. Ba năm cấp ba vội vã trôi qua.

Lâm Vi gặp lại Tiêu Phàm vào đúng hôm thi đại học.

Lúc đang kiểm tra thẻ sinh viên để vào phòng thi, Lâm Vi chợt nhìn thấy một bóng người quen quen ở phía xa, người đó cứ cúi gầm mặt, Lâm Vi nhớ hôm đó cậu ta mặc quần áo màu đen, trên cánh tay còn buộc một chiếc băng màu đen.

Nhìn từ xa, hình như tâm trạng cậu ta không được tốt cho lắm, có cảm giác đang cố gắng gượng, làm người khác cảm thấy nhói lòng. Thi xong môn đầu tiên, lúc ăn trưa cùng Ôn Đình, Lâm Vi mới biết, thì ra ông nội cậu ta vừa mất tối qua.

Nhà của Ôn Đình ở ngay cạnh nhà Tiêu Phàm, Ôn Đình bảo, tối qua ông nội Tiêu Phàm qua đời, có một cô bé tên Tiêu Tình dựa trước cửa khóc lóc rất thảm thiết, còn Tiêu Phàm chỉ một mực cúi đầu, hình như không rơi

một giọt nước mắt nào. Sáng sớm hôm nay khi cô tỉnh dậy, nhìn thấy cậu ta lê từng bước chân nặng nề, một mình lặng lẽ đi về phía hội trường thi.

Lâm Vi cũng không hiểu tại sao, sau khi nghe tin này, trong lòng chợt thấy lạnh toát.

Mặc dù không tiếp xúc trực tiếp với cậu ta, nhưng từ trước đến giờ, hai người đã âm thầm so tài, trong lòng cảm thấy thực ra đã quen biết cậu ta từ lâu rồi, thậm chí còn vui sướng vì tìm được kỳ phùng địch thủ.

Buổi chiều, lúc đi ngang phòng thi của cậu ta, Lâm Vi khẽ nói qua khung cửa sổ: "Cố lên".

Tiêu Phàm tâm trạng không tốt, cũng không bận tâm là ai đang nói với ai, chỉ là hai chữ đơn giản vọng tới từ ngoài cửa sổ, làm người ta bất giác ấm áp trong lòng.

Sau này Tiêu Phàm theo đuổi Ôn Đình, Ôn Đình hỏi cậu ta: "Tại sao cậu lại theo đuổi tôi?".

Tiêu Phàm cúi đầu im lặng một lát, sau đó đưa ra kết luận: "Tôi cảm thấy cậu rất lãnh đạm, khá là hợp với tôi".

Ôn Đình khẽ nhếch khóe miệng, bật cười.

Cậu không nhớ chúng ta đã từng gặp nhau sao? Không nhớ vào cái hôm cậu đi boojddeens hội trường thi sau khi ông nội cậu qua đời, có một cô gái trong lúc đạp xe qua, đã đưa cho cậu một đôi găng tay sao? Vì Lâm Vi nên cậu mới tiếp cận tôi chứ gì?

Những lời này, cuối cùng ôn Đình cũng không nói ra.

Ôn Đình từ chối Tiêu Phàm, tiếp tục giữ mối tình nhân giả vờ với Lâm Vi, chỉ đến khi Diệp Kính Văn xuất hiện, Lâm Vi chủ động đề nghị,

Đình Đình, chúng ta "chia tay" thôi.

Trong mỗi quan hệ lằng nhằng của những người này, Ôn Đình luôn nằm trong vòng vây bao quanh rối rắm, cô nhìn rõ nội tình bên trong, cũng vì thế nà đau khổ.

Một chút rung động và xót xa tuổi mới lớn đối với anh chàng lạnh lùng đó, dần dần đã bị thời gian xóa nhòa.

Sau đó, liền xuất hiện một sư đệ nhìn bề ngoài khờ khạo nhưng lại rất trọng nghĩa khí, có tinh thần trách nhiệm cao - Hàn Dương. Suốt ngày vo duyên vô cớ tặng cô trà hoa cúc, bất kể gió táp mưa sa, đều đặn không thiếu ngày nào.

Ôn Đình thầm nghĩ, có lẽ cuối cùng cũng đến lúc cô phải giống những người kia, phải bước vào vòng tròn rối rắm mang tên Tình yêu thôi.

Sau khi tốt nghiệp, cô không còn gặp lại Tiêu Phàm nữa.

Chỉ nghe một người đi tham gia buổi lễ gặp mặt hội học sinh trường Nhân Xuyên nói, Tiêu Phàm đã thay đổi rồi, bây giờ là một vị luật sư rất có tiếng, không còn bộ dạng kiêu ngạo như trước nữa, lúc cười lại còn có chút dịu dàng, làm bạn học cùng lớp ngày xưa suýt thì sợ chết được.

Ôn Đình nghĩ, cuối cùng cậu ta đã gặp được người có thể khiến cậu ta mở lòng để ôm lấy rồi sao?

Con người cô đơn đó, rốt cuộc cũng có thể nở nụ cười vui vẻ rồi sao?

Trên status QQ của Ôn Đình, có một ký hiệu mặt cười mà Lâm Vi hay dùng, mỗi lần nhìn thấy, lại làm người ta cảm thấy ấm áp.

^_^

Bạn học ngày xưa, giờ đây ai cũng có vòng tròn cuộc sống của riêng mình. Kỳ thực nếu như tra xét kỹ ra, sẽ thấy giữa vòng tròn này và vòng tròn kia, luôn có những vùng giao thoa nhỏ.

Đồng phục của học sinh trường Nhân Xuyên màu đen, mỗi lần tập thể dục thì sân trường đen kịt một mảng, trông kinh khủng như đang làm lễ truy điệu. Trường Nhân Xuyên quản lý học sinh rất nghiêm ngặt, chính sách đào tạo khắc khe, thành tích khóa dưới luôn cao hơn khóa trên, liên tiếp sản sinh ra những học sinh có tính cách quái dị.

Lúc đó bầu trời bao giờ cũng trong xanh, cạnh sân vận động có hai cây đa cổ thụ cành lá đan vào nhau, khiến tòa nhà màu trắng chìm trong sắc lá xanh gân vàng.

Những ký ức đó, chỉ có thể chôn sâu trong đáy lòng.

Tiêu Phàm thi thoảng lật lại ký ức ngẫm nghĩ, thời niên thiếu sở dĩ cạnh tranh gay gắt với Lâm Vi, chẳng qua chỉ vì quá hiếu thắng.

"Nhân sinh đắc ý tu tận hoan." Có lẽ, cậu chàng Châu Phương nhìn anh thách thức trên sân bóng hôm đó mới là người nghĩ thoáng nhất. Có điều, không phải cứ hể nghĩ thoáng là nhất định sẽ có được hạnh phúc.

Châu Phương quả nhiên trở thành một công tử đào hoa trong trường, mỗi ngày lại đi với một cô gái mới, tươi cười rực rỡ. Nhưng cái người có thể lấp chỗ trống bên cạnh cậu ta thì mãi chưa xuất hiện.

Tiêu Phàm cũng không biết tại sao mình lại đi quan tâm chuyện của Châu Phương, có lẽ vì Lâm Vi, cũng có lẽ bởi nụ cười phóng khoáng tự tại nhiều năm về trước trên sân bóng đã luôn ám ảnh anh.

Đến bây giờ, Tiêu Phàm có thể thẳng thắn nói rằng Diệp Kính Văn là anh em của mình, Lâm Vi là bạn bè.

Vậy còn bạn của bạn thì sao? Châu Phương nói, thì cũng là bạn.

Kết thúc buổi gặp mặt của hội học sinh, Tiêu Phàm đột nhiên nghe thấy có người đang gọi mình, quay lại thì nhìn thấy một nam sinh đang ngồi trên bàn học, chân vắt chéo, điệu cười rất lưu manh.

"Tiểu tử, cậu bảo hai đứa mình đấu tay đôi, thì ai sẽ thắng đây?"

ĐIỂM KHỞI ĐẦU HẠNH PHÚC (NGOẠI TRUYỆN TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY)

Điệp Chi Linh
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 2: Một lần ghen tuông dẫn đến thảm án

Ngoại Truyện 2: Một lần ghen tuông dẫn đến thảm án

Vào một ngày cuối tuần hiếm có, tiết trời trong xanh.

Sau khi tỉnh dậy, Tiêu Phàm nhìn thấy một tờ giấy nhắn đặt bên giường, trên đó viết một dòng chữ bằng bút máy, nghiêm túc mà nói thì giống một đàn kiến đang bò hơn.

"Em mua đồ ăn cho con heo lười là anh đấy."

Tiêu Phàm bật cười, gấp tờ giấy nhắn lại, nhẹ nhàng đặt vào ngăn tủ bên cạnh.

Mấy ngày nay vì gặp phải một vụ khó nhằn, Tiêu Phàm bận tối tăm mặt mũi, hôm qua vừa ra tòa bào chữa, nói rách cả họng, phiên tòa cuối cùng cũng kết thúc viên mãn, anh được nhận một khoản thù lao không nhỏ.

Tối qua đưa Vệ Đăng đi ăn khao một bữa, về đến nhà vì quá mệt, anh ngủ thiếp đi trong lúc đang ngâm mình trong bồn tắm.

Chỉ tội cho Vệ Đăng, cơ thể anh to lớn thế mà để cậu phải dìu từ phòng tắm ra phòng ngủ, cậu còn chu đáo mặc quần áo hộ anh nữa. Chắc là mệt đứt hơi.

Anh đưa tay khẽ xoa huyết thái dương đang có phần đau nhức, với lấy áo ngủ khoác đại lên người, sau đó vén chăn bước xuống giường.

Hôm nay không phải đi làm, vừa hay có thể ở nhà với Vệ Đằng.

Chi bằng đưa cậu đi ăn đồ hải sản vậy, Vệ Đằng cực kỳ thích ăn cua biển, mỗi lần ăn cua biển, nhìn cậu ra sức dùng tay bẻ càng cua, đối với Tiêu Phàm mà nói, bộ dạng đó vô cùng đáng yêu.

Đang băn khoăn không biết nên đi nhà hàng hải sản nào, đột nhiên điện thoại reo lên.

"Alô, Vệ Đằng à, anh..."

"Mới sáng sớm đã gọi Vệ Đằng, có phải chưa được thỏa mãn không hả?" Giọng điệu đáng ăn đòn này, chỉ có thể là Diệp Kính Văn.

Tiêu Phàm chau mày: "Mới sáng sớm đã gọi qua đây, bệnh cũ tái phát à?".

Diệp Kính Văn không khỏi bật cười, một lát sau, mới thấp giọng nghiêm túc bảo: "Mình có chuyện tìm cậu, không nói rõ ràng qua điện thoại được, nên muốn đến tận nhà thăm viếng một phen".

"Thì đến thẳng đây là được chứ gì?"

"Mình sợ nếu mình đến thẳng nhà, sẽ làm hỏng chuyện tốt của cậu."

Điệu cười của Diệp Kính Văn thâm sâu khó lường, Tiêu Phàm nghe ra, cũng cười khẽ thở dài một cái.

Có lẽ do vận khí không tốt, cứ mỗi lần anh và Vệ Đằng định tiến hành bước cuối cùng, thì lại có một đám người lao ra quấy rối. Các đảng sinh thành thì không nói làm gì, nhưng em gái của Vệ Đằng cũng rất phiền phức, cộng thêm Tiêu Tình, rồi Châu Vũ, Ngưu San San...

Tiêu Phàm cũng không biết, rốt cuộc là bọn họ giỏi chọn thời điểm quá, hay là anh và Vệ Đằng quá kém trong việc chọn thời điểm để thân mật.

"Được thôi, chốc nữa cậu đến đi, hôm nay vừa hay mình được nghỉ."

Tiêu Phàm cúp máy, vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Chưa đầy năm phút sau, chuông cửa reo lên, Tiêu Phàm lau khô mặt, quay lưng ra mở cửa. Đứng ngoài cửa đương nhiên là anh chàng Diệp Kính Văn có tác phong nhanh mạnh như vũ bão, hôm nay anh ta mặc âu phục, trịnh trọng như thể sắp bước vào lễ đường vậy. Tiêu Phàm quan sát anh ta một cái, bất giác bật cười, "Mặc thế này làm gì?".

"Chiều nay mình còn phải đến bệnh viện, đến nhờ cậu tư vấn một số chuyện."

"Ồ, vào đi rồi nói." Tiêu Phàm nghiêng người mời Diệp Kính Văn vào nhà. Diệp Kính Văn nở một nụ cười thâm sâu khó dò, quan sát Tiêu Phàm từ chân lên đầu, "Bộ dạng lôi thôi lếch thếch lúc này của cậu, trông cũng gợi cảm phết nhỉ". Nói đoạn liền vòng qua Tiêu Phàm vào nhà.

Tiêu Phàm cúi đầu, thì thấy áo ngủ của mình xộc xệch thùng thình, một mảng ngực lớn hở cả ra ngoài. Anh mỉm cười, vội vàng chỉnh lại áo.

Tiếng gõ cửa tiếp tục vang lên, Diệp Kính Văn vẫn chưa gõ ra được, Tiêu Phàm có phần sốt ruột, thấp giọng nói: "Giật cái khuy ra".

"Xé cái đai đi."

Ý kiến bất đồng, Diệp Kính Văn có chút buồn phiền cúi đầu nói: "Khuy áo của mình không thể giật được, chiếc áo này là Lâm Vi mua cho mình, phiên bản có hạn đó. Hơn nữa mình cũng không thể phanh ngực đến bệnh viện được". Nói đoạn liền liếc nhìn bộ ngực phanh ra của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm hết cách, chỉ còn nước xé cái đai áo ngủ.

Nhưng mới xé được một nửa, đột nhiên nghe thấy tiếng tra chìa khóa vào ổ mở cửa,

Tiêu Phàm khẽ giật mình, quay người định bước xa một chút, không ngờ áo ngủ vẫn đang mắc trên khuy áo vest của Diệp Kính Văn, vì Tiêu Phàm dùng lực quá mạnh, Diệp Kính Văn lại cố sống cố chết giữ bằng được cái khuy. Thế là hai người cứ lôi lôi kéo kéo một hồi bỗng nhiên Tiêu Phàm đập chân vào ghê' sắp ngã xuống nền nhà, Diệp Kính Văn vội vàng giơ tay kéo anh lại.

Áo ngủ của Tiêu Phàm bị tuột hết phân nửa, cánh tay Diệp Kính Văn thì đang ôm lấy eo anh.

Đây chính là khung cảnh lãng mạn kinh điển trên ti vi, mỗi lần nhân vật nữ chính sắp trượt ngã, nhân vật nam chính sẽ lao đến như bay, ra chiêu anh hùng cứu mỹ nhân.

Nhưng khi hai nhân vật chính ở đây là Tiêu Phàm và Diệp Kính Văn, khung cảnh này nhìn kiểu gì cũng thấy kỳ quái. Hai người trợn mắt nhìn nhau, Tiêu Phàm mặt mày lạnh tanh đẩy Diệp Kính Văn ra, vừa quay đầu lại nhìn, sắc mặt càng khó coi hơn.

Người vừa bước vào là Vệ Đăng, đang há hốc mồm đứng đờ tại chỗ. Tiêu Phàm than thầm trong bụng, Vệ Đăng ngốc nghếch chắc chắn lại được dịp ghen tuông rồi, vừa định bước đến giải thích với cậu thì ngoài cửa vọng đến một giọng nói quen thuộc.

"Kính Văn, em có chuyện gấp tìm anh."

Người tiếp theo bước vào là Lâm Vi, sau khi nhìn thấy khung cảnh trước mắt, nụ cười lập tức đông cứng trên khóe môi.

Diệp Kính Văn đang cười gian nhìn bạn mình sắp gặp họa lớn, vừa thấy Lâm Vi, mặt mày biến sắc còn nhanh hơn cả lật sách. Bốn người bối rối đứng đực tại chỗ, chỉ có một tràng chó sủa đột nhiên từ trong phòng vọng ra.

Vệ Đăng lườm Tiêu Phàm một cái, bước đến ôm chú chó lên, ném bừa túi đồ ăn trên tay lên bàn, không nói lời nào, bước về phòng ngủ đóng sập cửa lại. Lâm Vi vẫn im lặng đứng đó, Tiêu Phàm chỉ cảm thấy cái nhìn của cậu ta làm da đầu anh ngứa ran.

"Khụ, chúng tôi..." Tiêu Phàm mở miệng nhưng cũng không biết nên giải thích thế nào, Diệp Kính Văn đứng cạnh mặt mày nghiêm túc, chẳng nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm Lâm Vi.

Lâm Vi mỉm cười, quay lưng đi vào nhà bếp lấy ra một con dao.

Tiêu Phàm và Diệp Kính Văn đưa mắt nhìn nhau, chỉ thấy Lâm Vi khẽ vung tay, chém đứt luôn áo ngủ của Tiêu Phàm.

Cực nhanh, cực độc, cực chuẩn!

"Đi thôi, còn ở đây làm gì?" Lâm Vi ném cho Diệp Kính Văn một nụ cười, rồi quay đầu lịch sự nói với Tiêu Phàm: "Làm phiền rồi".

Diệp Kính Văn ho một tiếng, theo Lâm Vi đi ra ngoài cửa, lúc ngang qua Tiêu Phàm đột nhiên cười khẽ nói: "Lần này thì thảm rồi".

Tiêu Phàm lườm anh ta một cái, "Thảm rồi cậu còn cười".

"Bi cực sinh lạc mà." Bị Lâm Vi quay lại trừng mắt một cái, anh ta mới vội vàng bước theo.

Tiêu Phàm quay đầu nhìn con dao thái rau đặt trên bàn một cái, rồi thờ dãi đánh thượt.

Nghe nói hồi đó tay nghề phẫu thuật của Lâm Vi luôn thuộc hàng xuất sắc nhất, chẳng trách cậu ta dùng dao chém đai áo lại ra tay chuẩn đến thế. Tiêu Phàm cảm thấy, có lẽ cậu ta coi chém đai áo như chém thủ cấp của mình vậy.

Sau khi chỉnh đốn lại trang phục, anh vội vàng chạy về phía phòng ngủ gõ cửa, "Vệ Đằng, mở cửa".

Hồi lâu cũng không nghe thấy bên trong hồi âm, Tiêu Phàm thở dài, "Em mở cửa ra đã, anh cần phải giải thích với em".

Rốt cuộc không còn cách nào khác, Tiêu Phàm đành phải lấy chìa khóa dự phòng tự mở cửa, chỉ thấy Vệ Đằng đang ôm chú chó to đùng ngồi trên giường, cậu đang cúi đầu vuốt ve lông nó, nhìn không rõ biểu cảm trên mặt cậu.

Tiêu Phàm rất đau lòng, ngồi xuống giường khẽ ôm lấy cậu, lại bị cậu né người tránh.

"Kính Văn đến tìm anh vì chuyện công việc thôi, không ngờ lại tạo thành hiểu nhầm, làm em khó chịu rồi phải không?" Giọng nói của Tiêu Phàm vô cùng dịu dàng.

"Chẳng liên quan gì đến tôi cả." Vệ Đằng vẫn cúi đầu vuốt lông chú chó.

"Trước giờ anh chưa từng làm chuyện gì lén lút sau lưng em cả, em không tin anh sao?"

"Không nói nữa, mới sáng sớm đã nói những lời này, phiền muốn chết. Anh mặc quần áo vào đi, sau này đừng để người khác nhìn thấy nữa."

Lúc này Tiêu Phàm mới có thể mỉm cười: "Ừ, anh chỉ cho mình em xem thôi", nói đoạn liền hôn Vệ Đằng.

Vệ Đằng vỗ lên mông chú chó, nó rất hiểu chuyện liền lao đi mất, còn tiện thể dùng mõm đóng cửa lại. Trong phòng thoáng chốc ngập tràn xuân tình, Tiêu Phàm vừa hôn Vệ Đằng vừa thò tay vào trong áo cậu, vuốt ve hai trái anh đào trên ngực.

Vệ Đằng đỏ mặt đẩy anh ra: "Em đói rồi, ăn sáng đã".

Khung cảnh buổi sáng khiến trong lòng Vệ Đằng cực kỳ không thoải mái, ý nghĩ muốn độc chiếm Tiêu Phàm càng lúc càng mãnh liệt.

Mặc dù lúc gặp Lâm Vi trước cửa nhà, cậu đã biết Diệp Kính Văn đến tìm Tiêu Phàm chỉ vì chuyện công việc, không hề có chuyện riêng tư gì cả, khi nhìn hai người họ vướng mắc lấy nhau, cậu cũng biết chỉ là sự hiểu nhầm trùng hợp thôi.

Nhưng mà, trong lòng vẫn không thoải mái được.

Có lẽ tại càng ở bên cạnh Tiêu Phàm, lại càng hiểu hơn những điều tốt ở anh, cậu ghen tuông cũng chỉ tại quá yêu anh mà thôi.

Ăn sáng xong, Tiêu Phàm lại đi tìm Vệ Đằng thì phát hiện ra thái độ của cậu đột nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ.

Không phải đã hết giận rồi sao? Tại sao anh lại bị phớt lờ thế này?

Khó khăn lắm mới có một ngày cuối tuần, Vệ Đằng cũng không phải đi làm, thật không ngờ, suốt cả ngày hai người lại chẳng nói năng gì mấy.

Vệ Đằng ung dung ngồi bật máy tính chơi game, chơi xong thì nằm dài trên sofa xem ti vi, còn bật âm thanh cực lớn nữa chứ.

Tiêu Phàm chạy đến ôm cậu, cậu liền nguẩy mông đi mất, Tiêu Phàm muốn nói chuyện cậu cũng không nghe.

Tiêu Phàm than thầm, Vệ Đằng ơi là Vệ Đằng, mặc dù thi thoảng ghen tuông cũng có tác dụng vun đắp tình cảm, nhưng em không thể cứ mỗi lần ghen tuông lại ôm chú chó ra sức vuốt lông nó như thế, nhìn xem lông nó đã rụng khắp nền nhà rồi...

Nghĩ đến đây, anh không khỏi hâm mộ chú chó kia. Vệ Đằng trước giờ chưa từng dịu dàng vuốt ve anh như thế, thật chỉ muốn được nằm trong lòng cậu, để mặc cho cậu vuốt ve tóc anh...

Buổi tối, hai người cùng ăn cơm, sau đó Tiêu Phàm đi tắm, lúc tắm xong mới phát hiện ra Vệ Đằng đã khóa cửa phòng ngủ rồi.

Nhìn ánh đèn rực rỡ ngoài cửa sổ, Tiêu Phàm thở dài thê lương.

Quả nhiên không dễ đối phó với chú nhím nhỏ, thường ngày lúc vui vẻ, thì lông nhím mềm mại mịn màng trong lòng bàn tay bạn, nhưng lúc lên cơn giận, thì những cái gai nhọn thẳng vút sẽ chọc đau bạn.

Chẳng lẽ tối nay phải ngủ trên sofa sao?

Di động chợt reo lên, tin nhắn của Diệp Kính Văn cũng có chút bi thương, "Mình bị Lâm Vi nhốt lại rồi".

Tiêu Phàm trả lời: "Vệ Đằng tự nhốt mình lại rồi..."

Sự đả ngộ mà Hắc Bạch song lang nhận được chỉ khác nhau ở chỗ, một tên bị nhốt ở trong, một tên bị nhốt ở ngoài. Hai người cùng nhau than ngắn thở dài, hận cảnh phòng không gối chiếu, mà không biết rằng, lúc này Lâm Vi và Vệ Đằng đang nhắn tin vô cùng vui vẻ.

"A, thật trùng hợp quá, em trai anh là Lâm Kiệt sao?"

"Đúng thế' sau này anh nghe nó nói mới biết hóa ra hai đứa em là bạn cùng trường, nó còn phải gọi em là sư huynh nữa đó."

"Đúng vậy, hồi đại học bọn em đã cùng chơi bóng rổ với nhau, Lâm Kiệt chơi giỏi lắm, tranh bóng vô cùng mãnh liệt, không như em, chỉ biết ném bóng vào rổ thôi."

"Ừ, anh dạy nó mà ^_^"

"Anh cũng biết chơi bóng à? Thật không ngờ đó, trước giờ em luôn nghĩ anh là một học sinh ngoan ngoãn chăm chỉ học hành cơ đây..."

"Hồi cấp ba anh ở trong đội bóng rổ đấy, ha ha, bao nhiêu năm không chơi lại, chắc bây giờ sẽ có chút không quen tay."

"Hôm nào chúng ta cùng chơi đi. Có điều, anh là giảng viên trường đại học, có phải rất bận không?"

"Không đâu, dạo này không phải lên lớp nhiều lắm."

"Em cũng rảnh lắm, không giống một vài nhân vật bận rộn nào đó."

"Hay mai chúng ta cùng đi tắm sauna? Anh có hai vé đây, mai Kính Văn phải đến bệnh viện."

"Được đấy, chúng ta cùng đi, em cảm thấy nói chuyện với anh rất thoải mái, hì hì."

"Nhịn sao?" Diệp Kính Văn nhăn tít hỏi.

Tiêu Phàm nhếch môi cười, "Ở đâu có chuyện nhịn cơ chứ, hành động thôi, chúc may mắn".

"Không sai, ngủ phòng khách đâu hợp với tác phong của hai ta."

Thế là hai phòng ngủ đồng thời vang lên tiếng gõ cửa.

Vệ Đằng nghe thấy tiếng gõ cửa liền rúc vào trong chăn giả vờ ngủ, một lát sau, nghe thấy tiếng vặn chìa khóa mở cửa, nhất thời các cơ toàn thân căng cứng.

Chẳng lẽ cậu đã chọc điên Tiêu Phàm rồi? Thực ra lúc sáng sau khi Tiêu Phàm giải thích xong, Vệ Đằng đã tha thứ cho anh luôn rồi, cũng không giận lắm, vốn dĩ cậu là người không so đo tính toán, chẳng qua chỉ là có chút ghen tuông, nên trong lòng không được thoải mái mà thôi.

Sau đó vì Lâm Vi gửi tin nhắn cho cậu, nên mới...

Đang mãi nghĩ ngợi thì đột nhiên bị người ta ôm chặt vào lòng, Vệ Đằng không giả vờ được nữa, mở to mắt ra thì thấy Tiêu Phàm đang nghiêm túc nhìn mình chăm chú.

"Em vẫn còn ghen à?"

Vệ Đằng hơi há miệng, cũng không biết nên nói gì, chỉ đành nhắm mắt không nhìn anh.

Cánh tay Tiêu Phàm ôm ngang eo cậu, những chiếc hôn tới tấp rơi xuống, không ngờ cậu đột nhiên lại chống cự.

"Đừng..." Tiêu Phàm tưởng Vệ Đằng chỉ đang xấu hổ, nên vẫn tiếp tục cúi xuống hôn cuồng nhiệt.

"Ừ... Đừng..." Vệ Đằng có chút nóng ruột, gắng sức đẩy Tiêu Phàm ra, nhìn vẻ mặt có chút tổn thương của anh, Vệ Đằng tự dưng lại thấy tội lỗi.

"Em... thấy trong người không được thoải mái lắm."

Thực ra là vì ngày mai đi tắm sauna, đêm nay tuyệt đối không thể làm chuyện đó được, nếu để lại những vết hôn xanh tím loạn xạ trên người, sẽ bị Lâm Vi cười chết mất. Nhưng lời này lại không thích hợp để nói thẳng

ra. Cơ sở tắm sauna đó mới được xây dựng, rất nổi tiếng, kỳ thực Vệ Đằng rất muốn đến đó thưởng thức xem sao, nhưng mãi chưa có cơ hội. Bây giờ chỉ có hai tấm vé, hơn nữa đã hẹn với Lâm Vi rồi, Vệ Đằng không tiện thất hứa, nhưng nếu nói với Tiêu Phàm, chắc chắn anh sẽ tức giận...

Sao lại có cảm giác như đang lén lút ngoại tình thế này?

Vệ Đằng hồ thẹn liếc anh một cái, chỉ thấy Tiêu Phàm đang cúi đầu im lặng.

Hồi lâu sau, Tiêu Phàm mới sán lại hôn lên má cậu, khẽ nói: "Trong người không được thoải mái thì nghỉ ngơi sớm một chút, anh sẽ không miễn cưỡng em đâu", nói xong liền quay lưng định bỏ đi.

Vệ Đằng đột nhiên cảm thấy bộ dạng cúi đầu của anh nhìn rất cô đơn, trong lòng liền nhói đau, cậu vội giơ tay ôm lấy eo anh.

Lưng Tiêu Phàm cứng đờ, Vệ Đằng vẫn không có ý định buông tay, hai người cứ giữ nguyên tư thế đó một lúc lâu, sau đó Tiêu Phàm mới thở dài, quay lưng trèo lên giường, ôm Vệ Đằng vào lòng.

Trong lòng thầm than thở, Vệ Đằng quả là giỏi hành hạ người khác mà. Anh ôm cậu thế này, cậu có thể ngủ ngon hơn, nhưng anh lại là người khổ, nhìn thấy được, sờ thấy được, nhưng lại không ăn được.

Vì không ăn được nên bắt đầu nghĩ ngợi lung tung, di động của cậu đặt cạnh gọi bỗng dừng lấp lánh ánh sáng nhàn nhạt, Tiêu Phàm với lấy, vừa hay nhìn thấy một tin nhắn đang mở trên màn hình.

"Được đấy, ngày mai chúng ta cùng đi tắm sauna." Vệ Đằng hậu đậu của anh, tin nhắn gửi đi thất bại mà cậu chàng cũng không biết.

Tiêu Phàm nhếch khóe môi khẽ mỉm cười, cầm di động của mình, nhắn cho Diệp Kính Văn một tin.

"Tối nay liệu cậu có thể đối phó được Lâm Vi không?"

Rất nhanh đã có tin nhắn hồi âm: "Yên tâm đi"

Lúc này Tiêu Phàm mới yên tâm ôm lấy cậu chàng Vệ Đằng đang ngáy khò khò, nhắm mắt bồi dưỡng giấc ngủ.

Diệp Kính Văn thẳng thắn hơn Tiêu Phàm nhiều, cúp di động xong, anh chạy tới chạy lui trong phòng ngủ mấy bước, sau đó dựa vào cửa bắt đầu rên rỉ.

Lâm Vi cuối cùng cũng không nhịn nổi, đành cau mày bước lại mở cửa: "Anh kêu linh tinh cái gì thế?".

Thấy Diệp Kính Văn tay ấn vào dạ dày đầu cúi xuống, Lâm Vi lạnh lùng hỏi: "Lại giả vờ đau dạ dày chứ gì? Có phải anh nên đổi chiêu mới rồi không?".

Diệp Kính Văn không nói gì, chỉ đứng thở dốc từng hơi, Lâm Vi sát lại gần nhìn anh một cái, thì thấy sắc mặt đối phương trắng bệch, mồ hôi lạnh toát ra đầy trán.

Lâm Vi liền tái mặt, vội vàng dìu anh đến bên giường, "Đau thật đấy à?".

Diệp Kính Văn rất ngoan ngoãn gật đầu.

Lâm Vi nhẹ nhàng ôm Diệp Kính Văn vào trong lòng, móng vuốt của Diệp Kính Văn cũng nhanh nhẹn ôm chặt lấy cậu.

"Đau quá.." Giọng nói vô cùng đáng thương.

Lâm Vi thở dài một hơi, giơ tay vuốt ve mái tóc anh.

"Thật ra... hôm nay quả là em có hơi ghen một chút." Lâm Vi nói khẽ, cánh tay Diệp Kính Văn đột ngột thu chặt lại, tựa cằm lên bờ vai Lâm Vi.

"Anh biết mà."

Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, lúc này Lâm Vi mới yên tâm, biết anh đang giả vờ đau, nhưng cũng chẳng biết làm thế nào cả.

"Em biết hiện tại giữa hai người chẳng có gì cả, nhưng... khoảng thời gian em rời xa anh, dù sao Tiêu Phàm cũng là người luôn ở bên cạnh anh..."

Diệp Kính Văn nắm lấy bàn tay của Lâm Vi, mười ngón tay đan chặt, hai chiếc nhẫn trên tay chạm vào nhau, phát ra âm thanh nho nhỏ.

"Lâm Vi, anh hiểu được nỗi lo lắng của em. Chúng ta đã xa cách trong một khoảng thời gian dài, dù niềm hy vọng tìm lại được em đã giúp anh chống đỡ đến cùng, nhưng thật ra trong lòng anh rất sợ hãi, anh sợ em sẽ yêu người khác, sợ em sẽ quên mất anh." Lâm Vi cũng siết chặt bàn tay anh, lúc này Diệp Kính Văn mới thở dài một hơi, khẽ nói: "ít nhất, bao nhiêu năm nay, Châu Phương đã luôn ở bên cạnh em..."

Lâm Vi hơi sững sờ; rồi cười khổ nói: "Châu Phương và em lớn lên từ bé bên nhau... Em đối với cậu ấy chỉ là tình cảm anh em thôi, có phải là anh không biết đâu cơ chứ".

"Anh đối với Tiêu Phàm cũng chỉ có tình cảm bạn bè thôi, em không tin sao?" Giọng điệu nghe có vẻ vô cùng ảm ức.

Một lát sau, Lâm Vi mới cười khẽ: "Anh bảo em phải tin anh thế nào đây? Mới đây mà dạ dày đã hết đau rồi à?".

"Anh bảo dạ dày đau lúc nào cơ chứ?"

"Thế anh cứ ấn tay vào khu vực dạ dày làm gì?"

"Anh đang ấn vào tim cơ mà." Diệp Kính Văn ngẩng đầu lên, cười gian nhìn Lâm Vi, "Mỗi lần em ghen là tim anh lại đau".

Lâm Vi tức đỏ cả mặt, diễn xuất của tên khốn này càng ngày càng cao siêu, nhưng lúc này đã muộn rồi, cả người nằm gọn trong lòng hắn, có vùng vẫy cũng vô dụng, muốn đánh cũng đánh không lại. Chỉ còn cách nhắm mắt, để mặc móng vuốt lang sói của Diệp Kính Văn làm gì thì làm.

Lâm Vi khẽ rùng mình, giơ tay ôm chặt bờ vai anh.

"Lâm Vi, thật sự anh rất nhớ hương vị của em..."

"Im mồm... Lâm Vi vẫn không tài nào chịu nổi những lời trêu ghẹo trên giường của Diệp Kính Văn, mặt đỏ rần, cậu chủ động hôn anh.

Đương nhiên Diệp Kính Văn không hề khách khí, nụ hôn của anh làm Lâm Vi thở hổn hển, đột nhiên cậu nghĩ tới tin nhắn gửi cho Vệ Đăng... liền vội vàng đẩy anh ra, "Chuyện này... để hôm khác đi, em có có chút chuyện...".

"A... Anh, anh mau buông tay!" Lâm Vi có chút cuống cuồng, cơ thể lại không dám cử động, chỉ đành dùng ánh mắt khẩn cầu, nhưng đâu biết rằng ánh mắt khẩn cầu đó đối với Diệp Kính Văn mà nói, lại là sự cám dỗ không thể cưỡng lại được.

Những nụ hôn tới tập lại lao xuống, Lâm Vi chỉ cảm thấy từng cơn khoái cảm trào ra mạnh mẽ, nằm trong vòng tay anh, giống như được thả mình trong dòng nước ấm áp, cảm giác thư thái làm người ta không muốn rời xa.

"Nhưng... mai em có hẹn với người ta... ư..."

"Thì cho leo cây." Diệp Kính Văn siết chặt ngón tay, khiến Lâm Vi thét lên thất thanh, toàn thân cậu co giật, khó kiềm chế cơn run rẩy.

"Không... không được... mai em phải ra ngoài có việc..."

"Em hẹn ai thế?"

"Ừm..."

"Ấp a ập ứng thế, sao hả, hồ thẹn với lương tâm à?" Diệp Kính Văn cười đều, "Không phải chứ... là Vệ Đăng sao?".

Bị anh vạch trần ý đồ đen tối, Lâm Vi cười ngượng ngùng hơn, "Là Vệ Đăng đó... Em muốn tìm cậu ta nói chuyện".

"Sau này hãy nói, hơn nữa, ngày mai không chừng Vệ Đăng không dậy nổi đâu." Diệp Kính Văn nở nụ cười thâm sâu khó lường, cúi người hôn Lâm Vi. Cậu chỉ còn biết từ bỏ phản kháng, để mặc cho anh làm loạn, hơi ấm từ ngón tay anh làm cậu cảm thấy toàn thân dường như đang lên cơn sốt.

"Được rồi..." Còn thế nữa thì cậu sẽ phát điên lên mất, Lâm Vi chủ động sát lại, ôm chặt Diệp Kính Văn, Diệp Kính Văn hiểu ý, tiến sát vào nơi tràn đầy quyến rũ kia.

"A..." Một đợt công kích mãnh liệt khiến Lâm Vi bất giác rên rỉ, ở bên nhau lâu như vậy, cơ thể cậu đã quen việc tiếp nhận anh từ lâu rồi, nhưng lần này lại vô cùng dữ dội.

Mỗi lần chuyển động đều chạm đến nơi sâu nhất, Lâm Vi chỉ cảm thấy như những cơn thủy triều kéo tới không dứt, trong đầu cậu hoàn toàn trống rỗng.

Sự ma sát mãnh liệt dường như muốn hòa hai cơ thể vào nhau, kèm theo đó là niềm hạnh phúc lớn lao.

"Anh yêu em..." Đi kèm chuyển động của Diệp Kính Văn là câu nói yêu thương, giống như một câu bùa chú, Lâm Vi không ngừng thờ dốc.

Ôm chặt người yêu trong lòng, cùng nhau đạt tới cao trào, kỳ thực cũng là một niềm hạnh phúc.

Chỉ có điều, Diệp Kính Văn trước giờ không phải là người biết giữ chừng mực. Lâm Vi bị giày vò đến giữa đêm, xem chừng ngày mai tỉnh dậy sẽ gặp vài khó khăn.

Cậu được Diệp Kính Văn bế vào phòng, sau đó hai người ôm nhau chìm vào giấc ngủ. Trước đó Lâm Vi chợt nhớ đến Vệ Đăng khờ khạo, xem ra... chỉ còn cách cho cậu ta leo cây thôi.

Với một cơ thể đầy vết tích thể này, làm sao cậu có thể đi tắm sauna được chứ?

Có điều, sao cậu cứ có cảm giác bị mắc bẫy nhỉ? Sao lại cảm thấy lúc Diệp Kính Văn cho mình hai tấm vé, nụ cười của anh có chút gian xảo?

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Phàm tìm thấy một phong bì trong hòm thư trước cửa. Bên trong có hai vé VIP của trung tâm sauna. Anh mỉm cười rút một chiếc vé ra, sau đó quay vào nhà, giả bộ như không có chuyện gì, đưa phong bì cho Vệ Đăng.

"Của em này."

Vệ Đăng vội vàng giật lấy, quay lưng lại với anh rồi mới mở ra liếc một cái, bên trong chính là chiếc vé VIP mà cậu mong chờ đã lâu.

"Cái gì thế? Trông em vui quá." Tiêu Phàm đột nhiên áp sát phía sau, làm Vệ Đăng giật thót mình.

Vệ Đăng cười hì hì, nhét chiếc vé vào túi áo khoác:

"A... Hôm nay lớp cấp ba của em họp lớp, em phải ra ngoài một chuyến".

Tiêu Phàm thất vọng thở dài: "Hiếm lắm mới có một ngày cuối tuần, muốn ở cạnh em cơ".

"Không sao, tối em sẽ về mà..." Vệ Đăng nắm tay Tiêu Phàm ra chiều an ủi. "Vậy em đi thu dọn chút đồ đây, phải đi ngay bây giờ."

Cậu đầu có biết rằng anh chàng Tiêu Phàm đứng sau lưng đang khẽ nhếch miệng cười thầm.

"Nhận được vé chưa?" Tin nhắn của Diệp Kính Văn đến rất đúng lúc.

"Ừ, cảm ơn nhé. Lâm Vi sao rồi?"

"Mình đang ngồi chiêm ngưỡng tư thế nằm ngủ mỹ miều của cậu ấy."

"Ha ha, sau này chúng ta cố gắng ít gặp mặt riêng thì hơn, để tránh ảnh hưởng đến sự hòa thuận trong gia đình."

"Đúng đấy, trong lòng Lâm Vi có chút bài xích cậu ^_>."

"Còn Vệ Đăng thì hận cậu thấu xương."

"Được thôi, dù sao nếu không có chuyện thì mình cũng chẳng đi tìm cậu đâu."

"Đây cũng thế."

"Hợp tác vui vẻ nhé Sói Trắng."

"Ừ, chỉ lần này thôi đấy."

Thấy Vệ Đằng từ trong phòng bước ra, Tiêu Phàm vội cất di động đi.

"Vệ Đằng, có cần anh đưa em đi không?"

Vệ Đằng vội vàng lắc đầu: "Không cần đâu không cần đâu, em bắt xe là được, gần thôi mà".

Tiêu Phàm nở một nụ cười vô cùng dịu dàng, ghé sát lại nói bên tai Vệ Đằng: "Vậy thì... chơi vui vẻ nhé".

Vệ Đằng chỉ thấy nổi hết da gà khi nhìn thấy nụ cười đó.

Vệ Đằng căn cứ vào địa chỉ viết trên vé VIP, tìm đến trước cửa trung tâm sauna. Cậu ngồi chờ trên ghế đá đối diện, chờ mãi mà không thấy bóng dáng Lâm Vi đâu, vì thế liền gửi cho Lâm Vi một tin nhắn.

"Lâm Vi anh đến chưa vậy?"

Hồi lâu sau vẫn không có hồi âm gì, như thể ném đá xuống đáy biển vậy. Vệ Đằng không chờ được nữa, liền gọi thẳng cho Lâm Vi, không ngờ người nhắc điện thoại lại là Diệp Kính Văn.

"Vệ Đằng à, có chuyện gì không?"

"Ừm... tôi tìm Lâm Vi..."

Vệ Đằng nghe thấy hình như ở đầu dây bên kia Diệp Kính Văn cười khê một tiếng, sau đó anh ta mới nói: "Cậu ấy ra ngoài rồi, tôi cũng không biết là đi đâu, di động thì để quên ở nhà".

"Ồ, vậy thì cảm ơn", nói đoạn lập tức cúp máy, vì cậu không muốn nghe thấy giọng nói gian ác của con người này, chỉ nghe thôi đã muốn bay đến đánh cho anh ta một trận.

Vệ Đằng đợi một lúc, đoán chừng Lâm Vi bị tắc đường, nên tự mình đi vào trong trước.

Trung tâm sauna này mới khai trương, khung cảnh bốn bề nho nhã thư thái, Vệ Đằng vừa bước vào đã thích không khí thoải mái nơi này. Cậu đưa vé cho nhân viên phục vụ, rồi đi theo cô gái bước vào bên trong, càng đi vào sâu, ánh đèn càng trở nên mờ mờ.

"Xin mời ngài." Cô nhân viên mở cửa, tươi cười rạng rỡ, Vệ Đằng khẽ gật đầu, bước vào trong phòng.

Bên trong có một bồn tắm rộng lớn hoa lệ, hơi nước nóng đang bốc lên ngùn ngụt.

Vệ Đằng thầm nghĩ, Lâm Vi vẫn chưa đến, thôi thì mình cứ ngâm mình một lúc đã. Hơn nữa, nếu phải cởi quần áo trước mặt anh ấy, bản thân cậu sẽ cảm thấy có chút kỳ quái. Thế là cậu nhanh nhẹn lột sạch quần áo tại phòng thay đồ ngay cạnh đó, vươn vai một cái rồi chui vào bồn tắm. Truyen8.mobi

Nhiệt độ của nước trong bồn tắm rất vừa vặn, ngâm mình trong đó vô cùng thoải mái, các cơ toàn thân dường như đều được thả lỏng, Vệ Đằng mềm nhũn tựa vào thành bồn, nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác thư thái này. Cánh tay khẽ cử động, dòng nước ấm áp theo đó khẽ lướt qua làn da nhạy cảm, tựa như cái vuốt ve dịu dàng của người tình vậy.

Thật thoải mái quá đi.

Thực ra cậu muốn đến đây với Tiêu Phàm từ lâu rồi, chỉ tiếc dạo gần đây Tiêu Phàm bận rộn quá, có một lần cậu đã gợi ý, nhưng thấy bộ dạng không lấy gì làm hứng thú của anh, cậu đã vứt bỏ suy nghĩ đó.

Có mấy lần định nói nhưng nhìn dáng vẻ bận rộn chính lý tài liệu của anh, cuối cùng cậu đã nuốt ngược lời định nói vào trong.

Đang lúc nghĩ ngợi mông lung, đột nhiên nghe thấy có tiếng mở cửa.

Lâm Vi đến rồi ư?

Vệ Đằng khẽ cử động, hơi nước mịt mờ dày đặc khiến cậu không nhìn rõ được hình dáng của đối phương, không biết có phải tại cậu đang ngâm mình dưới bồn tắm hay không, mà cậu thấy bóng của người đứng đối diện có chút cao lớn hơn. Qua hơi nước mờ ảo, chỉ có thể nhìn thấy một bóng người chập chờn, không hiểu tại sao lại thấy rất giống Tiêu Phàm?

Vệ Đằng ném ngay suy nghĩ kỳ quái đó, lấy tay xoa gáy để bản thân tỉnh táo lại chút, cậu cười nói: "Em thấy anh vẫn chưa đến nên đã xuống ngâm mình trước".

"Ừm." Đối phương chỉ phát ra một âm mũi đơn giản.

Vệ Đằng quay lưng về phía người đó, nằm sấp bên thành bồn, hai chân giãn ra thư thái, tiếp tục ngâm mình.

Không hiểu tại sao, tối qua nhắn tin với anh ấy cảm thấy rất vui vẻ, nhưng bây giờ trần trụi đối diện nhau, cậu lại thấy không tự nhiên.

Mặc dù hồi trước cũng từng tắm chung với bọn Châu Vũ, nhưng Lâm Vi không giống bọn họ, anh ấy là người yêu của bạn của người yêu cậu mà, hơn nữa người yêu cậu còn từng yêu anh ấy nữa.

Mối quan hệ phức tạp này Vệ Đằng cũng không làm cho rõ ràng được, chỉ đành quay lưng lại, tránh không nói lời nào.

Kỳ lạ là, Vệ Đằng chợt cảm thấy có một luồng áp lực chậm chậm ép sát tới, hơn nữa cảm giác này đặc biệt quen thuộc, một luồng không khí mãnh liệt chậm rãi vây lấy cậu.

Vệ Đằng giật thót, vừa định quay đầu, đã bị ai đó ôm chặt lấy eo.

Cánh tay nóng rực làm Vệ Đằng sợ thót tim. Toàn thân Vệ Đằng cứng đờ, cảm giác quen thuộc quá, rất giống với Tiêu Phàm... Chẳng nhẽ ngâm lâu quá, trở nên hồ đồ, xuất hiện ảo giác rồi sao?

Cuống hòng Vệ Đằng thắt lại, hồi lâu mới thốt ra được một âm tiết: "Anh..."

"Ừ, là anh đây."

Nhất thời toàn thân run rẩy, Vệ Đằng tức đỏ bừng cả mặt, "Tiêu Phàm! Anh là đồ khôn nạn! Anh dám theo dõi tôi?"

"Đâu có, anh có vé VIP mà." Hơi thở nóng bỏng của Tiêu Phàm phả trên lưng Vệ Đằng, vệ Đằng chỉ thấy làn da nhạy cảm phía sau sắp bốc cháy đến nơi.

"Rõ ràng tôi hẹn với Lâm Vi..."

Vệ Đằng còn muốn hỏi cho rõ, nhưng bị Tiêu Phàm cắt ngang: "Em không muốn cùng đi với anh sao?"

"Ừm..." Giọng nói của Vệ Đằng tắc nghẹn trong cổ họng, một lát sau cậu mới ử rử cúi đầu, "Không phải anh rất bận sao?"

"Hôm nay không bận." Tiêu Phàm hạ giọng khẽ cười: "Anh sẽ dùng cả ngày hôm nay cùng em".

"Anh tưởng là ngâm thịt lợn chắc!" Vệ Đằng hét lên một tiếng, cánh tay Tiêu Phàm hơi dịch chuyển, giọng nói của Vệ Đằng chợt lạc điệu, trở thành một tiếng rên ngọt ngào, "Ừ..."

"Có dễ chịu không?"

Bởi vì không nhìn thấy đối phương, chỉ có thể cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của anh sau gáy cùng với làn da ấm áp kề sát người cậu, và cả

những ngón tay dài mảnh mẽ kia nữa.

Vệ Đằng đột nhiên đỏ bừng mặt. Tiêu Phàm mỉm cười quay người Vệ Đằng lại, nhìn chú nhím con toàn thân đỏ ửng, anh không nhịn nổi lập tức cúi đầu hôn cậu.

"A... um..."

Vì ngâm mình quá lâu nên cơ thể Vệ Đằng thả lỏng hoàn toàn, không có chút lực nào cả, do đó rất tiện để người ta có cơ hội tấn công.

Trong bồn tắm mịt mù hơi nước, Tiêu Phàm nhẹ nhàng ôm eo Vệ Đằng, dịu dàng trao cho cậu những nụ hôn. Vệ Đằng mơ mơ màng màng đáp lại, chỉ thấy nhiệt độ trong phòng càng lúc càng cao, không khí dường như bị hút cạn đi, ngay đến thở ra cũng thấy khó khăn.

Mùi vị đặc trưng của Tiêu Phàm tràn vào cánh mũi cậu, một cảm giác chùng chạch trường thành làm Vệ Đằng không khỏi muốn được sát lại gần hơn. Song không hiểu tại sao, Tiêu Phàm của ngày hôm nay đột nhiên lại trở nên xa xa, cố tình khiêu khích ham muốn trong cậu, bứt rứt khó chịu vô cùng... Vệ Đằng nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ còn cách chủ động ôm lấy anh.

Kết quả, buổi tắm sauna "đơn thuần" đã biến lường thành một màn nóng bỏng trong bồn tắm.

Chú nhím nhỏ lúc này trở nên vô cùng yếu mềm, nằm gọn trong vòng tay Tiêu Phàm.

'A!' Vệ Đằng thét lên một tiếng, lúc này mới bừng tỉnh khỏi cơn mụ mị thư thái, khi này anh "mát xa" suýt làm cậu ngủ thiếp đi mất, không ngờ tỉnh dậy lại rơi vào tình thế này.

Vệ Đằng muốn đẩy anh, kết quả lại bị sức nặng trên cơ thể anh hoàn toàn khống chế cậu.

"Không nhẽ anh định ở đây sao?! Có nhầm không vậy, chỗ này là nơi công cộng mà... ư..." Bị nụ hôn của anh cắt ngang lời nói, Vệ Đằng vẫn không phục, dùng hai tay ra sức đẩy đối phương.

"Đồ ngốc, vé VIP nghĩa là gì em không biết sao..Sau khi nụ hôn dài chấm dứt, Tiêu Phàm mới cười khẽ bên tai Vệ Đằng: "Suốt một ngày, sẽ không có bất kỳ ai đến làm phiền chúng ta cả, còn có đồ ăn miễn phí bưng đến tận nơi. Chốc nữa tắm xong, chúng ta có thể nằm trên sofa êm ái xem ti vi, giống như ở nhà vậy, em cứ tận hưởng hết mình đi".

"Anh... anh anh anh sớm đã có âm mưu rồi hả?!" Vệ Đằng tròn tròn mắt nghe những lời anh vừa nói, sợ đến nỗi toàn thân cứng đờ.

Tiêu Phàm thở dài một hơi: "Em không thích à? Cặp vé này đắt lắm đó, đừng lãng phí chứ".

Vệ Đằng đỏ bừng mặt, "Em chỉ thích ngâm mình thôi, không thích được phục vụ thêm".

"Mua một tặng một mà." Tiêu Phàm nói thản nhiên như không.

"Không sao." Tiêu Phàm mỉm cười dịu dàng, bàn tay đang ôm cậu khẽ véo một cái, "Có được không? Anh muốn em".

Sao lại nói thẳng tuột ra thế chứ! Có phải đã học từ tên lang sói Diệp Kính Văn không? À không, bản thân anh ta cũng là lang sói mà. Vệ Đằng cúi đầu ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng hiên ngang như tráng sĩ gạt đầu cái rụp.

Vẻ mặt hiên ngang lắm liệt đó làm Tiêu Phàm phì cười.

"Bao nhiêu lần rồi, mà em vẫn chưa quen sao?" Tiêu Phàm sát lại gần tai Vệ Đằng, Vệ Đằng ấp a ấp úng nói không nên lời, anh thấy vậy ngay lập tức tiến tới, cảm giác được lấp đầy làm Vệ Đằng khổ sở thở dốc.

Bọt nước trôi nổi dập dềnh như từng đợt sóng vỗ vào vách đá, phát ra âm thanh rào rào đều đặn.

Trong phòng hơi nước càng lúc càng dày đặc, thi thoảng vọng lại tiếng thủ thủ ngọt ngào.

Rất lâu sau đó, anh ôm Vệ Đằng tựa vào thành bồn, cậu dựa vào anh thở dốc, mãi một lúc mới lấy lại được nhịp thở bình thường.

"Anh đã có âm mưu từ sớm sao?!"

Tiêu Phàm cũng không phủ nhận, mỉm cười gật đầu.

"Cái vé đó là sao?"

"Thì hồi trước em bảo muốn đến đây mà, nên anh đã mua hai chiếc vé VIP này. Sau đó... anh muốn tạo cho em một sự bất ngờ, nên mới..."

"Nên mới liên thủ với Diệp Kính Văn để diễn kịch chứ gì!"

"Chuyện này không liên quan đến anh, là Diệp Kính Văn bảo cậu ta rất nhớ nhung bộ dạng ghen tuông của Lâm Vi." Tiêu Phàm nhún vai, phải bay tất cả trách nhiệm.

"Kính Văn đưa vé cho Lâm Vi, Lâm Vi đứng ra hẹn em, đương nhiên anh sẽ cầm chiếc vé còn lại, bởi vì lúc này Lâm Vi vẫn còn đang ngủ."

"Vẫn đang ngủ sao?"

"Đúng thế, đêm qua cuồng nhiệt quá mà."

Vệ Đằng im lặng hồi lâu, trong bụng nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cuối cùng cảm thấy không đâu lại được với Tiêu Phàm, chỉ còn cách nhịn thôi.

"Giận rồi à?" Tiêu Phàm dịu giọng hỏi.

Vệ Đằng lắc đầu: "Em còn tưởng anh đã quên bég vụ em bảo đến đây tắm rồi chứ?".

Tiêu Phàm mỉm cười, ôm cậu chặt hơn.

"Sao có thể chứ?"

"Dù em chỉ nhắc đến có một lần, nhưng anh đã đặc biệt mua vé VIP sao? Còn giờ đủ trò lôi thôi để đưa vé đến tay em nữa."

"Ngốc, anh muốn em được vui mà."

"Thực ra lúc mới đến đây, em quả thật đã hy vọng người đến cùng mình là anh, chứ không phải Lâm Vi..." Vệ Đằng cũng ôm anh, tựa đầu vào vai anh, "Anh đột nhiên xuất hiện làm em sợ muốn chết, đương nhiên... cũng rất vui sướng nữa".

Tiêu Phàm đắc ý cười ra tiếng: "ừm...".

"Nhưng mà, lần sau đừng có kéo Diệp Kính Văn vào! Hai người bọn anh thông đồng với nhau, chắc chắn không đem lại chuyện tốt đẹp gì!"

"ừ... anh biết rồi, chỉ một lần duy nhất này thôi."

"Vậy... bây giờ có thể tắm được chưa, anh có thể thu lại móng vuốt chưa?"

"Không sao mà, còn cả ngày cơ mà", nói đoạn lại xông vào hôn tiếp.

Trong khi đó, Diệp Kính Văn cũng đang ngồi bên thành giường an ủi người yêu đang giận dữ.

"Anh đưa vé cho Tiêu Phàm rồi à? Hai người liên thủ diễn kịch phải không?!" Giọng nói lạnh lùng, nhưng thấy bộ dạng cúi đầu hối lỗi của đối phương, cậu đành chán nản trợn mắt, "Các người thật vô vị mà, có thể này cũng phải bày mưu sao?".

"Tại mấy năm nay em chẳng ghen lần nào... Anh rất nhớ bộ dạng ghen tuông ngày đó của em, cái lần em ngồi trước mặt anh ăn phở cay ấy."

Nghe giọng nói có vẻ rất ấm ức? Lâm Vi bất giác thở dài ngao ngán.

"Thôi được rồi, em đói rồi." Đại trưởng phu rộng lượng vị tha, không thềm so đo với anh.

"ừ, em đừng cử động, cháo anh đã nấu xong lâu rồi, anh mang lên cho em liền." Diệp Kính Văn cười rạng rỡ như hoa.

Nếu biết hôm qua anh cố tình diễn kịch, thì cậu không nên phối hợp ăn ý thế mới phải... Lâm Vi hết cách cũng chỉ biết cười trừ: "Được rồi, em muốn ăn đậu phụ sốt cay, anh đi nấu đi".

Diệp Kính Văn gật đầu ngay: "Lâm Vi, mặc dù anh biết em không cần... nhưng anh muốn hết lòng chăm sóc em một ngày, chỉ ngày hôm nay thôi, em hãy ngoan ngoãn nằm yên để anh chăm sóc em nhé, có được không?".

Đối diện với ánh mắt nồng nàn yêu thương của Diệp Kính Văn, Lâm Vi đột nhiên có chút xấu hổ.

"Đường đường một đấng trưởng phu, sao phải chăm sóc chứ..

"Muốn em biết được anh yêu em biết chừng nào mà", nói đoạn, Diệp Kính Văn cong môi cười cười, quay lưng đi về phía nhà bếp.

Lâm Vi nằm trên giường thở dài, mặc dù suốt ngày bị anh trêu chọc đủ kiểu, lại còn không biết chán, thực ra từ lâu cậu đã quen với điều này rồi. Suy cho cùng, mọi chuyện anh làm, đều vì yêu cậu, vì quá bận không có nhiều thời gian để ở cạnh nhau nên trong lòng anh thấy áy náy, muốn bù đắp cho cậu mà thôi.

Thật là một tên ngốc nghếch.

Bản thân cậu vốn chẳng để ý. Nhưng anh lại luôn bận lòng chuyện quan tâm chăm sóc cậu.

Vệ Đằng nằm nhoài bên thành bồn tắm, thở dài nghĩ, sau khi ở cùng nhau cậu mới cảm nhận được sự dịu dàng và ân cần của Tiêu Phàm. Có những chuyện vặt cậu chẳng hề nghĩ đến nhưng anh lại ghi tạc trong lòng, lần đó chỉ buột miệng nói muốn đi tắm sauna, anh liền tốn cả đồng tiền để mua vé VIP, câu nói của Ngưu San San quả là không sai.

Những người có vẻ ngoài cao ngạo cô độc, lại thường thể hiện tấm lòng chân thành ở những chuyện nhỏ nhặt nhất.

Có điều, hai con sói tụ tập cùng nhau, quả là không phải chuyện tốt đẹp gì.

Tối hôm đó, Lâm Vi và Vệ Đằng đạt được tiếng nói chung, sau này sói nhà ai người nấy tự quản, không được để bọn họ tụ tập lại giở thêm trò gì nữa.

Mặc dù chỉ là âm mưu nho nhỏ, nhưng lại khiến người ta có cảm giác hạnh phúc, ấm áp tận đáy lòng.

ĐIỂM KHỞI ĐẦU HẠNH PHÚC (NGOẠI TRUYỆN TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY)

Điệp Chi Linh
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 3: Về lại trường Nhân Xuyên

Ngoại Truyện 3: VỀ LẠI TRƯỜNG NHÂN XUYÊN

Tiêu Phàm đưa Vệ Đằng về quê mình vào đúng mùa hè. Thời tiết nóng nực làm không khí trong ô tô trở nên ngọt ngào, Vệ Đằng hạ cửa kính xuống, vén áo sơ mi lên để hóng gió, cái bụng phẳng lì của cậu vì thế lộ cả ra ngoài.

Tiêu Phàm nhìn khuôn mặt tươi cười của Vệ Đằng, khẽ nhếch miệng: "Em mặc áo sơ mi trông cũng ra dáng chàng hoàng tử lắm".

Vệ Đằng nghe thế nổi xung, lao đến định véo Tiêu Phàm, "Ý anh tức là trước đây em không chàng hoàng tử hả?".

Tiêu Phàm ôm lấy cậu, khẽ hôn lên bờ môi cho đến lúc Vệ Đằng đẩy ra, anh mới chịu buông tay.

"Hay lần này tiện về trường dạo qua một vòng đi." Vệ Đằng tựa vào lưng ghế, cong môi cười rất vui vẻ.

"Ừ, trường nào cơ?"

"Trường trung học Nhân Xuyên chứ trường nào, trường cũ của anh đó!" Vệ Đằng lườm anh một cái.

Tiêu Phàm gật đầu: "Anh chẳng coi đó là trường cũ của mình đâu, nội quy quá khắc nghiệt, hễ nghĩ đến lại thấy căm hận vô cùng".

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của Tiêu Phàm, Vệ Đằng cười phá lên. Cười thỏa thích rồi mới nghiêm mặt nói: "Em muốn đến đó xem sao. Em đoán hồi trung học anh lúc nào cũng đơn độc một mình phải không? Một mình co ro trong góc ăn cơm, đáng thương quá, ôi... Chắc anh tự cho rằng mình không có bạn bè gì, thật ra có lẽ rất nhiều người đang âm thầm quan sát anh đây... Bởi vì phong cách của anh làm người khác không thể không chú ý đến. Với lại bộ dạng lạnh lùng của anh chắc khiến nhiều người không thích, nên họ mới không dám tiếp cận anh nhỉ? Cứ như núi băng vậy đó".

Tiêu Phàm cau mày: "Em ồn quá".

Vệ Đằng cười cười ghé sát mặt lại gần anh, hôn Tiêu Phàm một cái thật mạnh, "Thật ngại quá đi, hình như em đã độc chiếm anh rồi".

Tiêu Phàm vuốt ve mái tóc cậu, bắt đầu nỡ máy.

Thị trấn nhỏ có quá nhiều thay đổi, chỉ mấy năm không về, hàng cây ven đường đã um tùm, cây này dính sát cây kia, cành lá đan xen vào nhau.

"Anh nhớ trong trường có hai cây đa rất to, mùa hè nhiều người hay ngồi dưới bóng cây hóng mát, không biết hai cây đó bây giờ có còn không nữa." Hồi tưởng lại chuyện cũ, khóe môi Tiêu Phàm khẽ cong lên.

Bởi vì đang trong kỳ nghỉ hè, trong trường không có người, Tiêu Phàm dắt Vệ Đằng đi trong sân trường rộng thênh thang, giới thiệu với cậu về kiến trúc ngôi trường.

Khi đi đến vườn hoa, đột nhiên Tiêu Phàm hỏi: "Cây đâu rồi?".

Nhìn đôi lông mày nhăn lại rất đối bản khuôn của Tiêu Phàm, Vệ Đằng bỗng thấy có chút đáng yêu, vì thế không nhịn được đến gần hôn anh

một cái, kết quả bị Tiêu Phàm ôm chặt, đáp trả bằng một nụ hôn dài ngọt ngào.

"Ừ... Đang ở... trong trường mà... ư a..." Vệ Đằng giằng co một hồi nhưng vẫn bị Tiêu Phàm giữ chặt trong lòng.

"Là em hôn trước mà." Giọng nói sề sàng của Tiêu Phàm vang lên bên tai, làm Vệ Đằng trợn mắt lên nhìn anh.

"Đừng sợ, bây giờ trong trường đâu có ai." Tiêu Phàm thản nhiên nói, còn hôn cậu thêm một cái nữa.

Nhìn bộ dạng đắm đuối của Tiêu Phàm, bất giác cậu ôm anh chặt hơn.

Trong lúc hai người đang chìm đắm trong nụ hôn ngây ngất, thì đột nhiên Vệ Đằng thoáng thấy có một người đứng ở không xa đang nhìn bọn họ.

Vệ Đằng đỏ mặt dùng hết sức đẩy Tiêu Phàm ra, Tiêu Phàm còn tưởng cậu giả vờ chống cự, càng hôn dữ dội hơn...

Vệ Đằng nhất thời sốt ruột, cắn anh một cái.

"Á, em làm gì thế?"

"Có người kia." Vệ Đằng chỉ ra sau lưng.

Tiêu Phàm quay đầu, quả nhiên phía đấy có người thật.

Người đó mặc quần bò đơn giản và áo phông màu trắng, đang ngồi trên ghế đá màu trắng bên cạnh con đường, trên tay nghịch một cành cây, thấy hai người quay lại nhìn mình bèn đứng dậy.

Dáng người đó không cao, nhìn hơi gầy, làn da mịn màng, cộng thêm chiếc áo màu trắng khiến anh ta trông như thể trong suốt. Có cảm giác vô

thực, chẳng trách khi này hai người đã không chú ý đến anh ta.

Tiêu Phàm ném về phía anh ta một ánh mắt lạnh lùng, người kia không hề né tránh nhìn thẳng vào mắt anh, vẻ mặt rất đối bình thản, như thể khung cảnh khi này chỉ là một màn kịch mà thôi. Không lâu sau, anh ta bước đến chỗ hai người, đứng cách hai người khoảng một mét thì dừng lại.

"Xin hỏi anh từng tốt nghiệp ở trường Nhân Xuyên phải không?" Giọng nói rất trong trẻo, có chút lạnh lạnh.

Tiêu Phàm không trả lời, Vệ Đằng nhảy ra từ phía sau nói: "Đúng thế anh ấy từng học ở đây, anh cũng vậy à?".

"Anh có biết phòng học của lớp 12/8 ở đâu không?"

Tiêu Phàm chỉ vào một phòng học nằm cuối tầng ba của một tòa nhà nói: "Hình như là phòng đó".

Người đó khẽ cười: "Đúng rồi, vị trí dễ nhớ thế mà tôi lại quên mất". Anh ta tự lẩm bẩm một mình, sau đó quay lưng bước đi, "Cây đa cũng bị chặt mất rồi... Tôi còn tưởng nó sẽ ở đó mãi...".

Anh ta vừa nói vừa bước về phía trước.

Vệ Đằng lắc cánh tay Tiêu Phàm, "Tiêu Phàm, anh không cảm thấy anh ta có chút kỳ quái sao...".

Cậu còn chưa nói hết, người đó đã đột ngột quay đầu lại, nheo mắt quan sát Tiêu Phàm, "Anh là Tiêu Phàm sao?".

"Đúng thế, cậu biết tôi sao?"

"Tôi rất thân với Lâm Vi, đương nhiên có nghe qua về anh." Người đó khẽ cong môi, nụ cười lãnh đạm, không buồn quan tâm đến bộ dạng há hốc mồm kinh ngạc của Vệ Đằng, nói xong quay lưng đi thẳng.

Sau khi bóng người đó đi khuất hẳn, Vệ Đằng mới ngờ vực hỏi: "Chẳng nhẽ anh ta là món nợ tình của Lâm Vi? Lâm Vi đã lén lút sau lưng Diệp Kính Văn?".

Tiêu Phàm chán nản vò tóc cậu: "Em nói lung tung cái gì thế?".

Vệ Đằng cười hì hì: "Em thấy lúc nhắc đến Lâm Vi, vẻ mặt của anh ta có chút kỳ quái...".

Tiêu Phàm cúi đầu ngẫm nghĩ một lát: "Chẳng nhẽ lại là nhân vật thần bí mà truyền thuyết đồn đại?".

"Ai thế? Đừng vòng vo loanh quanh nữa." Vệ Đằng có chút nóng ruột, "Nói em nghe đi".

Tiêu Phàm nhìn về hướng người lạ khuất bóng một cái, rồi khẽ nói: "Học sinh trường này biết đến Lâm Vi thì có rất nhiều người, nhưng thân thiết với cậu ta thì chẳng có mấy ai, trừ Ôn Đình và Châu Phương hình như còn có một người tên là Đoan Mộc Ninh, anh cũng chỉ là nghe đồn thể thôi". Tiêu Phàm ngừng lại một chút, "Cậu ta tìm lớp 12/8, Lâm Vi học lớp 12/10, Châu Phương mới học lớp 12/8, có lẽ có liên quan gì đó đến Châu Phương".

Vệ Đằng rất tò mò, còn muốn nghe nữa, nhưng Tiêu Phàm bỗng nắm chặt tay cậu.

"Thôi đi, chẳng liên quan gì đến chúng ta cả, mặc kệ đi."

"Này..."

"Đi nào, còn phải đến viếng mộ ông nội nữa."

"Em không kính trà ông nội được không? Bác Tiêu cứ nhất định đòi em phải kính trà, làm người em nổi hết gai ốc..."

"Bác Tiêu cái gì, bố đã bảo, lần sau gặp em phải gọi là bố cơ mà."

"Hả?"

"Em cứ nhắm mắt lại gọi bố' một tiếng cho ông vui, như thế ông mới không suốt ngày gọi điện làm phiền anh nữa."

Khuôn mặt Vệ Đăng vẫn chưa hết đỏ, cậu cúi đầu, tóc dựng cả lên, khẽ đáp: "Được thôi, cứ làm như thế đi".

Hai người dần dần đi xa, trong sân trường rộng thênh thang, chỉ còn lại người mặc áo trắng khi nãy, đang dựa vào gốc cây, mỉm cười nhìn về phía hai người.

* * *

Buổi chiều, Tiêu Phàm dẫn Vệ Đăng về nhà ông bà anh.

Bởi đã lâu không có người ở, căn nhà vô cùng quạnh quẽ.

Vệ Đăng khó mà tưởng tượng được Tiêu Phàm đã từng trải qua thời thơ ấu ở căn nhà này. Trong hồi ức của cậu, thời thơ ấu rộn ràng nhiều màu sắc lắm, phòng của em gái chất đầy đồ chơi, trong phòng cậu có quả bóng rổ bị thủng lỗ, còn cả đồ chơi xếp gỗ tạo hình kỳ quái và những con rô bốt chạy bằng điện phát ra những âm thanh buồn cười.

Cậu còn nhớ trong sân nhà mình có một cây to, hồi bé cậu thường trèo lên cây với Vệ Nam, có lần còn bị ngã xuống đất, cảm giác đau đớn mông sắp nứt toác đến giờ vẫn rõ nét như mới hôm qua.

Nhưng phòng của Tiêu Phàm lại đối nghịch hoàn toàn với cái ỗ lộn xộn ngày xưa của cậu.

Phòng anh sạch sẽ gọn gàng, không có đồ chơi nào cả. Trên bàn học vô số những cuốn sách được xếp ngăn nắp đâu ra đấy, có thể nhận ngay ra

từ bé anh đã rất thích đọc sách.

Chắc hồi bé anh chẳng có bạn bè gì cả, mấy năm nay anh cũng lẻ loi một mình, không có nhiều bạn bè thân thiết. Nhớ lại hồi mới gặp ở Quế Lâm, sự lạnh lùng và cao ngạo, từ chối tiếp xúc với người khác của anh, có lẽ hình thành từ sự cô độc bao nhiêu năm trời.

Vệ Đằng càng nghĩ càng thấy xót xa, cậu cảm thấy bao nhiêu năm nay Tiêu Phàm đơn độc một mình thật sự rất đáng thương, bất giác siết chặt hơn bàn tay đang nắm tay anh.

Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng nắm chặt tay cậu.

Vệ Đằng ngốc nghếch, nghĩ cái gì cũng viết hết trên mặt, từ lúc bước vào đây, trông cậu như có hận thù sâu đậm gì với căn phòng này vậy, ánh mắt như thể muốn san bằng nơi này...

Có điều, cảm giác được nhím con ngốc nghếch đau lòng vì mình thực sự rất tuyệt vời, sự ấm áp từ chỗ bàn tay đan vào nhau truyền đến tận đáy lòng.

"Ý? Đây là cái gì?"

Vệ Đằng đột nhiên lên tiếng phá tan sự im lặng. Tiêu Phàm quay đầu, thấy cậu đang cầm một bức ảnh, trong ảnh có một ông già đang ngồi trên ghế mỉm cười hiền hòa, đứng bên cạnh là hai đứa nhóc, cậu bé bên trái mặt mày nghiêm túc nhìn vào ống kính, còn cô bé bên phải buộc tóc đuôi gà cười rất ngọt ngào.

Vệ Đằng vô cùng chán ngán nhìn bức ảnh, "Đứa bé này có phải anh không? Ngay từ bé anh đã thế này à? Chụp ảnh cũng chẳng thèm cười lấy một cái?".

Tiêu Phàm nhẹ nhàng hỏi: "Sao nào, em có ý kiến gì à?".

Vệ Đằng đột nhiên sững người, không biết tại sao, cậu luôn cảm thấy ẩn chứa trong nụ cười bình thản của Tiêu Phàm là chút gì đó cay đắng. Có lẽ lâu lắm mới quay lại nơi này, không tránh khỏi làm anh nhớ đến người ông đã khuất của mình. Đó có lẽ là người thân duy nhất đã ở bên Tiêu Phàm trong những năm tháng ấu thơ của anh.

* * *

Tối hôm đó, người nhà họ Tiêu tụ tập đông đủ không thiếu ai.

Mặc dù Vệ Đằng đã từng gặp bố mẹ Tiêu Phàm, nhưng khi bố anh nhìn cậu mỉm cười, cậu vẫn cảm thấy bối rối. Đây là lần đầu tiên cậu được gặp mặt bố mẹ Tiêu Tình, họ cũng chính là chú thím của Tiêu Phàm. Không hiểu tại sao chú ấy lại ngồi trên xe lăn, thím ấy thì cũng giống như mẹ Tiêu Phàm, là một người phụ nữ mạnh mẽ giỏi giang tháo vát. Vệ Đằng không dám hỏi nhiều, vô cùng cung kính lễ phép với hai vị trưởng bối lần đầu tiên gặp mặt này, chỉ sợ có sai sót gì lại bị người ta chê cười. Điều khác lạ là trông họ chẳng có vẻ gì ngạc nhiên cả, như thể đã được tiem phòng trước rồi, họ không hỏi những câu làm Vệ Đằng cảm thấy ngại ngùng, thái độ rất ôn hòa.

Cả gia đình tụ tập cùng ăn bữa cơm đoàn viên, các bậc trưởng bối có nhiều chuyện bàn bạc, Tiêu Phàm kiểm cố kéo Vệ Đằng ra ngoài.

Gió đêm hơi lành lạnh, Tiêu Phàm nắm tay Vệ Đằng, đặt vào trong túi áo khoác của mình.

Bước trên con đường trải dài vô tận, ánh đèn ven đường vàng vọt phản chiếu hai bóng người kề sát nhau, trong đêm tối lạnh giá, khung cảnh ấy gợi lên một chút gì đó ấm áp.

Cứ im lặng đi bên nhau hồi lâu, Vệ Đằng đột nhiên hỏi: "Hồi trước anh đi xe đạp đi học à?".

Mặc dù hơi khó hiểu, nhưng Tiêu Phàm vẫn thành thật trả lời: "Không, anh và Tiêu Tình đều đi bộ đến trường".

"Nhà anh cách trường xa thế này, sao không đi xe chứ? Nếu đi bộ thì ít cũng phải đi hơn nửa tiếng, mùa đông cũng không lạnh sao?"

Tiêu Phàm lúc này mới hiểu ra Vệ Đằng đang xót xa thay mình, vì thế cười nói: "Cũng không đến nỗi, mặc nhiều áo cũng không lạnh mà".

"Tại sao lại không đi xe chứ? Chẳng nhẽ anh không biết đi xe đạp sao?"

"Cứ đến giờ đi học là con đường này đông đúc xe cộ, một lần Tiêu Tình bị ngã xe, sau đó ông nội đã không cho bọn anh lái xe nữa, ông bảo đi bộ cho an toàn."

Vệ Đằng gật đầu, không ngờ Tiêu Phàm và Tiêu Tình lại nghe lời ông nội vậy.

Hai người đang đi thì đột nhiên có một chiếc xe lướt qua, suýt nữa thì tông phải Tiêu Phàm, Vệ Đằng điên tiết quay đầu chửi: "Tưởng đang lái máy bay chắc? Có cái xe đạp ghê mà cũng vênh váo khệnh khạng?".

Vừa chửi xong, thì thấy chiếc xe phanh gấp một cái, đi ngược lại về phía hai người, ghế sau xe còn có một cô gái nữa.

Vệ Đằng sợ thót tim, chẳng nhẽ đụng phải băng cướp đua xe sao, hay là côn đồ lưu manh? Trong lúc cậu đang hồi hận vì cái tật nhanh mồm nhanh miệng của mình thì Tiêu Phàm bỗng dừng nhếch miệng cười, nói: "Thì ra là cậu".

Người cầm lái là một chàng trai vô cùng tuấn tú, chỉ có điều khuôn mặt vênh váo cộng thêm nụ cười nhếch mép đều cang, làm người ta không thể không nghĩ đến hai chữ: Lưu manh.

Tên "lưu manh" khẽ liếc nhìn hai bàn tay đang nắm chặt vào nhau của họ, trêu chọc nói: "Nửa đêm đưa người yêu đi dạo, Tiêu Phàm, không ngờ cậu cũng lãng mạn đấy chứ".

Tiêu Phàm mặt không biến sắc chuyển đề tài luôn: "Cậu vẫn lái xe như hồi trước, không sợ rơi mất người ngồi sau sao?".

Cô gái ngồi phía sau xuống xe, lạnh nhạt nói: "Không sợ, tôi đã mua bảo hiểm rồi".

Vệ Đằng chăm chú quan sát, lúc này mới phát hiện ra đây là một cô gái xinh đẹp cao ráo rất có phong cách, khuôn mặt lạnh băng, cô ta bước đến trước mặt Tiêu Phàm, cười khê: "Lúc chiều nghe thấy vườn bên cạnh có tiếng động, quả nhiên bọn cậu đã trở về".

"Ừm, giỡ ông mình."

"Nếu mình không nhớ nhầm thì ông cậu mất đúng hôm thi đại học?"

"Đúng thế."

Sau một hồi im lặng, anh chàng luôn cười gian từ nãy đến giờ bỗng chìa tay trái ra với Vệ Đằng, nói: "Nào, làm quen một chút, anh là Châu Phương, cô gái xinh đẹp này chính là Ôn Đình tiếng tăm lừng lẫy".

Tay trái của Vệ Đằng đang nằm trong túi áo Tiêu Phàm, nhưng cũng không tiện gạt người ta sang một bên, cậu đành ngượng ngùng rút tay ra bắt tay anh ta: "Tôi tên là Vệ Đằng".

Châu Phương nghe thế bật cười: "Anh biết em là Vệ Đằng mà. Ha ha, tay em đút trong túi có khác, ấm thật đấy".

"Châu Phương, cậu đúng là không biết xấu hổ mà." Ôn Đình đứng bên cũng cười.

Vệ Đằng đỏ bừng mặt, cũng không biết do tức hay do xấu hổ nữa, ngược lại Tiêu Phàm chẳng có chút xấu hổ hay bối rối nào, tiếp tục quang minh chính đại cầm tay Vệ Đằng cho vào túi áo, sau đó lại chuyển đề tài nói: "Sao hai cậu đều về đây thế?".

"Biết sao được, lớp cấp ba bọn mình họp lớp, vừa hay đúng dịp kỷ niệm ngày thành lập trường, không đi không được." Châu Phương đáp.

Ôn Đình gật đầu, "Mình cũng về để tham dự buổi họp lớp".

Tiêu Phàm hỏi: "Lâm Vi và Diệp Kính Văn có đi không?".

"Lâm Vi nhà tôi đương nhiên là không đi rồi, có quả bom họ Diệp kè kè bên cạnh thì còn đi họp lớp gì nữa." Châu Phương ngừng lại chút, rồi nói tiếp: "Cậu chắc cũng không đi chứ gì, thế giới riêng của hai người bao giờ chả tốt hơn một đám đông huyên náo. Ôi, đi họp lớp chỉ toàn lũ cô đơn chúng tôi thôi, đáng thương làm sao...".

Ôn Đình lườm anh ta một cái, giục: "Thôi, bớt nói nhảm đi, chúng ta còn phải đi mua bia, cả một đồng người đang đợi kia kìa".

"Vâng, tuân lệnh." Châu Phương nói đoạn liền ngồi lên xe, sau đó lại chìa tay trái cho Vệ Đằng bảo: "Nào, bắt tay tạm biệt cái".

Vệ Đằng rất muốn đập cho anh ta một cái, nhưng nhìn khuôn mặt tươi cười kia, cậu lại không nỡ động thủ, chỉ đành rầu rĩ rút tay ra một lần nữa, bắt tay anh ta: "Tạm biệt". Tốt nhất là không bao giờ gặp lại nữa.

Người đó cười cười phóng xe đi mất, từ xa còn vang lại tiếng anh ta chặc chặc cảm thán: "Bàn tay được người khác nắm chặt có khác, ấm quá đi... Cái này gọi là tặng người đoá hồng, hương còn vương tay đó...".

Từ đó Vệ Đằng cuối cùng cũng tin một chân lý: Lưu manh vốn dĩ không đáng sợ, mà đáng sợ là lưu manh có văn hóa cơ!

* * *

Sáng sớm hôm sau, toàn thể người nhà họ Tiêu cùng lên đường đến viếng mộ ông nội.

Các bậc trưởng bối ai nấy mặt mày xót thương, vẻ mặt Tiêu Phàm cũng nặng nề hiem thấy, Vệ Đằng chưa từng gặp ông nội Tiêu Phàm, đương nhiên không có tình cảm gì với ông, bản thân lại là một người thẳng tính, không giả vờ khóc lóc được, cậu chỉ biết ngoan ngoãn cúi đầu im lặng.

Sau đó Tiêu Tình là người đầu tiên khóc, bộ dạng hai vai run rẩy nước nở của cô bé trông rất đáng thương.

Tiêu Tình là em họ của Tiêu Phàm, lại là chị em tốt của Vệ Nam, trong thâm tâm Vệ Đằng đã coi cô bé như em gái từ lâu rồi, nhìn cô bé khóc, bất giác cậu rất muốn an ủi vài câu.

Không ngờ càng an ủi, Tiêu Tình càng khóc dữ hơn, kết quả thím Tiêu cũng bắt đầu lau nước mắt. Vệ Đằng không biết phải làm sao, quay sang nhìn Tiêu Phàm cầu cứu, thì thấy anh đang nhắm mắt, lông mày nhíu chặt, hình như đang cố kiềm chế cảm xúc. Vệ Đằng muốn an ủi anh một chút, vì thế nhân lúc mọi người không nhìn thấy, lén lút nắm chặt tay anh.

Đến trưa, cảm xúc đau thương mới dần dịu lại, mọi người cùng nhau về nhà.

Các bậc trưởng bối đều bận rộn chuyện làm ăn, sau bữa trưa, họ thu dọn qua loa rồi lái xe rời đi. Tiêu Tình đương nhiên cũng đi cùng bố mẹ.

Theo kế hoạch của Tiêu Phàm thì buổi chiều hai người sẽ về Bắc Sơn, nhưng bây giờ mọi người đã đi hết, anh vẫn chưa có ý định rời đi, Vệ Đằng đoán chắc anh có chuyện muốn nói với cậu, vì thế cũng không hỏi nhiều.

Sau khi ăn tối, tắm rửa xong, Vệ Đằng mới ngồi xuống bên cạnh anh, nghiêng đầu hỏi: "Có phải anh có chuyện muốn nói không?".

Tiêu Phàm im lặng một lúc, khẽ nói: "Em có muốn biết chuyện gia đình anh không?".

Vệ Đằng khẽ gật đầu.

Đương nhiên là muốn biết rồi.

Trước giờ cậu cứ tưởng rằng, với tư cách là người yêu của anh, chỉ cần quan tâm anh là đủ. Nhưng đến hôm nay mới nhận ra, cậu hiểu biết quá ít về anh, thậm chí còn không biết vì sao sáng nay anh lại đau khổ như thế khi đứng trước mộ phần của ông nội.

Nhìn Vệ Đằng đang chăm chú lắng nghe, Tiêu Phàm giơ tay ra khẽ ôm cậu vào lòng, chậm rãi nói: "Hồi nhỏ, bố mẹ và chú thím đều bận làm ăn, anh và Tiêu Tình lớn lên bên cạnh ông nội".

Ký ức về bố mẹ rất mơ hồ, dường như trong những năm tháng thơ ấu, bên cạnh anh chỉ có ông nội và cô em họ.

Tiêu Tình rất thích vẽ, hay cầm một cành cây quẹt ngang quẹt dọc trên nền đất, ông nội thấy cháu có hứng thú với môn vẽ, nên đã mua cho nó một hộp bút màu. Hôm đó Tiêu Tình vui mừng cả đêm không ngủ.

Tiêu Phàm thì thích đọc sách, vừa biết nhận mặt chữ đã bắt đầu đọc sách ảnh, đến lúc vốn từ khá khá, ông nội đã chọn rất nhiều sách trong tủ sách của mình đưa cho Tiêu Phàm đọc.

Trong phòng Tiêu Phàm luôn xếp đầy các thể loại sách, còn trong phòng Tiêu Tình luôn đầy ắp dụng cụ vẽ và những tác phẩm kỳ quái của nó.

Hai anh em họ mỗi ngày tan học về nhà, ông nội đã làm cơm đợi sẵn. Sau này khi đã lớn, mỗi người thay phiên giúp ông nấu cơm. Bố mẹ chỉ tranh thủ thời gian về thăm, bình thường trong nhà chỉ có ba ông cháu, nhưng lại rất vui vẻ ấm áp.

Cuộc sống yên bình cứ thế trôi qua, cho đến năm Tiêu Phàm học lớp Mười hai, Tiêu Tình học lớp Chín.

Đêm đó trời mưa rất to, sau khi ba người ăn tối xong, Tiêu Phàm liền về phòng đọc sách.

Bởi vì hôm sau là ngày thi đại học, gần khuya ông nội còn đem đồ ăn đêm tới cho Tiêu Phàm, nói với anh rất nhiều lời động viên, nào là trong phòng thi không nên căng thẳng, phải tin vào bản thân mình...

Lúc mười một giờ, Tiêu Phàm đã lên giường đi ngủ, bên ngoài sấm chớp ầm ỹ quá, anh còn nhét miếng bịt tai. Sáng sớm hôm sau, Tiêu Tình vừa khóc lóc vừa lay anh dậy, con bé khóc không thành tiếng, cứ lặp đi lặp lại một câu, ông nội bị làm sao thế anh, ông nội bị làm sao thế anh?

Tiêu Phàm vội vàng lao lên lầu, chỉ thấy ông nội đang nằm trên nền nhà, đã ngừng thở từ lâu.

Về sau mới biết, bệnh tim của ông đã kéo dài một thời gian rồi.

Lúc đó Tiêu Phàm học cấp ba, Tiêu Tình học cấp hai, là khoảng thời gian vô cùng quan trọng. Có lẽ ông nội không muốn bệnh của mình ảnh hưởng đến các cháu nên đã không nói cho họ biết, chỉ âm thầm uống thuốc khống chế bệnh tình.

Ông ra đi đột ngột, nhưng di chúc lại được ông viết từ lâu, trong đó ghi rõ, căn

chung cư có diện tích rất lớn ở khu vực ngoại ô phía tây Bắc Sơn sẽ để lại cho Tiêu Phàm và Tiêu Tình.

Sự ra đi của ông nội chính là đòn đả kích nặng nề với Tiêu Phàm, giữa tiếng khóc xé ruột xé gan của Tiêu Tình, Tiêu Phàm đã thu dọn cặp sách bước vào trường thi trong hoàn cảnh đau buồn như thế. Cũng không biết có phải chính sự kiêu ngạo không chịu khuất phục ngấm trong xương tủy đã khiến anh không lùi bước, ngược lại còn phát huy năng lực của mình, đạt được điểm số rất cao.

Nhưng trong khoảng thời gian ba ngày đó, anh đã phải liên tục căn dặn bản thân tạm thời không được nghĩ đến chuyện của ông nội, trong phòng thi không ngừng nhắc nhở bản thân không được phân tâm, đối với anh mà nói, điều này chẳng khác gì một loại cực hình.

Bởi vì ông nội chính là người thân nhất của anh.

Hồi đó, Ôn Đình nhà ở ngay bên cạnh, Tiêu Tình khóc cả đêm làm Ôn Đình cũng bị đánh thức, sáng hôm sau cô gặp Tiêu Phàm trên đường đi tới trường thi, bóng dáng đơn độc của anh làm người khác nhìn mà xót xa. Lúc đạp xe đi ngang qua anh, Ôn Đình đã tiện tay đưa cho anh một đôi găng tay, bảo anh cố lên.

Lúc đó tâm trạng quá tồi tệ, Tiêu Phàm không biết cô gái nào đã đưa găng tay cho mình, nhưng đôi găng tay đó, anh đã giữ đến tận bây giờ.

Thật ra, Tiêu Phàm là một người rất trọng tình nghĩa, chỉ là không thể hiện ra ngoài. Anh không dễ dàng nói những lời quan tâm người khác, nhưng lại cất giữ sự quan tâm của người khác vào tận đáy lòng.

Ví dụ như những tin nhắn chưa xóa, những món quà giản dị, và từng cuốn sách mà ông nội để lại cho anh nữa.

Cho dù sau này liên tiếp gặp phải trắc trở trên con đường tình duyên, nhưng anh chỉ âm thầm giữ nguyên tắc của mình, không đòi hỏi, không cảm hận, anh vẫn tiếp tục là một Tiêu Phàm cô đơn và kiêu ngạo.

Cho đến lúc Vệ Đằng xuất hiện, mới khiến trái tim đóng kín như bưng của anh dần dần hé mở.

Vệ Đằng ngốc nghếch xông xáo ngược xuôi, Vệ Đằng đơn giản lúc nào cũng rạng rỡ vui tươi, Vệ Đằng lớn tiếng nói cậu thích anh... Anh cảm thấy từng giây từng phút ở bên cậu, đều thật ấm áp.

Hôm nay anh đã nhẹ nhàng nắm tay Vệ Đằng trước phần mộ của ông nội, anh chỉ muốn nói với ông rằng, cuối cùng anh đã tìm được hạnh phúc của riêng mình rồi. Anh cũng tin rằng ông sẽ không trách anh vì đã phải lòng một người cùng giới đâu.

Bởi vì ông nội luôn nhân từ như thế, ngày xưa khi Tiêu Tình bị mẹ mắng chỉ lo vẽ không chịu học hành tử tế, ông nội đã đứng ra bênh vực, bảo con bé thích là được rồi. Lúc bố mẹ dùng đủ cách cả uy hiếp lẫn dụ dỗ để hướng anh học kinh tế ông nội chỉ cười bảo nó thích pháp luật thì cứ để nó học pháp luật đi, con cháu có phúc phận riêng của nó.

Vì thế anh mới muốn đưa Vệ Đằng đến đặt trước mộ ông một bó hoa.

Trong thâm tâm, ông nội chính là người mà anh kính trọng nhất, yêu thương nhất.

* * *

Nghe Tiêu Phàm kể xong chuyện, Vệ Đằng cứ im lặng hồi lâu.

Tiêu Phàm cảm thấy kỳ lạ, một người nhanh mồm nhanh miệng như Vệ Đằng sao lại đột nhiên trở nên im lặng thế này, anh bèn dùng tay khẽ nâng mặt cậu lên, mới phát hiện đôi mắt cậu đã nhắm từ bao giờ.

Vệ Đăng đột nhiên quay người, dùng lực ôm thật chặt Tiêu Phàm.

"Sao thế?" Tiêu Phàm xoa mái tóc lờm chờm của cậu, nghe giọng nói buồn buồn của cậu phả vào ngực anh.

"Tiêu Phàm, em, em thích anh."

"Ừ." Tiêu Phàm dùng cằm cọ lên tóc cậu, "Rồi sao nữa?".

"Em... biết... hồi trước anh luôn không được vui vẻ..."

"Vì thế... Tiêu Phàm, sau này em sẽ đối xử thật tốt với anh."

Giọng cậu nghe có phần nhen ngào, khuôn mặt vui trên ngực anh đã ướm nhòa.

Tiêu Phàm im lặng một lát, chỉ nhẹ nhàng vuốt tóc cậu, sau mới ôm cậu thật chặt.

Vệ Đăng thường ngày rất hoạt bát nghịch ngợm, nhưng lại vô cùng quan tâm đến anh, mặc dù tính tình qua loa đại khái, nhưng lại một lòng một dạ yêu anh, cậu chính là món quà tuyệt vời nhất mà thượng đế dành cho anh.

ĐIỂM KHỞI ĐẦU HẠNH PHÚC (NGOẠI TRUYỆN TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY)

Điệp Chi Linh
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 4: Trận gió tuyết đáng nhớ

Ngoại Truyện 4: Trận gió tuyết đáng nhớ

Sắp Tết rồi, phố phường rộn ràng không khí vui tươi, trẻ con mặc áo mới, người người tấp nập đi siêu thị mua sắm, ai nấy đều đeo trên mặt nụ cười thích thú.

Vệ Đăng cũng là một trong số đó, cậu kéo xe đẩy hàng lượn quanh siêu thị, ngắm hết bên này đến bên kia, chẳng mấy chốc chiếc xe đã đầy ắp đủ loại rau tươi hoa quả.

Vệ Đăng còn chọn mấy con cá tươi ngon, định mua về hấp, người ta bảo "niên niên hữu dư" mà, ăn cá để cả năm được dư dả. Sườn lợn thì để xào chua ngọt, lập xưởng cắt thành miếng nhỏ ăn cùng xà lách cũng rất ngon. Gần đây cậu còn học được một vài cách nấu món canh hầm, vì thế đã mua đủ nguyên liệu theo sự chỉ dẫn của cô giáo Ngưu San San, định bụng làm Tiêu Phàm bất ngờ một phen.

Ngày cuối năm, người chờ được thanh toán xếp thành một hàng dài dằng dặc. Vệ Đăng đứng ở giữa hàng, vừa ngâm nga hát vừa đôi chiếu hàng hóa trong xe với tờ giấy ghi sẵn từ nhà xem đã mua đủ chưa. Đột nhiên có một giọng nói trêu chọc vang lên bên tai: "Ồ, đây chẳng phải là Vệ Đăng sao, mua nhiều thứ thế này... Người ta cho lợn ăn cũng đâu khoa trương bằng cậu nhỉ?".

Cái giọng đáng ghét của Châu Vũ, nghe một cái là nhận ra ngay, Vệ Đằng trợn mắt trừng cậu ta, nói: "Mình đang mua đồ Tết, chỗ này là thức ăn ba ngày đầu năm đó! Cậu nghĩ mình ăn hết trong một bữa chắc? Đừng tưởng ai cũng ăn khỏe như Ngưu đại tử nhà cậu nhé".

Vừa mới nói xong, thì một cái đầu xoắn tí thò ra từ sau lưng Châu Vũ: "Cậu nói ai ăn khỏe ấy nhỉ?".

Vệ Đằng vội vàng cười xòa: "Mình nói Ngưu tử cậu khẩu vị tốt. Khẩu vị tốt, ăn gì cũng ngon, cơ thể mới khỏe mạnh được, đúng không?".

Ngưu San San hài lòng gật đầu, liếc chiếc xe đẩy của Vệ Đằng một cái, cười hì hì nói: "Chà, chuẩn bị nhiều thứ thế này để chờ vị ấy nhà cậu trở về, chắc chắn, thật không đơn giản không đơn giản. Cậu càng ngày càng giống cô vợ đảm đang rồi đấy".

Vệ Đằng then quá hóa giận: "Khôn kiếp cậu mới là vợ đảm đang!".

Ngưu San San cười đáp: "Thì mình vốn dĩ là vợ đảm đang mà!".

Châu Vũ đứng cạnh khẽ rùng mình, ho một tiếng, thấp giọng nói: "Hai người đừng cãi nhau nữa, đang ở siêu thị đấy. Nói oang oang như thế, cho dù hai người không biết sâu hồ thì tôi cũng có đây".

Kết quả bị Ngưu San San và Vệ Đằng đồng thanh mắng: "Nhà người mới không biết sâu hồ ấy" .

Trong tràng cười vui vẻ của đám người xung quanh, Vệ Đằng và Ngưu San San rốt cuộc đã nhận ra vấn đề, đành ngậm miệng lại.

Thanh toán xong, ba người xách túi to túi nhỏ đi ra ngoài, thức ăn hai vợ chồng Châu Vũ mua không nhiều bằng đồng đồ của Vệ Đằng, nhìn Vệ Đằng chật vật tay xách nách mang, Châu Vũ bèn đề nghị: "Mình lái xe đến, hay bọn mình đưa cậu về. Dù sao nhà cậu cách nhà mình có hai con phố".

Vệ Đăng xách đồ vất vả quá, nghe người anh em đề nghị đưa về, dĩ nhiên là vui vẻ nhận lời.

"Vậy thì cảm ơn nhé."

Vệ Đăng thẳng tính, Châu Vũ cũng không làm bộ khách sáo, bảo đưa về là đưa về. Ngưu San San nhanh nhẹn xếp gọn đồ của Vệ Đăng vào cốp xe, Châu Vũ khởi động ô tô, hai người kia ngồi ở hàng ghế sau.

Vệ Đăng và Ngưu San San không chịu ngồi yên, suốt chặng đường tán hươu tán vượn đốt thời gian.

Ngưu San San tò mò hỏi: "Vị ấy nhà cậu đâu, sao để cậu một mình đi mua đồ thế này?".

Vệ Đăng cười ha ha: "Gần đây anh ấy đang có một vụ khó giải quyết, bận rộn suốt một thời gian dài, mấy hôm trước đi công tác rồi. Năm nay cơ quan mình cho nghỉ sớm, ở nhà cũng chẳng có việc gì làm nên mới tiện thể đi sắm sửa đồ Tết".

Ngưu San San cười bảo: "Cậu thật tâm lý".

Ô tô dừng lại trước một ngã tư, Châu Vũ liếc ra ngoài cửa kính, đột nhiên kinh ngạc reo lên: "Hai người nhìn xem, có phải tuyết đang rơi không?".

Ngưu San San lườm cậu một cái, "Anh nằm mơ đây à? Chỗ chúng ta đã bao năm nay không rơi tuyết rồi". Nói đoạn cũng nhìn ra ngoài, sau đó sửng sốt nói: "Ý, có tuyết thật này".

Vệ Đăng cũng nhìn theo ánh mắt của cô nhìn ra ngoài, quả nhiên tuyết đang rơi.

Những bông tuyết bay lả tả trong gió, bởi vì tiết trời không lạnh lắm, vừa mới rơi xuống đất đã tan ngay thành nước. Nhìn từ xa, đó không phải là cảnh tuyết trắng bao phủ trắng lè của ngày đông, mà chỉ như màn sương mù che mờ tầm nhìn trước mặt.

Vệ Đằng thở dài: "Đúng là tuyết rơi thật rồi, nhà mình chuyển về miền nam đã bao năm nay không được nhìn thấy tuyết rơi, không biết sao hôm nay lại có tuyết?. Chẳng nhẽ lại có nỗi oan nào oan ức hơn cả Đẩu Nga sao?".

Ngưu San San cười ha hả: "Đúng đấy, Vệ Đằng của chúng ta lùi thúi một mình đi mua đồ ăn, còn oan ức hơn cả Đẩu Nga nữa".

Vệ Đằng quay đầu nhìn Ngưu San San chăm chăm nói: "Ngưu tử này, có phải nếu không trêu đệ thì tử sẽ bị rụng hết răng không?".

Ngưu San San cười tít mắt nói: "Không bị rụng răng, chỉ bị ngứa răng thôi".

Châu Vũ ngồi ghế trên khẽ thở dài: "Bà xã ơi, em tha cho cậu ta đi, em còn nói nữa thì Vệ Đằng của chúng ta sẽ tức giận đến không tìm được răng đâu".

Ba người cứ đùa cợt rằng này rằng nọ hồi lâu, đèn giao thông đã chuyển sang xanh nhưng không hiểu sao dòng xe trước mặt vẫn không có dấu hiệu xê dịch.

"Chuyện gì thế?" Ngưu San San hỏi.

"Anh đoán là tắc đường." Châu Vũ đáp. "Có lẽ tuyết đã ảnh hưởng đến tình hình giao thông đoạn đường trước mặt, chờ chút vậy."

Đợi một lúc lâu, vẫn không thấy dòng xe phía trước nhúc nhích chút nào, bên ngoài tuyết càng lúc rơi càng nhiều.

Nhiệt độ giảm dần, trên mặt đường thậm chí còn có một lớp tuyết mỏng.

Trong xe mở điều hòa nên rất ấm áp. Vệ Đằng ngồi trong xe đang mơ màng buồn ngủ thì tự dừng di động vang lên.

"Em yêu anh, em yêu anh, giống như chuột yêu gạo..."

Nhạc chuông đặc biệt khiến Vệ Đằng phấn chấn ngay lập tức, vội vàng ngồi thẳng dậy lôi di động từ túi áo ra.

Ngưu San San nhìn ảnh đại diện của người gọi, phá lên cười: "Vệ Đằng ơi, gu âm nhạc của cậu... vẫn kỳ quái như xưa".

Châu Vũ tán đồng nói: "Ồi chao, thật không biết Tiêu Phàm sẽ có cảm xúc gì khi nghe thấy tiếng chuông này nhỉ?".

Vệ Đằng làm dấu tay "suyt" một cái, áp di động vào tai, dùng ngữ khí vênh vang nói: "A lô, Tiêu Phàm à, tìm em có chuyện gì không?".

Đầu dây bên kia hơi khựng lại, lát sau mới vọng đến âm thanh có phần dịu dàng của Tiêu Phàm: "Hôm nay Bắc Sơn sẽ đổ tuyết, em ra ngoài thì nhớ mặc nhiều áo một chút đấy".

Vệ Đằng nhìn màn tuyết bên ngoài cửa xe, nói: "Anh nói chuẩn thật đó, tuyết đang rơi này".

"Anh vừa xem dự báo thời tiết."

Tiêu Phàm xem dự báo thời tiết ở tỉnh khác, nhưng cũng không quên để ý tình hình ở Bắc Sơn, chi tiết nhỏ nhặt này làm tim Vệ Đằng se lại, cậu cười ha ha nói: "Yên tâm đi, em sẽ chú ý mà! Đúng rồi, hôm nay em đi mua đồ ăn, tình cờ gặp Châu Vũ và Ngưu San San, Châu Vũ đang lái xe

đưa em về nhà. Mua nhiều đồ anh thích ăn lắm, đợi anh về em sẽ làm cho anh ăn".

"Ừ." Tiêu Phàm hơi dừng lại, rồi hỏi: "Sao sớm thế này đã đi mua đồ ăn rồi? Mới chín giờ thôi".

"Đêm qua nằm mơ thấy ác mộng, nên sáng nay dậy từ rất sớm, chán chẳng có chuyện gì làm mà." Truyen8.mobi

"Em mơ thấy cái gì? Đêm qua ngủ không ngon giấc sao?"

Dái tai Vệ Đằng hơi ửng đỏ, cậu hạ giọng nói: "Thấy anh".

Tiêu Phàm cười nhẹ nói: "Mơ thấy anh sao có thể coi là ác mộng được?".

Ngưu San San và Châu Vũ phá lên cười, Vệ Đằng lườm bọn họ một cái, hét vào điện thoại: "Thôi được rồi, anh cứ nói luyên thuyên mãi! Chuyện quan trọng là gì mau nói đi".

"Công việc đã xong xuôi rồi, anh sẽ đáp chuyến bay sáng mai."

Tinh thần của Vệ Đằng lập tức phấn chấn: "Anh sắp về rồi à?! Tốt quá đi, mai em ra sân bay đón anh".

"Nghe ngữ khí của em, rất nhớ anh hả?"

Vệ Đằng đáp: "Đúng thế đây, em nhớ anh từng giây từng phút, nhớ đến nổi dạ dày đau từng cơn".

Bên tai vọng lại tiếng cười nhẹ nhõm của Tiêu Phàm, Vệ Đằng bực mình nói: "Anh sến đủ chưa hả, không sợ người ta cười cho".

"Ừ, ngày mai em đừng ra sân bay đón anh, anh sẽ bắt taxi. Em ngồi đợi ở nhà là được rồi, bên ngoài lạnh lắm."

"Được thôi, vậy cũng được. Mai gặp lại."

"Ừm."

Vài giây sau, vẫn chưa thấy bên kia cúp máy, bên tai phảng phất hơi thở quen thuộc của Tiêu Phàm, Vệ Đăng khó hiểu hỏi: "Sao anh còn chưa cúp máy? Còn có chuyện gì sao?".

"Anh cũng rất nhớ em. Đêm qua... cũng mơ thấy em."

Sau khi cúp máy, chẳng những vành tai mà hai má cậu cũng đỏ bừng, Ngưu San San cười đều nói: "Câu cuối cùng anh ta nói là gì mà thoát cái mặt cậu đỏ như thế này?" Truyen8.mobi

Vệ Đăng tức mình quát: "Liên quan khỉ gì đến cậu!".

Dứt lời, cậu tức tối quay đầu nhét di động vào túi áo. Kết quả vừa hay nhìn thấy khuôn mặt mình phản chiếu trên cửa kính, quả nhiên đỏ bừng, chẳng trách Ngưu San San và Châu Vũ lại cười rũ rượi như thế.

Vệ Đăng thầm nghĩ rằng nghĩ lợi chửi rửa Tiêu Phàm một hồi. Cái tên khôn đó rốt cuộc muôn gì chứ, sao lại dùng giọng điệu mê hoặc lòng người như thế nói đêm qua mơ thấy cậu. Chẳng cần nghĩ cũng biết hẳn đã có một giấc mơ vô liêm sỉ đến đâu! Ban ngày ban mặt sao có thể không biết xấu hổ thế chứ!

Bởi vì đột nhiên tuyết rơi nên tắc đường rất lâu, về đến nhà đã giờ cơm trưa.

Vệ Đăng vừa bận rộn sắp xếp đồ vào tủ lạnh, bật nhạc thật lớn, xếp xong cậu lại chui vào bếp định làm chút gì đó để ăn tạm.

Hôm nay là ngày Hai mươi lăm tháng Chạp, chỉ còn vài ngày nữa là sang năm mới rồi.

Thật là buồn muốn chết, hiếm lắm cơ quan Vệ Đăng mới khai ân cho bọn cậu nghỉ Tết hai tuần, vốn định cùng Tiêu Phàm đón Tết, ai dè anh đi công tác một chuyến hết luôn nửa tháng. Mặc dù ngày nào cũng gọi điện nhắn tin, nhưng Vệ Đăng cũng không khỏi nhớ anh.

Vệ Đăng thở dài, chẳng lẽ một mình nấu nướng cũng chẳng có gì thú vị, cậu định thái một ít hành, đập thêm hai quả trứng, nấu một bát mì ăn tạm cho qua bữa, kết quả vừa thái hành xong, di động lại vang lên.

Lần này là Lục Song gọi đến.

Vệ Đăng bực mình nói: "Sao nào em rể? Sớm thế này đã gọi điện chúc Tết anh rồi à, chú em hiếu thuận thế này từ khi nào vậy?".

Bên kia Lục Song im lặng vài giây, sau đó đáp lại: "Nghe cái giọng điệu của cậu, tôi thật muốn đánh cho cậu một trận".

"Hả? Dám phạm thượng à, chú em cứ thử xem sao."

Thực ra Vệ Đăng và Lục Song bằng tuổi nhau, nói nghiêm túc thì Lục Song còn sinh trước Vệ Đăng vài ngày, hồi nhỏ thường chơi cùng, gọi tên nhau quen rồi. Sau khi Lục Song cưới Vệ Nam, Vệ Đăng suốt ngày lấy cớ là anh trai Vệ Nam, bắt Lục Song phải gọi mình là anh, đương nhiên Lục Song không chịu, vẫn cứ gọi cậu là Vệ Đăng.

"Vệ Đăng, tôi gọi điện cho cậu, là muốn hỏi cậu năm nay định ăn Tết ở bên nào?"

Vệ Đăng hơi sững người, "Anh còn chưa quyết định, sao hả?"

"Là thế này, mẹ tôi nhất định bắt tôi và Vệ Nam về nhà đón Tết, nếu cậu và Tiêu Phàm

không về thì đêm Giao thừa chỉ có mỗi bô' mẹ ở nhà thôi. Con trai con gái đều ở cùng một thành phố', nhưng đêm Giao thừa lại không về nhà, chắc hai cụ sẽ không được vui." Truyen8.mobi

Lúc này Vệ Đăng mới hiểu ý của cậu ta. Cậu vốn khá vô tâm, suýt nữa thì quên hẳn chuyện này, còn muốn đón Giao thừa với riêng Tiêu Phàm, ngày hôm sau mới về nhà chúc Tết bô' mẹ. Bởi vì dù sao Tiêu Phàm cũng không thân thiết lắm với người nhà cậu, sợ đưa anh về nhà anh sẽ thấy gượng gạo.

Bây giờ nghe Lục Song nói, mới thấy vấn đề nghiêm trọng hơn nhiều.

Nếu như hôm nay cậu ta không gọi điện, đêm Giao thừa em gái thì về nhà chồng, còn cậu thì vô tâm ở bên ngoài không về, chỉ có hai vợ chồng già cô đơn ngồi xem chương trình văn nghệ chào năm mới trên ti vi, chẳng có không khí đón Tết gì, vậy thì chắc chắn bô' mẹ sẽ buồn lắm.

Vệ Đăng đặt dao xuống, lau tay đi vào phòng khách, nghiêm túc hỏi: "Ý cậu là gì?".

"Nếu mình không về nhà thì bô' mẹ mình sẽ không vui, Nam Nam không về nhà thì bô' mẹ cậu không vui, vì thế mình có ý kiến, chi bằng hai nhà cùng ăn bữa cơm tất niên, vậy thì không ai thiệt thòi cả."

Từ lâu cậu đã biết Lục Song là người chu đáo tâm lý nên mới kiên quyết tố tụng Vệ Nam cho cậu ta, bây giờ quả nhiên thấy cậu đã lựa chọn xuất sắc. Vệ Đăng gật đầu nói: "Cách này hay đây, vẹn cả đôi đường. Rất giống với tác phong làm việc của cậu".

"Ha, cậu không có ý kiến là được. Nếu ngại đông người, cậu và Tiêu Phàm sợ không tự nhiên thì mừng Một về nhà cũng được."

"Ừ, cứ làm vậy đi, mừng Một mình sẽ về. Hai nhà gặp nhau, nếu mình kéo Tiêu Phàm đến, chắc cả năm cuộc gặp mặt nào cũng sẽ buồn chán đến

chết mất. Xem hài Tiêu Phàm chưa bao giờ cười, trong bữa cơm đoàn viên mà anh ấy cứ ngồi đờ ra thì cũng kỳ."

"Được, quyết định thế đi." Lục Song hơi dừng lại, rồi nói: "Mình không đến chúc Tết cậu đâu, mình đi rồi cậu lại phải đi trả lễ, nghi thức rườm rà này hai chúng ta bỏ qua cho xong".

"Được, mình cũng chỉ mong sao bỏ hết cho rồi, xách quà đi khắp nơi chúc Tết cô dì chú bác sắp làm mình mệt muốn chết đây."

"Mình cũng thế."

"Vây bye bye trước, mình phải đi ăn trưa đây. Hành thái xong rồi."

"Ừ, bye."

* * *

Không ngờ tuyết rơi suốt đêm vẫn chưa dừng.

Buổi sáng tỉnh dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt đường phủ một lớp tuyết dày đặc. Đám trẻ con chưa được thấy tuyết bao giờ, hí ha hí hửng mặc áo khoác to sụ chạy ra khoảng sân trống chơi ném tuyết, đập người tuyết, phấn khích kinh khủng.

Vệ Đằng nhìn đồng hồ, chắc Tiêu Phàm đã lên máy bay rồi.

Mặc dù đã đồng ý với anh sẽ không đến sân bay, nhưng lâu không được gặp nhau, nỗi nhớ mãnh liệt làm Vệ Đằng đứng ngồi không yên. Nhìn đồng hồ treo tường sắp điểm mười hai giờ, cuối cùng Vệ Đằng không ngồi yên được nữa, cầm áo khoác dày lao thẳng ra ngoài.

Vì tuyết phủ kín mặt đường nên giao thông ách tắc hơn ngày thường rất nhiều. Vệ Đằng chờ mãi không thấy taxi, bèn đổi hướng chạy đến đi xe bus. Ti vi trên xe đang phát chương trình dự báo thời tiết, phát thanh viên

đang thông báo nhiệt độ hôm nay bằng giọng nói cứng nhắc không cảm xúc, thấp hơn hôm qua năm độ, hơn nữa ba ngày tới sẽ liên tục có tuyết rơi, mấy thành phố miền bắc thậm chí còn có bão tuyết.

Vệ Đằng sốt ruột nhìn đồng hồ, trong lòng thậm chí có chút thấp thỏm.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì giờ này Tiêu Phàm đã xuống máy bay rồi, nhưng đường phố ùn tắc, tốc độ của xe bus ngang với tốc độ của ốc sên, nếu hai người không gặp được nhau thì thật phiền phức.

Nhìn dòng xe cộ tắc nghẽn trước mặt, Vệ Đằng cuối cùng không nhịn nổi, xuống xe ở bến kế tiếp đổi sang đi tàu điện ngầm.

Khó khăn lắm mới đến được sân bay, ý nghĩ chỉ chút nữa sẽ được gặp anh làm cậu sung sướng. Vệ Đằng lao đi như tên bắn, đúng lúc này di động đột nhiên vang lên. Vệ Đằng vội vàng bắt máy, phần khởi hồi: "Tiêu Phàm anh đến rồi à?".

Đầu dây bên kia nói: "Vì tuyết rơi nhiều quá, chuyến bay hoãn lại một tiếng".

Nụ cười trên khuôn mặt Vệ Đằng cứng đờ, nhưng cậu lập tức lại cười nói: "À, không sao, dù gì em cũng ngồi nhà đợi anh, muộn một tiếng cũng không sao".

"Em đến sân bay rồi à?"

Vệ Đằng lập tức phủ nhận: "Không có".

Tiêu Phàm im lặng một lát rồi nói: "Em tưởng anh không nghe thấy âm thanh ầm ỉ ở sân bay chắc?".

Vệ Đằng hà hơi vào lòng bàn tay đông cứng của mình, cười nói: "Không sao mà, em mặc ấm lắm, ngồi ở phòng chờ của sân bay cũng ấm nữa. Em sẽ đợi anh".

"Em về nhà mau, ngay lập tức." Giọng Tiêu Phàm nghe rất nghiêm túc.

Vệ Đằng không phục: "Đã đến đây rồi, tiện thể đón anh luôn...".

Tiêu Phàm trầm giọng nói: "Vệ Đằng, em lạnh đến nỗi giọng nói còn run. Em đang đứng chờ ở ngoài, phải không?".

Vệ Đằng chưa kịp trả lời, Tiêu Phàm đã nói rõ từng chữ một: "Vì trận tuyết lớn này, có rất nhiều chuyến bay phải hủy bỏ, ga tàu hỏa và sân bay người đông như nêm, tình hình rất không khả quan. Em mau ngoan ngoãn về nhà, đừng đợi anh nữa".

Vệ Đằng ập a ập úng "ừm" một tiếng, lại nghe Tiêu Phàm nghiêm giọng nói: "Chuyến bay hôm nay có khả năng sẽ bị hủy, nếu như anh không về được, thì em hãy về nhà bố mẹ đón Tết".

Vệ Đằng lại "ừm" một tiếng nữa.

"Mau ngồi tàu điện ngầm về đi, đừng đợi ở bên ngoài, sẽ bị cảm lạnh mất."

Vệ Đằng cọ cọ tay, khịt mũi nói: "Chắc không xui xẻo đến nỗi hủy đâu? Em vừa nhìn thấy một chiếc máy bay cất cánh mà".

"Em có đang nghe anh nói không hả?!"

Giọng anh đột nhiên lạnh băng, làm Vệ Đằng giật thót mình, chỉ đành khe khẽ trả lời: "ừm... Em về nhà là được chứ gì".

Cúp máy xong, Vệ Đăng ngẩng đầu lên nhìn, hôm nay tuyết rơi còn dữ dội hơn hôm qua, lớp tuyết trên nền đất bị những người đến tiễn bạn bè người thân giẫm lộn xộn. Sân bay người đông tấp nập, bởi vì nhiều chuyến bay bị hủy, đầu đó vang lên tiếng thở dài chửi rủa, đám đông chen lấn vô tình giẫm lên chân nhau, thi thoảng phát sinh va chạm cãi cọ.

Ở bên ngoài có rất nhiều xe cảnh sát, cảnh sát giao thông mặc hàng lớp áo trông như gấu Bắc cực đứng thành hàng làm nhiệm vụ duy trì trật tự.

Vệ Đăng vỗ ngực, chà hai bàn tay đang lạnh cứng đờ rục vào nhau.

Khung cảnh này thật ấn tượng.

Hồi trước mỗi lần về nhà đón Tết, ga tàu hỏa cũng rất đông người, nhưng so với khung cảnh hôm nay thì chưa là gì cả. Bởi vì tuyết phong tỏa các con đường, số hành khách mấy hôm nay bị nhỡ xe rất nhiều, cộng thêm ngày Tết đang cận kề, người ta nóng lòng chờ đón bạn bè người thân, chỗ nào cũng đông đúc người qua kẻ lại, phóng tầm mắt ra xa, một biển người đen kịt, thật khiến người ta ngao ngán thở dài.

Cách đây không xa có phóng viên đang chụp ảnh, Vệ Đăng cũng không kìm được rút di động ra, muốn chụp lại khung cảnh hoành tráng này.

Không ngờ sau lưng cậu đột nhiên đùn đẩy, Vệ Đăng bị một đứa bé tông mạnh vào người, suýt nữa thì ngã sập xuống đất. Đang định quay đầu lại xem có chuyện gì xảy ra, thì đám người phía trước bỗng thi nhau lùi lại theo yêu cầu của cảnh sát giao thông, kết quả Vệ Đăng đáng thương bị kẹp ở giữa, chiếc di động đang để chế độ chụp ảnh bị rơi "bộp" một cái xuống đất.

"Khốn kiếp, di động của tôi!" Vệ Đăng định cúi lưng nhặt lên, nhưng trong dòng người đông nghịt này, nếu chẳng may ngã xuống nói không chừng bị giẫm chết, làm sao có thể nhặt di động lên được chứ! Vệ Đăng chỉ còn nước để mặc dòng người xô đi.

Chiếc di động đó là quà của bố Tiêu Phàm, nó với di động của Tiêu Phàm là một đôi, có rất nhiều chức năng, dùng cũng rất thuận tay.

Không ngờ rút ra chụp một tấm ảnh, kết quả lại bị giẫm nát bét.

Vệ Đằng cau mày, trơ mắt đứng nhìn vô số vết chân lần lượt giẫm lên chiếc di động màu trắng của mình, nghe tiếng chuông quen thuộc vang lên rồi im bặt, trong lòng cũng không biết là cảm xúc gì.

Chỉ mong sao cuộc gọi lần này của Tiêu Phàm là để thông báo anh đã lên máy bay.

Nửa tiếng sau, sân bay thông báo những chuyến bay bị hủy trong ngày, Vệ Đằng dỏng tai nghe, lúc số hiệu chuyến bay của Tiêu Phàm thốt ra từ miệng phát thanh viên, tim cậu đột nhiên chùng xuống, thậm chí khoe mắt bắt đầu thấy cay cay.

Lúc này khi chen vào dòng người, trong lòng cậu vẫn hy vọng Tiêu Phàm sẽ bay đến bên cậu như một phép màu, thậm chí nhìn thấy anh một cái, cậu sẽ lao ngay đến ôm chặt lấy anh, nghĩ đến đây cậu không thấy lạnh nữa.

Nhưng hy vọng cuối cùng của ngày hôm nay đã tan vỡ rồi.

Trong gió tuyết lạnh giá, Vệ Đằng đứng ở sân bay đã gần ba tiếng đồng hồ, bị kẹp chặt giữa dòng người không thể động đậy. Lúc này cậu đang cúi đầu rầu rĩ nghĩ đến chuyện về nhà, mới phát hiện tay chân đã lạnh cóng, hai chân tê dại ngay cả cử động đơn giản cũng không thể bước nổi.

Vệ Đằng ra sức giậm chân xoa tay mới thấy đỡ hơn một chút, ít nhất đã có thể đi lại bình thường. Sau khi các chuyến bay bị hủy bỏ được thông báo, một số người vừa chửi bới vừa bỏ đi, thế nên biển người mới dần dần giãn ra.

Vệ Đằng đang định quay đầu thì chợt nghe thấy hình như loa phát thanh của sân bay đang gọi tên cậu.

"Anh Vệ Đằng, em gái anh là cô Vệ Nam đang đứng ở cổng số ba chờ anh, xin anh lập tức..."

Vệ Đằng nghi hoặc đi về vị trí được chỉ định, đến nơi chỉ thấy Vệ Nam đang sầm mặt, thấy anh trai chạy tới thì quần một chiếc khăn lên cổ cậu, khoác chiếc áo gió trên tay Lục Song lên người Vệ Đằng, sau mới lườm cậu một cái, không nói gì quay đầu đi thẳng.

Vệ Đằng chẳng hiểu mô tê gì cả, hỏi: "Em làm sao thế?".

Lục Song khẽ vỗ vai cậu nói: "Mau đi thôi".

Trong xe bật điều hòa, đối lập hẳn với không khí lạnh giá bên ngoài, Vệ Đằng bất giác hắt xì mấy cái.

Nhìn qua gương chiếu hậu, Vệ Đằng mới phát hiện khuôn mặt mình đỏ bừng vì lạnh, đặc biệt là vành tai, lạnh đến nỗi mất hết cả cảm giác.

Lục Song khởi động ô tô, Vệ Nam trừng mắt nhìn ông anh trai đang ra sức xoa hai tay vào nhau, quát lớn: "Anh! Anh đang làm trò gì đây, trời lạnh thế này mà ở lì bên ngoài mấy tiếng đồng hồ, anh muốn chết phải không?".

Vệ Đằng cười nói: "Có gì đâu mà em ầm ĩ hết cả lên. Còn bảo Lục Song lái xe đến đón anh nữa, có đáng phải thế không? Anh em da dày, không lạnh chết được đâu".

Vệ Nam tức đến nỗi không nói thành lời, Vệ Đằng lại quay đầu cười với Lục Song: "Đúng rồi Lục Song, cậu còn nhớ không, hồi nhỏ, mùa đông bọn mình toàn chạy ra ngoài chơi ném tuyết. Bây giờ nghĩ lại, từ sau khi chuyển nhà, đã bao năm rồi không được nhìn thấy tuyết...".

Cậu còn chưa nói hết đã bị Vệ Nam cắt ngang: "Anh vẫn còn mặt mũi mà nói thế à? Có biết Tiêu Phàm lo sắp phát điên lên rồi không?!".

Vệ Đằng sững sờ, một lát sau mới hiểu được ý tứ trong câu nói của em gái, lòng có chút bất an hỏi: "Anh ấy... anh ấy làm sao cơ?"

Vệ Nam đáp: "Anh tưởng em là thần tiên mà tự dừng biết hôm nay anh chạy đến sân bay chắc? Là Tiêu Phàm gọi điện thoại bảo em đến đón anh đấy".

Vệ Đằng há hốc mồm không nói được lời nào.

Vệ Nam im lặng một lát, rồi thở dài, lạnh lùng nói: "Anh ấy gọi về nhà không có ai bắt máy, gọi vào di động của anh cũng không bắt máy, lo sắp phát điên lên kìa anh không biết sao?! Sân bay vừa lạnh vừa hỗn loạn như thế, anh ấy lo cho anh! Sợ anh bị lạnh, sợ anh bị người khác chen lấn, sợ anh chẳng may ngã sẽ bị giẫm chết! Anh thì hay rồi, lại còn ở đó ngắm cảnh tuyết rơi cơ đấy, thành thời quá mà!"

Đang nói dở thì di động của cô vang lên, Vệ Nam lôi điện thoại từ túi áo ra, "A lô... Vâng, tìm được anh ấy rồi, anh ấy không sao". Nói đoạn liền đưa di động cho Vệ Đằng, "Tiêu Phàm gọi đây".

Vệ Đằng cầm lấy di động, có chút thấp thỏm nói: "A lô, Tiêu Phàm à".

Giọng nói của Tiêu Phàm rất nặng nề, ngữ khí thậm chí còn đượm mùi trách móc: "Tại sao lại không nghe máy?".

"À, di động bị hỏng rồi."

"Hỏng rồi?"

"Em lấy di động ra chụp ảnh, kết quả người phía sau đùn đẩy, di động chẳng may rơi xuống đất, bị hỏng rồi."

Tiêu Phàm im lặng một lát rồi nói: "Di động bị hỏng, em cũng không dùng điện thoại công cộng báo cho anh biết một tiếng sao?".

"Thì tại không chen được ra ngoài, với lại... em đâu có thuộc số di động của anh."

Có lẽ do câu trả lời không nghiêm túc của cậu đã chọc điên Tiêu Phàm, giọng anh lạnh dần, dùng ngữ khí giáo huấn nói: "Rốt cuộc lời anh nói em có để vào tai không hả?! Không phải đã bảo về nhà ngay lập tức sao? Còn rút di động ra chụp ảnh ở nơi hỗn loạn như thế, em rảnh lắm phải không?".

Nghe giọng nói lạnh lùng trong cơn tức giận của anh, cộng thêm vừa nãy mới bị em gái mắng cho một trận, sự ấm ức của Vệ Đằng biến thành lửa giận, cậu chẳng buồn nghĩ hết thẳng vào di động: "Đúng đấy, tôi rảnh rồi lắm, rảnh rồi chẳng có việc gì làm nên mới chạy đến sân bay ngắm cảnh tuyết rơi! Anh hài lòng rồi chứ?".

Tiêu Phàm im lặng một lát, chuyển đề tài nói: "Chuyến bay mấy hôm tới có lẽ cũng bị hủy hết, anh chưa chắc đã về được".

"Đằng nào tôi cũng không rồi hơi đi đón anh nữa đâu, anh thích về lúc nào thì về. Không về cũng tốt, tôi về nhà ăn Tết là xong."

Đầu bên kia không trả lời, sau một hồi im lặng, điện thoại cúp cái rụp.

Nghe tiếng tút tút ở đầu dây bên kia, Vệ Đằng quay đầu nhìn ra trời gió tuyết dữ dội ngoài kia, đột nhiên khóe mắt cay cay. Nhưng cậu không thể khóc được, tuyệt đối không thể rơi nước mắt trước mặt em gái. Vì thế chỉ còn cách ra sức siết chặt nắm tay, cố mở to hai mắt ép lệ vào trong.

Trời lạnh như thế này, nếu như không phải vì quá nhớ anh, nếu không phải vì muốn được nhìn thấy anh vào giây đầu tiên anh xuống sân bay, thì ai lại rồi hơi chạy đến sân bay chứ! Chuyến bay của anh bị hoãn lại, nên

bảo cậu về nhà trước, mặc dù ngoài miệng cậu đã đồng ý, nhưng khó khăn lắm mới mò được đến sân bay, bỏ về giữa chừng thì thật đáng tiếc. Chỉ cần nghĩ đến có thể đón được anh, có thể ôm lấy anh, thì cho dù trời có lạnh hơn nữa, có phải chờ lâu hơn nữa, cậu vẫn thấy xứng đáng.

Cậu cứ ôm hy vọng và nhớ nhung, đứng đợi ở đó, cho đến khi sân bay chính thức thông báo chuyến bay bị hủy, cậu mới nản chí rầu rĩ tìm cách về nhà, chân tay bị đông cứng cậu cũng không phát hiện ra.

Sáng nay khi lao đến sân bay, cậu đã sung sướng phần khởi biết bao, ai mà ngờ được chuyến bay lại hủy, ai mà ngờ được rút di động ra chụp một tấm ảnh lại bị rơi vỡ tan tành? Ai mà ngờ được đến sân bay đón anh lại bị anh mắng?

Nghe giọng điệu của anh, như thế cậu là một đứa không biết điều, bướng bỉnh không nghe lời, đã bảo về nhà lại cứ đứng đợi ở sân bay, rồi hơi không có việc gì làm. Nhưng anh hoàn toàn không hiểu tâm trạng muốn được gặp anh sớm hơn dù chỉ một chút của cậu... Anh không biết rằng đã lâu rồi không được gặp nhau, cậu nhớ anh biết chừng nào, muốn đến sân bay đón anh biết chừng nào... muốn được lao đến ôm lấy anh ngay giây phút đầu tiên anh bước xuống sân bay...

Có phải anh không hề hiểu được tâm trạng khi lao đến sân bay trong thời tiết lạnh giá của cậu, mà chỉ cảm thấy cậu rồi hơi không có việc gì làm nên giở chứng? Có phải anh nghĩ rằng về sớm một ngày, về muộn một ngày, hay trễ một giờ cũng chẳng có vấn đề gì cả?

Tết năm nay không vui vẻ gì cho lắm, sau ngày hôm đó Tiêu Phàm không gọi điện đến nữa, Vệ Đằng đương nhiên cũng không thể mặt dày chủ động liên lạc với anh, vì thế hai người cứ chiến tranh lạnh mãi.

Thời tiết vốn đã rất lạnh, cộng thêm trận chiến tranh lạnh của hai người, làm mùa đông dường như càng lạnh hơn. Buổi tối nằm trên giường,

Vệ Đằng cuộn tròn trong chăn, sau đó lại nhớ vòng tay ấm áp ôm chặt lấy cậu của ai đó, khiến cậu lăn qua lăn lại không thể ngủ an giấc được.

Vì mẹ cậu nói ra ngoài tiệm ăn tất niên thì không có không khí đón Tết, nhất định phải làm cơm tại nhà. Vệ Nam vẫn phải trực ban ở bệnh viện, những chuyện vặt vãnh trong nhà đều do một tay Lục Song chịu trách nhiệm, vì cậu ta đã được nghỉ Tết rồi.

Vệ Đằng thấy Lục Song bận tối mắt tối mũi bèn gọi điện bảo: "Hay mình về nhà giúp cậu một tay vậy. Sắp Tết đến nơi rồi, một mình cậu làm sao lo kịp chứ".

Đằng nào Tiêu Phàm cũng không về, Vệ Đằng một mình ở trong căn nhà trống không chỉ cảm thấy lạnh lẽo. Chẳng thà về nhà đón Tết cùng bố mẹ, đông người vẫn nhộn nhịp hơn. Đương nhiên Lục Song không phản đối, lái xe đến đón Vệ Đằng, hai người đi siêu thị mua đồ, rồi lại đi mua quà biếu bố mẹ.

Ô tô dừng lại trước cửa hàng quần áo, hai người cùng chọn đồ cho bố mẹ, Vệ Đằng nhìn thấy bên trong có một dãy cà vạt, bất giác chạy đến cầm một chiếc cà vạt rất quen mắt lên nhìn.

Đây là nhãn hiệu mà Tiêu Phàm rất thích, ở nhà anh có một chiếc giống y hệt chiếc này. Hôm đó Vệ Đằng đang mài nấu món canh trứng cà chua trong bếp, anh đi làm về, bước vào bếp ôm cậu từ phía sau, Vệ Đằng run tay chẳng may làm đổ canh trứng lên người anh, chiếc cà vạt và áo sơ mi của Tiêu Phàm đã bị hủy hoại một cách vô cùng chuẩn xác như thế đó.

Nhìn chiếc cà vạt quen thuộc, sống mũi Vệ Đằng cay cay, không biết một mình anh ở thành phố xa lạ đón Tết kiểu gì, có biết tự mua quần áo mới cho mình không. Có điều, chỉ cần nghĩ là biết, người như Tiêu Phàm không để tâm mấy ngày lễ tết này đâu, càng không có ý nghĩ mặc đồ mới

để đón Tết, có nên mua gì đó cho anh ấy không? Dù sao cũng là ngày lễ lớn nhất trong

năm, mặc dù đang chiến tranh lạnh, nhưng cậu cũng không nhỏ nhen đến mức không thèm mua quà cho anh.

Đang mãi nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên cô nhân viên bán hàng đứng cạnh nói: "Ngài muốn mua cà vạt ạ?".

Lục Song cũng vừa hay đi tới, liếc chiếc cà vạt trên tay Vệ Đằng một cái, cười nói: "Chiếc này được đấy, có muốn mua không? Để mình quẹt thẻ cho, coi như chút lòng thành của em vợ".

Vệ Đằng vội vàng xua tay: "Thôi thôi, chút lòng thành của cậu mình không nhận nổi đâu".

Nói đoạn liền đưa cà vạt cho nhân viên bán hàng, tiện thể rút thẻ ngân hàng của mình chìa cho cô ta, "Phiền cô gói giúp tôi".

* * *

Mẹ Vệ Đằng vô cùng phấn khởi muốn hấp bánh bao, Vệ Đằng và Lục Song đi theo giúp bà mua hết cái này đến cái kia.

Ngày Hai mươi chín tháng Chạp, Vệ Nam cuối cùng cũng được về nhà. Sáng sớm tinh mơ cả nhà đã bị mẹ gọi dậy nặn bánh bao. Lục Song có năng khiếu thiên phú trên phương diện nấu nướng, dạy một lần là biết làm luôn. Vệ Nam cũng rất khéo tay, những chiếc bánh bao cô nặn tròn trịa mũm mĩm trông rất đáng yêu. Chỉ có Vệ Đằng là vô cùng đau đầu nhìn đông bệt và nhân thật, nặn tới nặn lui cũng không ra hình thù gì. Cuối cùng mẹ cậu không thể nhịn nổi nữa, bà dùng nôi hấp riêng những chiếc "bánh bao" hình thù quái dị do cậu nặn, dùng túi nhựa buộc lại, đưa cho Vệ Đằng tự giải quyết, để đỡ mất công họ hàng nhìn thấy lại chê cười.

Sáng ngày Ba mươi, bà' mẹ Lục Song và em gái cậu ta cùng đến nhà cậu. Hai gia đình tụ tập ăn tất niên khiến căn phòng vốn không được rộng rãi cho lắm trở nên chật chội hơn, nhưng cũng náo nhiệt hơn. Vệ Nam ra dáng nữ chủ nhân, bận tít tít trong bếp, Lục Song đóng vai phụ tá, Vệ Đăng kéo em gái Lục Song vào trong phòng cậu chơi game đối kháng. Các bậc trưởng bối' vừa nói chuyện phiếm thường ngày vừa xem tiểu phẩm hài, sau đó chán quá quay ra chơi mạt chược, bốn người một bàn, chơi cực kỳ vui vẻ.

Bảy giờ tối, bữa cơm tất niên bắt đầu, gà vịt cá thịt thịnh soạn đầy đủ, mùi vị cũng rất vừa miệng. Hai gia đình ngồi quây quần bên nhau, vừa ăn vừa coi chương trình chào mừng năm mới trên ti vi, không khí vô cùng đầm ấm.

Hơn chín giờ thì bữa cơm kết thúc, Vệ Nam bắt đầu thu dọn bàn ăn, dọn bát đĩa đi hết, bà' Vệ Đăng bảo cậu đi lấy rượu.

Vệ Đăng lật tung các ngăn tủ trong bếp, tìm cả nửa buổi trời, mới tìm thấy được loại rượu mà bố nói. Lúc cậu cầm hai chai chạy ra phòng khách, thì thấy mẹ đang cười tít mắt nghe điện thoại.

"Ừ ừ, chúng ta đều tốt cả, chúc cháu năm mới vui vẻ nhé."

Vệ Đăng lại tưởng rằng người họ hàng nào gọi điện chúc Tết, nên cũng chẳng để ý, cho đến lúc mẹ cậu đột nhiên nói: "Vệ Đăng à? Nó vừa chạy đi lấy rượu, hay bác gọi nó ra nhé?... Không cần à? Ừ, vậy cũng được, chốc cháu gọi vào di động của nó cho tiện, hôm nay nhà đông người, nghe máy bàn ồn lắm. Ừ, chào cháu".

Vệ Đăng hít sâu một hơi, đặt rượu lên bàn, giả vờ thản nhiên hỏi: "Ai gọi đấy mẹ?".

Mẹ cậu cười bảo: "Tiêu Phàm gọi điện chúc Tết bà' mẹ. Đúng lúc con không ở đây, nó bảo chốc sẽ gọi cho con".

"Ồ, thế ạ?" Vệ Đăng mở nắp chai rượu, rót rượu vào ấm rồi nói với bà: "Bà ơi, con vào bếp hâm rượu một lát".

Bà' cậu đang mãi mê xem ti vi, quay đầu nói đại: "Được được, đi đi".

Không có ai nhận ra sự khác thường của Vệ Đăng.

Lúc Vệ Đăng cầm rượu bước vào nhà bếp, Vệ Nam đang rửa bát, liếc thấy những ngón tay cầm ấm rượu của anh trai trắng bệch, cô liền cười hỏi: "Sao thế anh, anh đừng nặn ấm rượu như nặn bánh bao nhé".

Vệ Đăng khựng lại một chút, mới thấp giọng nói: "Tiêu Phàm vừa gọi điện đến".

Vệ Nam nói luôn: "À, chắc là gọi điện chúc Tết bà' mẹ chứ gì, anh ấy thật lễ phép".

"Anh ta không muốn nói chuyện với anh." Cánh tay Vệ Đăng dờ ra giữa không trung, "Mẹ hỏi có cần gọi anh ra nghe điện không, anh ta bảo không cần, chốc nữa sẽ gọi vào di động của anh. Nhưng rõ ràng anh ta biết di động của anh đã hỏng rồi... Đến tận bây giờ anh ta vẫn giận anh, ngay cả Giao thừa cũng không muốn nói một câu với anh, em nói xem, anh đã làm sai cái gì chứ? Anh ta có cần phải nhỏ mọn như thế không?".

"Nếu như anh nghe thấy giọng nói hôm đó lúc gọi điện cho em của anh ấy, có lẽ anh sẽ không nghĩ như thế đâu." Vệ Nam đặt bát xuống, quay lại nhìn người anh trai đang cúi đầu không cam tâm, bất giác khẽ thở dài: "Lúc đó em đang ở bệnh viện, nhận được cuộc gọi của anh ấy, thật sự sợ muốn chết, thật đó. Em chưa bao giờ nghĩ Tiêu Phàm lại có lúc căng thẳng đến như thế, em nghe thấy giọng anh ấy đang run rẩy".

Ngón tay Vệ Đăng khẽ run lên, "Đó, đó cũng là do anh ta nghĩ ngợi lung tung, chuyện... bé xé ra to".

"Anh không biết đâu, lúc đó thời sự đưa tin có người bị dòng người giẫm chết ở ga tàu hỏa, còn có người già bị xô đẩy chen lấn dẫn đến bệnh tim tái phát, trẻ em thì bị thâ't lạc, bị giẫm chết, những tin tức khủng khiếp như thế quá nhiều. Nếu không tại sao lại huy động nhiều cảnh sát có vũ trang để duy trì trật tự thế chứ?" Vệ Nam khẽ nói.

"Anh ấy gọi vào di động của anh thì không gọi được, nghĩ anh đã xảy ra chuyện gì rồi. Bản thân anh ấy lại bị kẹt ở sân bay không thể đi tìm anh, lo muốn phát điên, vì thế mới gọi điện bảo em đến ngay sân bay đón anh. Lúc đó em bị giọng nói của anh ấy làm sợ chết khiếp, liền gọi Lục Song đến ngay sân bay, tới đó nhìn thấy cả biển người, tim em như muốn rụng ra. Nếu không phải Lục Song bình tĩnh đi tìm phát thanh viên nhờ giúp đỡ, chắc em cũng phát điên mất! Anh nói xem, nếu chẳng may anh bị ngã ở một góc nào đó, những người đằng sau chẳng lẽ lại không giẫm lên người anh ư? Anh vô tâm lắm, nếu không phải Tiêu Phàm quá lo lắng cho anh, thì cũng không mắ'ng anh té tát khi anh nghe điện đâu. Chẳng phải lúc nào anh ấy cũng bình tĩnh lịch sự đó sao, chỉ có anh mới có khả năng khiến anh ấy phát điên lên thôi'."

Vệ Đằng không nói gì nữa, biểu cảm trên mặt cứng đờ.

Vệ Nam liếc cậ' một cái, nói: "Thôi, bọn anh chiến tranh lạnh lâu như vậy cũng đủ rồi đó, di động của anh hỏng rồi anh ấy không có cách nào gọi cho anh được, vậy thì anh gọi cho anh ấy trước đi, có phải là không biết số của anh ấy đâu".

Vệ Đằng hừ một tiếng, quay đầu đi thẳng.

Cậ' về phòng khách chơi bài với các bậc trưởng bối, thua thì bị phạt rượu. Có thể do Vệ Đằng không tập trung tinh thần, chơi bài toàn thua, phải uống rấ't nhiều rượu phạt, dần dần cảm thấy hơi say say. Đến lúc đếm ngược đón Giao thừa, Lục Song và Vệ Nam chạy ra ngoài ban công bắn pháo hoa, Vệ Đằng mơ mơ màng màng dựa vào sô pha, tiếng pháo hoa nổ

đi đùng đình tai nhức óc, trời đêm bị những bông pháo hoa rực rỡ lộng lẫy chiếu sáng như ban ngày, bất giác trong lòng lại nghĩ đến Tiêu Phàm đang cô độc một mình ở bên ngoài.

Anh nhất định không được ăn một bữa cơm tất niên tử tế' cũng không được xem chương trình chào đón năm mới trên ti vi, cũng không được đón Giao thừa, lúc này có thể anh đã đi ngủ từ lâu rồi.

Lẽ ra hôm đó cậu không nên nổi xung quát anh, bình tĩnh lại nghĩ sẽ thấy, chỉ tại anh quá lo lắng mà thôi, nhưng bản thân cậu lại không biết tốt xấu, còn nói những lời "Anh muốn về hay không cũng được", chắc chắn Tiêu Phàm rất buồn, nên mới im lặng không nói gì cúp máy luôn.

Mây hôm nay thực ra cơn giận đã tiêu tan lâu rồi, nhưng anh mãi chẳng chịu gọi điện cho cậu, Vệ Đằng lại ngại không dám chủ động gọi điện thoại cho anh. Dù sao chính cậu đã nói những lời phũ phàng, nếu gọi trước cho anh thì thật mất mặt.

Cứ chiến tranh lạnh mãi như thế, thật ra trong lòng cậu rất khó chịu.

Vệ Đằng bị em gái đẩy vào phòng tắm, cậu mơ màng tắm qua rồi mặc đồ ngủ, mò về phòng mình. Giường rất ấm, hình như đã bật đệm sưởi từ lâu rồi, Vệ Đằng hài lòng nhắm mắt lại.

Đang chập chờn ngủ thì bên tai vang lên bài hát kết thúc quen thuộc của mỗi chương trình chào đón năm mới "Đêm giao thừa đáng nhớ". Bên ngoài lại vang lên một tràng âm thanh ầm ĩ, hình như là giọng của Vệ Nam: "Hay là thế này, Lục Song, anh đưa bố mẹ về nhà nghỉ ngơi đã, nhà em không đủ phòng ngủ".

"Ừ, anh lái xe đưa bố mẹ về trước, em ở đây chờ anh."

""Ừ, em dọn dẹp phòng khách một chút, bữa bọn quá. Anh lái xe cẩn thận đấy, bây giờ muộn quá rồi."

"Yên tâm đi."

Sau đó căn phòng rơi vào yên lặng hồi lâu, đột nhiên cánh cửa bị đẩy ra, vọng lại giọng nói se sẽ của Vệ Nam: "Anh ơi, anh ngủ chưa vậy?".

Vệ Đăng nghe thấy em gái gọi thì liền dụi mắt ngồi dậy: "Sao thế?".

"Này, điện thoại"

Vệ Nam nhét di động vào tay Vệ Đăng, sau đó quay người đi ra, tiện tay đóng cửa lại.

Vệ Đăng cầm di động trong tay, tim có hơi loạn nhịp, lúc này đầu óc không được tỉnh táo cho lắm, bên tai vọng lại hơi thở vô cùng quen thuộc, giống như Tiêu Phàm đang ở ngay bên cạnh cậu. Cậu nắm chặt di động, chỉ cảm thấy các ngón tay đang run rẩy.

"Tiêu Phàm phải không?"

"Là anh đây."

Nghe thấy giọng nói trầm thấp quen thuộc, Vệ Đăng chỉ cảm thấy đầu mình ong ong, cổ họng cũng khô rát từng cơn, những lời chưa kịp nghĩ kỹ đã buột miệng nói ra, sau cùng ngay bản thân cậu cũng không biết mình đang nói gì.

"Tiêu Phàm, em đã mua rất nhiều đồ ăn, đợi anh về em sẽ nấu rồi hai chúng mình cùng ăn."

"Còn mua cá anh thích ăn nữa, để ở trong tủ lạnh..."

"Đúng rồi, em còn học cách nấu canh hầm từ Ngưu San San nữa, nguyên liệu đã mua đủ cả rồi, đợi anh về em sẽ nấu cho anh ăn. Em nói cho anh biết nhé, tay nghề nấu nướng của em đã tiến bộ đáng kể đấy, ngay bản thân em còn cảm thấy rất ngon."

"Đúng rồi, hôm nay đã là Hai mươi lăm, bao giờ thì anh mới về đây?"

"Em nhớ anh lắm... Thật đó, đã lâu lắm rồi không được gặp anh, nhớ anh vô cùng."

"Còn nữa, em yêu anh, Tiêu Phàm..."

"Đừng giận em nữa, em yêu anh... thật mà."

Vệ Đăng nói một mạch không ngừng, Tiêu Phàm ở đầu dây bên kia chỉ im lặng lắng nghe. Anh biết Vệ Đăng uống say rồi, nên mới dốc hết những lời đè nén trong lòng đã lâu ra như thế. Nghe Vệ Đăng mơ màng lặp đi lặp lại rằng cậu yêu anh, khóe mắt Tiêu Phàm chợt thấy cay cay.

Chiến tranh lạnh mấy ngày nay, thật ra trong lòng anh rất khổ sở, anh đã phải ra sức kiềm chế ý định gọi điện giảng hòa với Vệ Đăng. Nghĩ kỹ thì, chắc cậu ngốc tính tình thẳng tuột này còn khổ sở hơn anh nhiều.

Thật ra cũng chẳng phải chuyện to tát gì, chỉ tại lúc đó lo lắng quá, đầu óc hoảng loạn, nên mới buột miệng mắng cậu. Vệ Đăng tính khí bướng bỉnh, mắng lại anh cũng là chuyện dễ hiểu. Việc này anh đã nguôi giận từ lâu rồi, sao có thể so đo tính toán chỉ vì mấy câu nói chứ, hơn nữa trời lạnh thế Vệ Đăng vẫn chạy đến sân bay đón anh, còn có lý do nào khác ngoài chuyện cậu quá nhớ anh? Lý do đương nhiên anh đều hiểu rất rõ, nhưng lại phải chịu khổ sở chỉ vì muốn giữ thể diện.

Sao anh lại không nhớ cậu được chứ? Lúc này lặng yên nghe Vệ Đăng đang say không ngừng nói "Em yêu anh", giọng nói ấm ức cố chấp đó khiến anh vô cùng đau lòng. Cuộc đời anh thật sự đã trao cả vào lòng bàn tay của cậu ngốc này rồi.

Tiêu Phàm khẽ thở dài: "Thôi, anh sẽ về sớm nhất có thể. Em nghỉ ngơi sớm đi".

Đáp lại anh lại là một tràng hét lớn: "Vệ Nam! Nha đầu chết tiệt, sao lại vứt di động ở chỗ anh? Mau mang đi đi, ồm chết đi được!", sau đó là tiếng ngáy khò khò đáng yêu.

Tiêu Phàm sửng người, tiếp đó khẽ bật cười. Thì ra cậu ngốc này tưởng rằng lúc này đang nói mê? Có điều trong lúc nói mê còn không ngừng lăm bằm Tiêu Phàm em yêu anh, thật làm người ta cảm động và đau lòng.

* * *

Vệ Đằng giăng co mãi mới tỉnh khỏi cơn ác mộng, chỉ thấy đầu đau như búa bổ.

Cậu nhìn vào gương sửa lại mái tóc lộn xộn của mình, rửa mặt xong, lúc này mới thấy tỉnh táo hơn nhiều. Lúc bước vào phòng khách, thấy em gái đang múc cháo, Vệ Đằng hơi lúng túng xoa gáy, ho một tiếng, nói: "Em này, hôm qua anh nằm mơ thấy mình đang cầm di động của em gọi điện thoại".

Vệ Nam lườm cậu một cái, "Khả năng nằm mơ của anh khủng khiếp thật, em khâm phục".

Vệ Đằng cười hì hì, giật một chiếc bánh bao trên tay cô nhét vào miệng.

Hôm nay là mừng Một, rất đông họ hàng đến nhà chúc Tết, cô dì chú thím thi nhau gõ cửa, còn đem theo một đông anh em họ ở xa đến, trong nhà thoát cái náo nhiệt hẳn lên.

Các bậc trưởng bối ngồi nói chuyện, Vệ Đằng không chen vào được, vì vậy cậu tạm thời đảm nhiệm chức vụ thủ lĩnh, dắt bọn trẻ con vào thư phòng chơi bài. Cả đám vui vẻ lần lượt chơi trò đầu địa chủ, chơi được vài ván thì nghe thấy tiếng Vệ Nam ở ngoài cửa gọi ra ăn cơm.

Vệ Đằng vuốt tóc một cô em họ, rồi lại vỗ hông một cậu em họ nghịch ngợm, "Đi nào, ra ăn cơm".

Đợi lũ trẻ ra hết, Vệ Nam mới bước vào, nhìn anh trai một cái, rồi chìa di động ra: "Tiêu Phàm gọi đây".

Vệ Đằng ngăn người, bàn tay cứng đờ hồi lâu không động đậy, Vệ Nam chán nản nói: "Em cũng phục anh ấy rồi, di động của anh bị mất, thế là ngang nhiên coi em như hộp thoại tự động, mỗi lần màn hình hiện lên hai chữ Tiêu Phàm, em lại run lập cập. Cuộc gọi đường dài ngoài vùng phục vụ đây anh ạ!". Vệ Nam nhét di động vào tay Vệ Đằng, "Còn không mau nghe đi".

Đợi em gái đi ra, Vệ Đằng mới thấp thỏm đặt di động kề sát tai, cố ý nghiêm túc nói: "Tiêu Phàm à, chúc anh năm mới vui vẻ, an khang thịnh vượng".

Tiêu Phàm im lặng một lát, giọng nói hình như pha chút thích thú: "Ừ, chúc em năm mới vui vẻ".

Vệ Đằng lấy tay xoa gáy, chiến tranh lạnh mấy ngày trời, bây giờ đột nhiên nghe điện thoại, cũng không biết nên nói gì, đành hỏi băng quơ: "VẬY, anh gọi tôi có việc gì không?".

Tiêu Phàm khẽ nói: "Anh đã về rồi".

Vệ Đằng ngăn ngờ một lúc, mới hiểu ra ý của anh, cố gắng chế ngự tâm trạng kích động căng thẳng của mình, cậu giả vờ bình tĩnh hỏi: "Ồ, về rồi à. Về sớm thế này làm gì cơ chứ?".

"Có người nói rất nhớ anh, không có anh không ngủ được."

"Ai, ai nhớ anh chứ?" Vệ Đằng căng thẳng cầm chặt di động, giọng nói có hơi run rẩy, cũng không biết đang tức giận hay đang xấu hổ nữa,

"Tôi, tôi đã nói những lời đáng xấu hổ này bao giờ chứ, anh đừng có tự mình ảo tưởng!".

"Anh có nói là em đâu."

"Anh..."

"Ha ha."

"Cười cái khỉ gió! Giữ chút thể diện có được không? Chúng ta vẫn đang cãi nhau đấy, chưa có làm lành đâu!"

"Ừ, anh đã về đến nhà rồi. Tối nay em có về không?"

"Anh bảo về là về chắc? Tôi rất bận, không có thời gian!"

"Được rồi, bao giờ rảnh thì về vậy." Sau đó lại thấp giọng dụ dỗ bảo: "Anh ở nhà đợi em".

Dứt lời liền cúp máy.

Vệ Đằng then quá hóa giận ném di động lên trên giường, miệng còn chửi rủa, tên khốn Tiêu Phàm, không phải còn đang chiến tranh lạnh sao? Gọi điện đến cứ như chưa có chuyện gì xảy ra vậy, lại còn buông lời mập mờ anh ở nhà đợi em, làm máu cậu dồn hết cả lên mặt.

Vệ Đằng đang xoa xoa hai má nóng bừng của mình, thì thấy em gái đẩy cửa bước vào, sầm mặt nói: "Vứt cái gì thế hả, đây là di động của em!".

* * *

Sau bữa tối, cô chú định mang đám em họ trở về nhà.

Nhưng nhà cô chú cách đây khá xa, bây giờ cũng muộn, vì vậy Vệ Đằng vô cùng nhiệt tình đề nghị hai người họ ngủ lại một đêm. Nhà cậu có

tất cả ba phòng ngủ, bà' mẹ một phòng, cô chú ngủ ở phòng Vệ Đăng, Vệ Nam ngủ chung với cô em họ bé nhỏ.

Vệ Nam cười gian hỏi: "Anh sắp xếp cũng hợp lý lắm. Có điều, tình thần hy sinh bản thân của anh cũng hơi quá đó, anh định ngủ đâu chứ? Ngủ đâu hay ngủ trong toilet đây?".

Vệ Đăng ấp úng nói: "Dù sao chỗ kia của anh cũng không xa, anh đi xe về đó ngủ là được".

"Chỉ để ngủ một đêm, mà phải ngồi một tiếng trên xe bus, vậy mà anh bảo không xa hả?"

Vệ Đăng bực mình nói: "Em lắm lời quá đây", nói đoạn quay lưng đi mở tủ lạnh, "Đống

bánh bao này anh sẽ mang về ăn, dù sao nhà mình cũng không ăn hết được. Ý? Sườn xào mỡ làm còn thừa nhiều vậy, anh sẽ mang về một hộp vậy".

Vệ Nam đứng đó trợn mắt nhìn anh trai, "Anh bê cả tủ lạnh về cho rồi".

"Sao bê được chứ!"

Sau khi nhét đủ các món ngon vào túi to túi nhỏ, Vệ Đăng mới hài lòng mặc áo khoác bước ra khỏi cửa.

Trời đã tối, gió đêm rất lạnh, Vệ Đăng giậm chân đứng đợi ở trạm xe bus, tai mũi lạnh đến nổi đỏ ửng. Sau mười phút chờ đợi mới thấy chiếc xe bus bò đến với tốc độ của loài ốc sên, Vệ Đăng vội vàng nhảy lên xe tìm ghế ngồi xuống.

Càng gần đến nhà, cậu càng thấy hồi hộp.

Từ lúc bắt đầu nghe điện thoại, cậu đã luôn tự cảnh cáo mình hôm nay không được về, nhưng cứ nghĩ đến chuyện anh đã quay về rồi, thì lại không kiểm soát được ý nghĩ muốn gặp anh. Cuối cùng chỉ còn cách tự an ủi bản thân: Cãi nhau thì cũng phải cãi trước mặt nhau, như vậy mới đã!

Lúc rút chìa khóa mở cửa, bàn tay cậu run lên, không biết do lạnh hay do căng thẳng quá. Khó khăn lắm mới mở được cửa, chỉ thấy trong phòng đang sáng đèn, trên giá đựng giày cũng có đôi giày da của anh. Vệ Đăng hấp tấp cởi giày ra, thay dép, vừa định quay người mang đồ ăn vào nhà bếp, thì nhìn thấy cánh cửa phòng tắm đột nhiên mở, một bóng người quen thuộc bước ra.

Anh mặc áo ngủ màu trắng, xương quai xanh quyến rũ và lồng ngực vạm vỡ lộ ra ngoài, từ mái tóc đen tuyền của anh, những giọt nước đang chảy xuống từng giọt một, trông gợi cảm vô cùng.

Vệ Đăng đứng đực tại chỗ chờ dẫn nhìn anh, Tiêu Phàm bước đến trước mặt cậu hỏi: "Ở nhà không còn việc gì nữa sao? Sao lại về đây thế này?".

Lúc này Vệ Đăng mới bừng tỉnh khỏi cơn kinh ngạc, "Em, mẹ em bảo mang chút đồ ăn về cho anh".

Tiêu Phàm ồ một tiếng, ánh mắt thâm trầm dính chặt lấy người Vệ Đăng, không chịu dời dù chỉ một giây.

Ánh mắt đó làm toàn thân Vệ Đăng không thoải mái, bèn ho một tiếng vòng qua anh đi vào nhà bếp, nhét tất cả đồ ăn trên tay vào tủ lạnh. Dù không quay lại nhìn nhưng cậu vẫn luôn cảm thấy ánh mắt nóng bỏng đó bám lấy mình.

Đang lúc không biết nên làm gì mới phải thì nghe thấy Tiêu Phàm nói: "Vệ Đăng, em lại đây".

Vệ Đằng xi mặt bước đến trước mặt anh, "Cái gì?".

Trả lời cậu là cái ôm dịu dàng của anh, cùng với giọng nói trầm thấp bên tai: "Lạnh lắm phải không?".

Có lẽ do vừa tắm xong nên cơ thể anh đặc biệt ấm áp. Vệ Đằng được anh ôm nhẹ trong lòng, chỉ thấy bờ ngực trắng lóa trước mắt làm cậu choáng váng đầu óc. Trên người anh có mùi sữa tắm nhàn nhạt, cơ thể vừa tắm xong toát ra hơi nóng âm ỉ, làm cơ thể lạnh cóng của Vệ Đằng ngay tức khắc trở nên ấm áp.

Vệ Đằng vùi đầu vào ngực anh, hai tay cũng tự nhiên vòng qua ôm chặt lấy anh, hưởng thụ hơi ấm hiếm có trong những ngày đông lạnh giá.

"Nhìn này, tai em đỏ ửng vì lạnh rồi." Tiêu Phàm khẽ nói, tiếp đó bờ môi nóng hổi của anh không do dự chạm lên vành tai đỏ ửng của cậu.

Vệ Đằng rung mình run rẩy, sau đó thẹn quá hóa giận đẩy mạnh anh ra, trợn mắt nói: "Anh làm cái gì thế! Không phải đang chiến tranh lạnh à, sao anh cứ làm như không có gì thôi?".

Tiêu Phàm nhún vai tỉnh queo: "Không phải đã làm lành rồi à?".

"Làm lành từ bao giờ chứ?"

Tiêu Phàm nhìn cậu, ánh mắt toát lên vẻ vô tội, "Tôi qua chính em luôn miệng nói yêu anh".

"Cái gì?! Sao tôi có thể nói ra những lời mất mặt đó chứ?" Mặc dù khá lớn giọng, nhưng câu nói của Vệ Đằng lại không được tự tin cho lắm.

Tiêu Phàm cười khẽ: "Có cần nghe ghi âm không?".

Nghĩ lại tên tiểu nhân bỉ ổi này đã từng lừa mình bằng chiêu này một lần, Vệ Đằng không phục nói: "Được thôi, có bản lĩnh thì bật bản ghi âm

đi".

Tiêu Phàm ừ một tiếng, quay người đi vào phòng ngủ.

Vệ Đằng theo sau anh không rời một bước, hoàn toàn không cảm nhận được nguy hiểm cận kề.

Tiêu Phàm cầm chiếc di động đang sạc pin trên nóc tủ đầu giường lên, bật một đoạn ghi âm.

"Tiêu Phàm, em nhớ anh lắm... Thật đó, đã lâu lắm rồi không được gặp anh, nhớ anh vô cùng."

"Tiêu Phàm, em yêu anh... Em yêu anh..."

Giọng nói ấm ức đó... đáng thương như thể âm thanh làm nũng của một chú cún con bị bỏ rơi. Thậm chí còn đượm mùi căm dỗ, thật không ngờ âm thanh đó lại là giọng nói của cậu!

Mặt Vệ Đằng thoáng cái đỏ tung bừng, cúi đầu nắm chặt hai tay không nói gì.

Thật chỉ muốn đập cho tên khốn này một trận, sao hắn lại giở thủ đoạn ghi âm thô bỉ vô liêm sỉ này?! Mà người đáng bị ăn đòn là bản thân cậu mới phải, thật là không biết xấu hổ, sao có thể nói ra những lời buồn nôn như thế chứ?!

Tiêu Phàm tắt di động, khẽ nói: "Đã lâu lắm rồi em không nói những lời cảm động thật lòng thế này với anh, thế nên anh mới ghi âm lại làm kỷ niệm".

"Anh bị thần kinh à!"

Thấy mặt mũi Vệ Đằng càng lúc càng đỏ, Tiêu Phàm cười cười, tiện tay kéo chú nhím đang xấu hổ vào lòng mình. Anh khẽ cọ cằm lên tóc cậu,

hỏi nhỏ: "vẫn còn giận sao?".

Vệ Đăng không nói gì.

"Lúc đó tại anh lo lắng cho em quá, sợ em xảy ra chuyện gì, nên mới nổi nóng với em. Có biết không hả?"

Vệ Đăng rầu rĩ ừ một tiếng.

"Mấy hôm nay anh nghĩ đủ cách để quay về, nhưng quá nhiều chuyến bay bị hủy bỏ, số người tắc lại sân bay quá lớn, rất khó mua được vé máy bay."

"Vậy làm sao anh về được?"

Tiêu Phàm khẽ vỗ vai cậu, nói: "Ngồi xe khách chứ sao. Sáng sớm hôm qua lên xe, chiều nay mới về đến nơi".

Vệ Đăng trong lòng xót xa, bất giác ôm chặt lấy anh, "Đêm qua lúc anh gọi điện cho em, là ở bến xe khách sao?".

"Không phải đã nói tuyết ngừng rơi, nhiệt độ ấm hơn sẽ về sao. Sao anh không chờ thêm mấy ngày nữa rồi hãy về, đêm Giao thừa còn chạy đến bến xe khách..."

"Anh muốn về sớm một chút." Tiêu Phàm vừa nói vừa nhẹ nhàng nâng khuôn mặt đang vùi trong ngực anh lên, chỉ thấy cậu ngốc của anh mắt đã ươn ướt. Anh dùng ngón tay khẽ lau nước mắt trên má cậu, rồi ghé sát vào bờ môi cậu, nói nhỏ: "Bởi vì, anh rất nhớ em".

"Vì thế nên phải nghĩ cách để về sớm hơn một chút."

"Dù là một ngày, anh cũng không muốn đợi."

Giọng nói trầm thấp dịu dàng của Tiêu Phàm phảng phất bên tai, đôi mắt sâu thẳm của anh chăm chú nhìn cậu, khuôn mặt Vệ Đăng lại đỏ ửng lên. Cảm thấy hơi thở của anh càng lúc càng gần, cậu khẽ run rẩy nhắm mắt lại.

Quả nhiên môi cậu cảm thấy một sự va chạm ấm nóng. Nụ hôn của anh quen thuộc như thế, nhưng vẫn làm người ta tim đập loạn nhịp.

Vệ Đăng nhắm chặt mắt lại, ngoan ngoãn hé miệng, để mặc cho anh xâm chiếm.

Đầu lưỡi khéo léo của Tiêu Phàm khẽ lướt qua khoang miệng cậu, làm Vệ Đăng bất giác run lên. Cậu có thể cảm nhận được sự dịu dàng của anh, cũng có thể nghe thấy rõ ràng nhịp tim loạn xạ hoàn toàn trái ngược với động tác dịu dàng đó, nhịp tim dữ dội đẩy làm toàn thân Vệ Đăng nóng bừng.

Người ta thường nói tiểu biệt thắng tân hôn, sau một thời gian dài mới được trùng phùng, những đụng chạm thân mật khiến Vệ Đăng căng thẳng như nụ hôn đầu vậy. Nụ hôn triền miên đem lại ảo giác gần như muốn ngừng thở, nhưng lại không nỡ buông tay, cậu ôm chặt lấy anh, khờ khạo đáp lại.

"Ừ... A a..."

Tiếng rên khe khẽ bật ra khỏi cổ họng, nghe rất đáng yêu, Tiêu Phàm không kìm nổi hôn sâu hơn, cho đến khi Vệ Đăng không còn sức chống đỡ, toàn thân run lên khe khẽ, anh mới chịu buông cậu ra.

Vệ Đăng vội vàng há miệng thở sâu, chợt nghe thấy giọng nói trầm thấp gợi cảm của Tiêu Phàm vang lên bên tai: "Có phải là lần đầu đầu, sao... em thấy sợ à?".

Vệ Đăng vừa then vừa mệt, chỉ đành nhắm tịt mắt lại, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Ai... ai sợ chứ? Chỉ tại... đã lâu không gặp... nên người ta... hơi căng thẳng thôi".

Tiêu Phàm cười khẽ nói: "Em căng thẳng thế này, hại anh cũng căng thẳng theo".

Vệ Đăng trợn mắt nhìn anh tức tối, "Anh căng thẳng chỗ nào chứ, em thấy anh..." Còn chưa nói hết câu, cậu đã hiểu ra mình mắc bẫy rồi. Anh chẳng có chút căng thẳng nào cả, ngược lại còn đang mỉm cười nhìn cậu, ánh mắt tràn đầy dịu dàng.

Vệ Đăng đỏ mặt quay đi chỗ khác, lại bị anh kéo lại, cúi người tiếp tục hôn cậu.

"Đừng căng thẳng, anh sẽ dịu dàng mà."

Tiêu Phàm hôn Vệ Đăng dữ dội hơn, đôi môi nóng bỏng bắt đầu hôn cuồng nhiệt từ xương quai xanh xuống dưới, để lại một dãy những dấu hôn đỏ sẫm ám muội.

Vệ Đăng bị anh hôn đến toàn thân run rẩy, ra sức thở sâu điều chỉnh nhịp tim.

"A... a... Tiêu, Tiêu Phàm... Đừng..."

Vệ Đăng không ngộ nguậy nữa thuận theo sự vuô't ve khéo léo của anh. Tiêu Phàm cúi người mãi mê để lại những dấu cắn trên người cậu.

"A...ư ư... Tiêu Phàm..."

Một dòng khoái cảm như luồng điện chạy qua người cậu, Vệ Đăng há miệng, hai tay luồn vào mái tóc anh. Chỉ cần nghĩ đến những hành động lúc này của anh thôi, Vệ Đăng đã muốn ngất xỉu, mở mắt ra thấy Tiêu Phàm

đang dụ dằng hôn mình, Vệ Đằng không làm chủ được bản thân, toàn thân run lên bần bật, chỉ cảm thấy một luồng điện bỗng chạy dọc xuống bên dưới.

"A a..."

Âm thanh khàn đặc quyến rũ mê hồn, không ngờ lại được thốt ra từ miệng cậu...

Vệ Đằng chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, không còn đủ sức để nhấc tay lên nữa, chỉ đành nằm bệt trên giường bất động.

Khuôn mặt Tiêu Phàm bỗng sát lại, cử chỉ và biểu cảm khêu gợi ấy của anh, thật quyến rũ không nói nên lời.

Vệ Đằng bất giác trợn mắt nhìn anh, "Anh... anh..."

Tiêu Phàm mỉm cười nói: "Quả nhiên hôm nay em căng thẳng quá rồi". Sau đó lại ghé sát vào vành tai đỏ ửng của cậu, nói nhỏ: "Anh thích lắm".

Vệ Đằng nhắm mắt lại, xấu hổ giấu mặt đi.

Bàn tay Tiêu Phàm từ tấm lưng trơn mịn của cậu lần xuống, anh sớm đã không đủ kiên nhẫn, nói: "Thả lỏng đi em, anh không muốn làm em bị thương".

Vệ Đằng vẫn còn chút căng thẳng, toàn thân bất giác run bần bật.

Tiêu Phàm đột nhiên nhắc cầm cậu lên, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, "Vệ Đằng, anh yêu em". Thấy Vệ Đằng trợn mắt nhìn mình chăm chăm, anh lại nghiêm túc lặp lại lần nữa: "Anh yêu em".

Vệ Đằng nhìn thấy khuôn mặt mình phản chiếu trong đôi mắt đen tuyền của anh, cảm giác âm áp kỳ diệu trong nháy mắt lan truyền khắp cơ

thể.

Cơ thể cậu cũng dần thả lỏng, Vệ Đằng giơ tay nhẹ nhàng ôm chặt lấy anh, "Em cũng yêu anh...".

"A ư..."

Lúc Tiêu Phàm đột ngột tiến tới, dù cơ thể nhất thời đau nhói, nhưng trong lòng cậu hạnh phúc hơn bao giờ hết.

Cậu ôm chặt lấy anh, giao phó tất cả cho anh, thả lỏng cơ thể đón nhận anh. Đòn công kích càng lúc càng mãnh liệt điên cuồng hơn, làm Vệ Đằng sắp không chống đỡ nổi, ngay cả tiếng rên rỉ cũng trở nên ngắt quãng vỡ vụn.

"Chậm, chậm một chút... Tiêu Phàm..."

"Có dễ chịu không?" Tiêu Phàm hơi dừng lại một chút, Vệ Đằng đỏ bừng mặt ấp úng trả lời:

"Có..."

Tiếp theo lại là một trận công kích dữ dội, khiến Vệ Đằng bị từng đợt khoái cảm trào dâng như thủy triều nhấn chìm, bất giác kêu lên thất thanh.

"A a... Tiêu... Phàm... Không... Không được rồi..."

"... Anh... Chậm chút..."

"..."

Không biết có phải Tiêu Phàm bị những câu nói ấm ức "em yêu anh" mà Vệ Đằng nói đêm Giao thừa làm cảm động hay không, đêm nay, anh cũng nói rất nhiều câu "anh yêu em". Như thế muốn chứng minh lời mình

nói là thật, Tiêu Phàm điên cuồng ham muốn cơ thể Vệ Đằng rất nhiều lần, nổi nhớ nhưng tích lũy bao ngày qua toàn bộ được phát tiết ra ngoài hết.

Đến tận gần sáng, Vệ Đằng cuối cùng không thể chịu nổi sự giày vò của anh, mệt quá lăn ra ngủ mất.

Nhưng Tiêu Phàm lại chẳng buồn ngủ chút nào, anh giật mình nhận ra trên đầu gối Vệ Đằng có một vết thương.

Có lẽ là vết xước do lạnh quá, mặc dù bây giờ đã lành rồi, chỉ còn một vết tím lờ mờ, nhưng đối với Tiêu Phàm lại vô cùng nhức mắt.

Nếu không đoán sai, thì vết thương này là do cái hôm trời lạnh cậu ngốc của anh chạy đến sân bay, đứng ba tiếng ở nơi gió tuyết dữ dội, lạnh đến nổi tay chân tê dại nhưng vẫn cô' chấp đứng đợi, chỉ vì muốn được gặp anh vào giây phút đầu tiên anh bước ra. Cậu ngốc nghịch yêu anh nhiều đến như thế, sao anh có thể đành lòng buông cậu ra chứ?

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng vì xấu hổ của cậu, dù đang ngủ nhưng lông mi vẫn hơi run run, trong lòng Tiêu Phàm bỗng thấy ấm áp trào dâng, bất giác nhẹ nhàng ôm cậu vào lòng, dịu dàng ôm chặt lấy đầu gối bị xước của cậu như bảo vệ, kéo chăn cuộn tròn hai người lại, sưởi ấm cho nhau.

Cách sưởi ấm này của Tiêu Phàm luôn dẫn đến kết quả, sáng hôm nay tỉnh dậy Vệ Đằng sẽ rất tức tởm và ngượng ngùng.

Vệ Đằng trong lòng thầm chửi rủa, không biết tên lang sói này muốn gì nữa đây? Nhưng nhìn khuôn mặt yên lặng say ngủ của anh, Vệ Đằng lại thấy thương.

Cái tên ngốc này, đêm Giao thừa còn chạy đến bến xe khách, người ta thì ngồi nhà vui vẻ xem tivi ăn tết niên, chỉ mình anh ngốc nghịch chạy đến bến xe trong gió lạnh, chỉ vì muốn được gặp cậu sớm hơn một ngày, thật là ngu ngốc mà... Muốn một ngày cũng có sao đâu.

Hôm qua về đến nhà chắc chắn không chịu ăn uống tử tế, tối qua lại... giày vò người ta đến tận khi trời sáng, chẳng trách bây giờ ngủ say như lợn chết vậy!

* * *

Đến chiều Tiêu Phàm mới tỉnh dậy, Vệ Đăng hâm nóng lại đồ ăn rồi gọi anh ra ăn cơm.

Tiêu Phàm ngồi đơ'i diện trước mặt cậu, chỉ thấy cậu cứ cúi gằm đầu mãi, cổ hơi đỏ đỏ.

Tiêu Phàm cầm bánh bao trên đĩa lên cắn một miếng, nói: "Màn thầu mẹ em làm đặc biệt thật đó, bên trong còn có cả nhân thịt".

Vệ Đăng ập úng nói: "Đó là bánh bao".

"Bánh bao?" Tiêu Phàm ngờ vực nhìn lại cục bột có hình thù kỳ dị, lập tức hiểu ra vân đề, "Là bánh bao em nặn đúng không?".

"Ừm"

"Ngon lắm." Tiêu Phàm thực sự rất đói, ăn liền mấy cái, thấy Vệ Đăng cứ cúi đầu nghịch nghịch thức ăn trên đĩa, Tiêu Phàm bất giác hỏi: "Sao cúi đầu mãi thế, cổ em bị lệch à?".

"Không có."

Tiêu Phàm không kìm được lại liếc Vệ Đăng một cái, chỉ thấy cậu đang sầm mặt nhai bánh bao, nhai như thể cắn cổ kẻ thù không bằng.

Tiêu Phàm khẽ ho một tiếng: "Ngày mai có nên đến chúc Tết bố mẹ em không?".

"Không đi."

"Sao thế?"

"Anh không biết xấu hổ nhưng em thì có đây, đang mùa đông sao có thể bảo là bị muỗi cắn được chứ!"

Tiêu Phàm nhìn một dãy dấu hôn mờ ám trên cổ Vệ Đằng, liền bật cười: "Để mấy hôm nữa đi vậy, em cứ nghỉ ngơi đã".

"Hừ."

"Đúng rồi, tuần sau anh lại phải đi công tác."

"Khốn kiếp! Bảo sếp của các anh đi chết đi! Lần nào anh đi công tác về em cũng bị hành hạ! Em sợ lắm rồi!"

Người kia ngây thơ vô tội bảo: "Nhưng trông em rất hưởng thụ mà".

"Đó lại là chuyện khác." Vệ Đằng ho một tiếng, nghiêm giọng nói: "Đi bao lâu?".

"Một ngày"

"... Anh đi chết được rồi đây."

Ở cạnh Vệ Đằng đã lâu, Tiêu Phàm đã quen với những cuộc cãi vã vô duyên vô cớ này, có lúc anh cảm thấy những cuộc cãi vã vụn vặt này cũng rất thú vị. Chỉ có điều cãi vã nho nhỏ thì vun đắp tình cảm, nhưng cãi nhau to lại thật tổn hại sức khỏe.

Lần chiến tranh lạnh kéo dài mấy ngày qua, mặc dù đều khiến hai người khổ sở trong lòng, nhưng khi hiềm khích được xóa bỏ, lại đem đến nhiều thu hoạch bất ngờ.

Ví dụ như chiếc di động mới giống hệt cái cũ mà Tiêu Phàm tâm lý mua cho Vệ Đằng, anh còn giúp cậu lưu sẵn số điện thoại của người nhà và

bạn bè, làm Vệ Đằng cảm động vô cùng. Ví dụ như khi cậu lôi chiếc cà vạt mua tặng Tiêu Phàm ra, còn tự tay thắt giúp anh, Tiêu Phàm cũng cực kỳ kích động ôm chặt cậu hôn tới tấp một chặp.

Chúc Tết bố mẹ hai bên xong xuôi, cả hai suốt ngày quanh quẩn trong nhà.

Tiêu Phàm rất thích ăn loại "màn thầu có nhân thịt", Vệ Đằng cũng chăm chỉ học mấy cách nấu canh hầm từ Tiêu Phàm.

Mặc dù đối với hai người, Tết năm nay có chút sóng gió, nhưng lại ấm áp vô cùng.

Bởi vì có người mà mình yêu thương nhất ở bên cạnh, mùa đông có lạnh dường nào cũng cảm thấy ấm áp.

ĐIỂM KHỞI ĐẦU HẠNH PHÚC (NGOẠI TRUYỆN TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY)

Điệp Chi Linh
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 5: Hỏi đáp dành cho vợ chồng son

Ngoại Truyện 5: HỎI ĐÁP DÀNH CHO VỢ CHỒNG SON

1. Xin hỏi quý danh của hai vị là gì?

Vệ Đăng: Tôi tên Vệ Đăng, đồng âm với "đau dạ dày", một cái tên rất dễ nhớ phải không? Em gái tôi tên là Vệ Nam, đồng âm với "mỡ bụng", cũng dễ nhớ không kém. Hồi đó lúc đặt tên cho chúng tôi, bố tôi lấy chữ Đăng trong "đăng phi" (vút bay), chữ Nam trong "hoa mộc nam", vốn dĩ ý tưởng đậm tính nghệ thuật, không ngờ sau khi đặt tên xong lại có kết quả thê thảm thế này. (Liếc anh chàng Tiêu Phàm đang im lặng một cái). Khụ, tôi nói xong rồi.

Tiêu Phàm: Ủm, tôi tên là Tiêu Phàm.

Má Điệp: Một bên nhiệt tình như lửa, một bên lạnh lùng như băng, kể ra cặp đôi này rất hòa hợp đó.

2. Bao tuổi rồi?

Vệ Đăng: Hơn hai mươi.

Tiêu Phàm: Tôi lớn tuổi hơn cậu ấy.

Má Diệp: Vì thời gian làm tuổi tác biến đổi, thế nên chúng ta không bàn đến số tuổi cụ thể nữa...

3. Giới tính là?

Vệ Đằng: Đàn ông.

Tiêu Phàm: Nam.

4. Xin hỏi tính cách của cậu như thế nào?

Vệ Đằng: Tôi là người rất nhiệt tình cởi mở, rất thẳng thắn phóng khoáng, tóm lại là có tính cách của người rất "đàn ông".

Tiêu Phàm: Mọi người đều bảo tôi rất lạnh lùng.

Má Diệp: Thực tế thì sao?

Tiêu Phàm: Thực tế tôi quả thật rất lạnh lùng.

Vệ Đằng: Tôi cảm thấy tính tình anh ấy ổn mà, chỉ là bề ngoài hơi lạnh lùng, thực ra đối

xử với người khác rất dịu dàng. Là người rất âm áp.

Má Diệp: Cậu không cần bao che bệnh vực thế đâu, nào đã ai nói cậu ta không tốt.

Vệ Đằng: Hì hì.

Má Diệp: Hì cái gì mà hì =.=

Vệ Đằng: Đây là câu cửa miệng thôi mà.

5. Vậy còn tính cách đối phương thì sao?

Vệ Đằng: Mặc dù anh ấy có vẻ ngoài ngạo mạn khó gần, nhưng từ khi phải lòng anh ấy thì lại thấy rất thích dáng vẻ đó.

Má Điệp: Vệ Đằng này, cậu giữ ý chút đi...

Vệ Đằng: Tôi chỉ nói sự thật thôi mà.

Tiêu Phàm: Vệ Đằng vốn thẳng tính như thế đấy.

6. Hai người gặp nhau khi nào? Ở đâu?

Vệ Đằng: Hồi đại học, trong lần đi du lịch Quế Lâm.

Tiêu Phàm: ừ, ở ga tàu hỏa.

7. Ấn tượng đầu tiên về đối phương?

Vệ Đằng: Một người rất lạnh lùng.

Tiêu Phàm: Cách ăn mặc lẫn cư xử đều rất...

Vệ Đằng: Rất cá tính phải không?

Tiêu Phàm (sờ mũi): Rất kỳ lạ.

8. Thích đối phương ở điểm nào?

Vệ Đằng: Cái gì cũng thích hết.

Tiêu Phàm: Tôi cũng vậy.

9. Ghét đối phương ở điểm nào?

Vệ Đằng: Chẳng có gì để ghét cả, nếu ghét thì sao có thể ở bên nhau được chứ!

Tiêu Phàm: Nói hay lắm.

Má Diệp: Nhắc mới nhớ, năm đó khi phỏng vấn đôi Diệp - Lâm, Lâm Vi nói cậu ta ghét từng tế bào của Diệp Kính Văn, nếu là hai cậu thì sao?

Vệ Đằng: Tôi thích từng tế bào một của Tiêu Phàm.

Má Diệp: Tôi đã biết sớm là cậu sẽ trả lời bằng một câu không biết xấu hổ mà.

Vệ Đằng: Hì hì, tôi chỉ thẳng thắn thôi mà.

Má Diệp: Tiêu Phàm này, trông chừng cậu ta đó!

Tiêu Phàm: Tôi thích sự thẳng thắn của cậu ấy.

Má Diệp: Thật chẳng khác nào "con hát mẹ khen hay" =.=

10. Cậu thấy có hợp với tính cách của đối phương không?

Vệ Đằng: Rất hợp, rất tuyệt vời.

Tiêu Phàm: Đúng thế.

11. Thông thường gọi đối phương như nào?

Vệ Đằng: Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm: Vệ Đằng.

Má Diệp: Không có tên gọi thân mật gì khác sao?

Tiêu Phàm: Diệp Kính Văn có thể gọi Lâm Vi bằng cái tên buồn nôn "Vi Vi", nhưng tôi không thể gọi Vệ Đằng là "Đằng Đằng" (đau quá) được.

Vệ Đằng: Vụ đặt tên của bố tôi thật là một bi kịch, hết cách.

12. Lúc nào cảm thấy hạnh phúc nhất?

Vệ Đăng: Khi chúng tôi ôm nhau, không cần nói gì cả, cũng cảm thấy rất hạnh phúc.

Tiêu Phàm: Là sau khi ôm nhau.

Má Diệp: Sau khi ôm nhau thì sao?

Tiêu Phàm: Phát triển thêm một bậc.

Má Diệp: Phát triển ra sao?

Tiêu Phàm: Phát triển hài hòa.

Vệ Đăng: Nói thẳng thì vào lúc đó đó, hai người khi thể xác và tâm hồn hòa làm một, đương nhiên hạnh phúc rồi.

Má Diệp: Vệ Đăng, cậu có thể không cần bổ sung, chúng tôi đều hiểu cả.

Vệ Đăng: Tôi vốn thẳng thắn thật thà, không nhịn được muốn bổ sung.

13. Nếu dùng động vật để so sánh, cậu thấy đối phương giống loài nào?

Vệ Đăng: Sói, sói trắng.

Tiêu Phàm: Nhím.

14. Nếu phải tặng quà cho đối phương, cậu sẽ tặng gì?

Vệ Đăng: Tặng sách, anh ấy là người rất thích đọc sách.

Tiêu Phàm: Tôi sẽ tặng quần áo.

Vệ Đăng: Anh không vừa mắt với cách ăn mặc của em, nên mới mua cho em cả đồng từ trong ra ngoài chứ gì.

15. Vậy bản thân cậu thích quà gì?

Vệ Đăng: À, đừng tặng quần áo nữa, còn lại cái gì cũng được.

Tiêu Phàm: Chỉ cần là Vệ Đăng, cái gì cũng được.

Má Diệp: Thật ra cậu hy vọng Vệ Đăng tặng bản thân mình cho cậu đúng không, lấy đâu ra mà cái gì cũng được?

Vệ Đăng: Đâu cần phải nói thẳng ra vậy.

Má Diệp: Tôi học cậu đó.

16. Có điều gì không hài lòng với đối phương? Thường không hài lòng chuyện gì?

Vệ Đăng: Hồi trước anh ấy có mối quan hệ nhập nhằng không rõ ràng với cặp Diệp - Lâm khiến tôi không hài lòng, nhưng bây giờ khúc mắc đã được tháo gỡ rồi, nên chẳng sao nữa. À còn nữa, đó là lúc anh ấy không vui cũng không chịu nói với tôi, mấy hôm nay cứ xì mặt ra.

Tiêu Phàm: Anh muốn nói, nhưng có hơi khó mở lời.

Vệ Đăng: Anh nói đi.

Tiêu Phàm: Mọi người đều biết là Vệ Đăng từng nuôi rất nhiều chó.

Vệ Đăng: Đúng thế, đều là người ta mang đến tặng, cả em gái em cũng tặng nữa, không thể bỏ rơi chúng được. Với lại chúng nó rất dễ thương.

Tiêu Phàm: Suốt ngày em ôm ấp rồi vuốt ve bọn nó, phòng ngủ của chúng ta, trên giường... chỗ nào cũng đầy lông chó...

Vệ Đăng: ...

Tiêu Phàm: về sau em đừng ôm chó lên giường. Anh không muốn chuyện tìm thấy lông chó trong chăn xảy ra thêm lần nào nữa đâu, ảnh hưởng đến tâm trạng lắm.

Má Điệp: Câu cuối mới là vấn đề then chốt, Vệ Đăng đã hiểu chưa?

Vệ Đăng: Hiểu rồi, em sẽ giặt sạch mà...

Tiêu Phàm (mỉm cười): Giặt sạch là ổn rồi.

17. Sở thích của cậu là gì?

Vệ Đăng: Xem bóng đá, chơi game.

Tiêu Phàm: Đọc sách.

Vệ Đăng: Anh ấy thích đọc sách lắm, trong tủ sách có nhiều cuốn dày như cục gạch, đọc cả năm cũng không hết.

Tiêu Phàm: Trong lúc đọc sách, tiện ngắm Vệ Đăng luôn.

Vệ Đăng: =.= Thế nên sách của anh ấy đọc cả năm cũng chưa xong.

18. Tật xấu của đối phương là gì?

Vệ Đăng: Tóm lại thì anh ấy không có tật xấu gì thái quá.

Tiêu Phàm: Cậu ấy tật xấu vặt đầy mình.

Vệ Đăng: Khụ, Tiêu Phàm thích dùng tư duy biện chứng để xem xét vấn đề, tật xấu vặt đầy mình, có nghĩa là không có tật xấu.

Má Diệp: Biện chứng như thế sao?

Tiêu Phàm: Vệ Đằng thật ra không có tật xấu.

Vệ Đằng: ... Giữ cho người ta chút thể diện thì chết ai.

Tiêu Phàm (sát lại hôn một cái): Lắm tật xấu anh cũng thích.

Vệ Đằng: Chịu thôi, ai bảo tôi có sức hấp dẫn quá lớn làm chi.

19. Đối phương làm chuyện gì sẽ khiến cậu không vui?

Vệ Đằng: Bày mưu sau lưng tôi.

Má Diệp: Là vụ liên thụ với Diệp Kính Văn lừa cậu đến trung tâm sauna sao?

Vệ Đằng: (ủ rũ gật đầu).

Tiêu Phàm: Không phải lúc đó em đã rất vui sao?

Vệ Đằng: Lúc đó quả là có cảm động, nhưng không có nghĩa là em tán thành cách làm của anh, hừ. Nhỡ sợ quá mà bị bệnh tim thì làm sao?

Tiêu Phàm: Anh tin em có một trái tim đủ khỏe mạnh.

Vệ Đằng: Dù vậy anh cũng không thể tùy tiện dọa em như thế.

Tiêu Phàm: Thật ra anh sẽ không chủ động tiếp cận loại người bụng dạ đầy đen tối như Diệp Kính Văn đâu. Vì thế sau này sẽ không bao giờ có chuyện bọn anh bày mưu với nhau nữa.

Vệ Đằng: Thế nếu anh ta chủ động tiếp cận anh thì sao?

Tiêu Phàm: Em thả chó cắn cậu ta.

Vệ Đằng: Cách này hay đó.

20. Trong lòng mong muốn cư xử với đối phương như thế nào?

Vệ Đằng: Rất muốn được ở bên cạnh anh ấy mãi mãi.

Tiêu Phàm: Ôm cậu ấy rồi thì không muốn buông.

21. Mọi quan hệ của hai người đã đến mức độ nào rồi?

Vệ Đằng: Mức độ thân mật nhất.

Tiêu Phàm: ừ, là người một nhà.

22. Lần đầu hẹn hò của hai người ở đâu?

Vệ Đằng: Chắc là căng tin.

Tiêu Phàm: Đúng vậy.

23. Không khí lúc đó giữa hai người như thế nào?

Vệ Đằng: Tôi rất căng thẳng, vì nhận ra mình thích anh ấy, nên cứ cúi đầu mãi không dám nhìn anh ấy.

Tiêu Phàm: Tôi rất tò mò tại sao Vệ Đằng lại căng thẳng như thế...

Vệ Đằng: A? Anh nhận ra rồi à?

Tiêu Phàm: Trong lòng em nghĩ gì đều viết cả lên mặt, có gì mà không nhận ra được chứ?

Vệ Đằng: Nhưng em cúi đầu mà.

Tiêu Phàm: Vai em run.

Vệ Đằng: Cũng làm khó anh quá, quan sát tỉ mỉ như vậy.

24. Lúc đó mối quan hệ của hai người tiến triển đến mức nào?

Vệ Đằng: Có nên tỏ tình hay không, rất khó xử.

Tiêu Phàm: Tôi đang đợi cậu ấy bỏ cuộc.

25. Địa điểm hẹn hò quen thuộc ở đâu?

Vệ Đằng: Nơi hay đến là căng tin, thi thoảng đi công viên chơi hay gì đó.

Tiêu Phàm: Bây giờ không có nhiều thời gian để hẹn hò, thường thì ở nhà.

Vệ Đằng: ừ, chỉ cần được ở bên nhau, ở đâu cũng thể thôi.

26. Cậu sẽ làm những gì để chuẩn bị cho sinh nhật của đối phương?

Vệ Đằng: Tự tay nấu cơm cho anh ấy, làm một bữa tối thật thịnh soạn.

Tiêu Phàm: Dưới sự chỉ bảo của Ngưu San San, tay nghề nấu nướng của Vệ Đằng đã có sự tiến bộ rõ rệt.

Má Diệp: Vậy lúc mới đầu thì sao? Nhìn một bàn thức ăn cậu ta nấu, cậu rầu rĩ lắm phải không?

Tiêu Phàm: Đúng thế. Mặc dù tấm lòng của cậu ấy làm tôi rất cảm động, nhưng mùi vị các món ăn thực sự... rất khác lạ.

Vệ Đằng: Tôi đã tiến bộ lắm rồi, bây giờ ngày nào cũng nấu cơm cho Tiêu Phàm ăn đó.

Má Diệp: Ôi Tiêu Phàm đáng thương...

27. Ai là người tỏ tình trước?

Vệ Đằng: Là tôi.

Tiêu Phàm: Là Vệ Đằng muôn tỏ tình, nhưng đã bị tôi ngăn lại. Sau đó tôi đã tỏ tình với cậu ấy.

Má Điệp: Hai cậu thật phiền phức.

Vệ Đằng: Chẳng nhẽ hôm nay tỏ tình ngày mai dọn đến ở chung, vậy thì truyện của má lấy gì mà viết.

Má Điệp: Nói thế thành ra tôi là người phiền phức nhất à...

28. Cậu thích đối phương nhiều như nào?

Vệ Đằng: Rất thích, rất thích.

Tiêu Phàm: Vệ Đằng thích tôi nhiều như nào, tôi cũng thích cậu ấy nhiều như thế.

Má Điệp: Cậu đúng là không chịu thiệt bao giờ.

29. Vậy thì, cậu có yêu đối phương không?

Vệ Đằng: Đương nhiên rồi, nếu không yêu sao có thể ở bên nhau lâu vậy được chứ?

Tiêu Phàm: Vệ Đằng nói rất đúng.

Má Điệp: Sao hôm nay Tiêu Phàm một mực nghe theo Vệ Đằng thế nhỉ?

Tiêu Phàm: Vuốt lông nhím thì phải vuốt xuôi, nếu không sẽ chọc phải gai nhọn.

Vệ Đăng:...

30. Đối phương nói gì sẽ khiến cậu không có cách nào từ chối được?

Vệ Đăng: Anh ấy nói gì, về cơ bản tôi đều không từ chối.

Má Điệp: Tiêu Phàm à, cậu hạnh phúc thật đấy...

Tiêu Phàm: Nếu Vệ Đăng dùng vẻ mặt cầu xin ôm chặt tôi làm nũng, thì cậu ấy yêu cầu điều gì, tôi cũng không từ chối.

Vệ Đăng: Khốn kiếp, em đã bao giờ ôm chặt anh làm nũng cầu xin hả?

Tiêu Phàm: Thì anh đang đặt giả thiết mà.

31. Nếu cảm thấy đối phương có dấu hiệu thay lòng đổi dạ, cậu sẽ làm gì?

Vệ Đăng: Nếu có một ngày anh ấy thực sự thay lòng, tôi sẽ ra đi.

Tiêu Phàm (nhẹ nhàng nắm tay Vệ Đăng): Không đời nào, chỉ cần có em, anh đã đủ mãn nguyện rồi.

Vệ Đăng: Em đang đặt giả thiết mà!

Tiêu Phàm: ừ, nếu như Vệ Đăng thay lòng, tôi sẽ tìm mọi cách để cướp cậu ấy về. Để cậu ấy đi không phải là tác phong của tôi.

Vệ Đăng: Vì thế có thể nói, kỳ thực Tiêu Phàm rất vô liêm sỉ.

Má Điệp: Bây giờ cậu mới biết hả?

Vệ Đăng: Anh ấy vô liêm sỉ tôi vẫn thích.

Má Điệp: Cậu còn vô liêm sỉ hơn =.=

32. Có thể tha thứ cho việc thay lòng đổi dạ của đối phương không?

Vệ Đằng: Không thể tha thứ. Có điều tạm thời tôi không lo lắng chuyện này, hiện tại Tiêu Phàm không có bất kỳ dấu hiệu thay lòng nào cả.

Tiêu Phàm: Có thể tha thứ được, tôi rộng lượng lắm.

Vệ Đằng: Anh có thể tha thứ nếu em thay lòng sao?

Tiêu Phàm: Bởi vì sau khi cướp em về, anh sẽ thi hành một số hình phạt, để sau này em không còn dám thay lòng nữa.

Vệ Đằng: ...

33. Nếu như đối phương trễ hẹn hơn một tiếng, cậu sẽ làm gì?

Vệ Đằng: Anh ấy ít khi đến muộn lắm, mà nếu có đến muộn chắc chắn sẽ gọi điện báo trước cho tôi biết.

Tiêu Phàm: Nếu là hẹn hò chính thức, tôi e là Vệ Đằng sẽ đến sớm trước một tiếng.

Má Điệp: Vệ Đằng, cậu nôn nóng đến thế ư?

Vệ Đằng: Chỉ là tôi hơi bực tức quá thôi.

34. Lúc ở bên nhau, chuyện gì làm tim cậu loạn nhịp nhất?

Vệ Đằng: Ừm... lúc hôn. Anh ấy... sẽ hôn rất lâu, tôi thường không chống đỡ nổi.

Má Điệp: Thế nên có thể nói, Tiêu Phàm nhìn có vẻ rất lạnh lùng, nhưng đối với Vệ Đằng lại rất nhiệt tình phải không?

Tiêu Phàm: Sự nhiệt tình của tôi chỉ dành cho cậu ấy. Truyen8.mobi

35. Cậu đã từng nói dối đối phương chưa? Cậu có giỏi nói dối không?

Vệ Đằng: Không giỏi, tôi vốn thẳng tính. Nhưng đã từng nói dối, (chột dạ liếc Tiêu Phàm) còn lừa anh ấy đến một nơi rất xa để tìm tôi...

Tiêu Phàm: Tôi trước giờ không nói dối, đặc biệt là với Vệ Đằng.

Vệ Đằng: Anh giả dối quá đấy...

Tiêu Phàm: Anh đang rất thành thật.

36. Thời khắc nào cảm thấy hạnh phúc nhất?

Vệ Đằng: Lúc anh ấy đến nhà tôi đợt Tết Nguyên đán.

Tiêu Phàm: Lúc Vệ Đằng tỏ tình với tôi.

37. Từng cãi nhau chưa?

Vệ Đằng: Vài lần rồi.

Tiêu Phàm: Sau khi đến với nhau cũng có vài xích mích, nhưng về sau đều hóa giải hết rồi.

38. Cãi nhau vì những lý do gì?

Vệ Đằng: Hiếu lầm này, ghen này, vân vân.

Tiêu Phàm: Có lúc rảnh rồi quá kiểm chuyện cãi nhau để vun đắp tình cảm.

Má Điệp: Phương pháp vun đắp tình cảm của hai người thật đặc biệt.

39. Sau đó làm hòa như thế nào?

Vệ Đằng: Trừ phi vấn đề mang tính nguyên tắc thì không nói, còn những mâu thuẫn vụn vặt thì thông thường buổi sáng cãi nhau, đến bữa tối đã làm hòa rồi.

Tiêu Phàm: Nếu vấn đề mang tính nguyên tắc, Vệ Đằng mắc lỗi, tôi sẽ mặc kệ cậu ấy, cậu ấy sẽ chủ động sán lại lấy lòng tôi, thế là tự nhiên làm hòa.

Vệ Đằng: Còn nếu Tiêu Phàm sai, chiến tranh lạnh một lúc là anh ấy sẽ xin lỗi tôi. Sau đó tôi bỏ qua cho anh ấy. Mỗi khi anh ấy giở giọng điệu dằn là tôi không chống đỡ nổi, thật bi thương quá đi.

40. Tư thế nằm ngủ của đối phương trông như thế nào?

Vệ Đằng: Rất đẹp, rất gợi cảm.

Tiêu Phàm: Tư thế ngủ của cậu ấy rất tuyệt, chỉ là lúc ngủ có thói quen không tốt, thường xuyên mơ thấy cảnh hành hiệp trượng nghĩa, lấy ngực tôi làm bao cát.

41. Lúc nào cậu sẽ cảm thấy mình đang được yêu?

Vệ Đằng: Lúc anh ấy hôn tôi, ôm tôi, cảm nhận được sự dịu dàng của anh ấy.

Tiêu Phàm: Lúc Vệ Đằng nấu cơm cho tôi ăn...

Vệ Đằng: Đúng đấy, thức ăn tôi nấu chứa tình cảm tôi dành cho anh ấy.

Tiêu Phàm: Vì thế nên mới khó nuốt như vậy?

Vệ Đằng: Cho người ta chút thể diện thì chết ai à =.=

Tiêu Phàm: Thật ra những lúc em nấu cơm anh rất vui, nhìn bộ dạng tất bật trong bếp của em, anh cảm thấy rất hạnh phúc.

Vệ Đằng: Tối nay về rán trứng cho anh ăn.

42. Vào lúc nào cậu sẽ cảm thấy có lẽ đối phương đã không còn yêu mình nữa rồi?

Vệ Đằng: Lúc anh ấy không thềm quan tâm đến tôi.

Tiêu Phàm: Hiện tại thì chưa có cảm giác đó, cậu ấy không thoát được đâu.

43. Cách thể hiện tình yêu của cậu là gì?

Vệ Đằng: Chủ động hôn anh ấy. Nấu món ngon cho anh ấy.

Tiêu Phàm: Dịu dàng ôm cậu ấy.

44. Cậu cảm thấy loại hoa nào hợp để hình dung về người kia?

Vệ Đằng: Hoa tulip trắng, có cảm giác lạnh lùng tao nhã.

Tiêu Phàm: Mẫu đơn đỏ thắm.

Vệ Đằng: Biết ngay mà =.= sôi nổi, nhiệt tình có gì không tốt chứ? Đỏ rực càng đẹp chứ sao.

Tiêu Phàm: Có nói em không tốt đâu.

45. Hai người có chuyện gì giấu nhau chưa?

Vệ Đằng: Không có.

Tiêu Phàm: Hiện tại thì chưa có.

46. Lúc ở bên người kia, cậu có cảm thấy tự ti không?

Vệ Đằng: Không.

Tiêu Phàm: Không.

47. Mỗi quan hệ của hai người công khai hay giữ kín vậy?

Vệ Đằng: Công khai, cô dì chú thím đều biết cả.

Tiêu Phàm: Người nhà tôi cũng biết hết.

48. Cậu có cho rằng tình yêu của hai người sẽ kéo dài mãi mãi không?

Vệ Đằng: Cũng có. Nhưng chẳng ai có thể nói trước được tương lai sẽ thế nào.

Tiêu Phàm: Anh sẽ nỗ lực hết sức để bảo vệ tình cảm của chúng ta.

Vệ Đằng: Em cũng vậy.

49. Xin hỏi ai là công, ai là thụ?

Vệ Đằng (vò tóc): Hình như tôi là thụ.

Má Điệp: Không cần hình như đâu, cậu chính là thụ đó.

Tiêu Phàm: Nói vậy thì tôi là công rồi.

Vệ Đằng: Nhìn anh ấy làm bộ làm tịch kìa!

50. Tại sao lại quyết định như thế?

Vệ Đằng: Bất luận xét từ mặt, vóc dáng hay thể lực, tôi đều không phải đối thủ của anh ấy.

Tiêu Phàm: Một quyết định hiển nhiên.

51.: Cậu có hài lòng với tình trạng hiện nay không?

Vệ Đằng (đỏ mặt): Rất tốt. Dù sao anh ấy hiếm khi làm đau tôi, cũng rất dịu dàng nữa.

Tiêu Phàm (mỉm cười): Hài lòng. Nếu cậu ấy có thể chủ động thêm chút nữa thì càng tuyệt.

52. Lần đầu tiên gần gũi là ở đâu?

Vệ Đằng: Ở phòng anh ấy, tại căn hộ ngoại ô phía tây.

Tiêu Phàm: Hôm đó là sinh nhật tôi, có người tự chạy đến tận cửa.

53. Cảm giác lúc ấy thế nào?

Vệ Đằng: Rất... sợ, lại có chút mong chờ, căng thẳng.

Tiêu Phàm: Lúc ôm cậu ấy có cảm giác rất tuyệt.

54. Bộ dạng của đối phương lúc đó trông như nào?

Vệ Đằng: Không nhìn rõ, có điều, rất điên cuồng...

Tiêu Phàm: Khờ khạo, tay chân vụng về, rất đáng yêu.

55. Sáng hôm sau tỉnh dậy, câu đầu tiên của cậu là?

Vệ Đằng: Lúc đó tôi quá căng thẳng, nói rất nhiều nhưng giờ không nhớ gì nữa, có điều anh ấy đã nói một câu...

Vệ Đằng: Anh ấy bảo, hãy quên đi.

Má Điệp: Ôi Vệ Đằng đáng thương của tôi...

Tiêu Phàm: Lúc đó vì quá hoảng hốt, nên tôi đã nói mà không cân nhắc, làm tổn thương Vệ Đằng, sau này tôi vẫn hối hận về chuyện đó.

Má Điệp: Vì thế sau đó cậu đã chạy đến ký túc xá giúp cậu ta tắm rửa.

Vệ Đằng (xâu hổ vò đầu): Tôi mệt quá ngủ say như chết nên không biết là anh ấy đã giúp mình làm chuyện này, cách làm này thật làm người ta giật mình mà.

Tiêu Phàm: Sau này không có chuyện đó nữa, anh sẽ tắm cho em một cách quang minh chính đại.

56. Bộ phận nhạy cảm nhất trên cơ thể đối Phương?

Vệ Đằng: Ở trên anh ấy vừa nói rồi, nếu tôi chạm vào eo Tiêu Phàm thì anh ấy sẽ rất kích động. Vì thế tôi thường tránh không đụng vào đó, để tránh tự đâm đầu vào chỗ chết.

Tiêu Phàm: Cơ thể Vệ Đằng chỗ nào cũng nhạy cảm cả, lúc cậu ấy ôm tôi cũng khẽ run rẩy, trông cực kỳ đáng yêu.

57. Thằng thằn mà nói thì cậu có thích gần gũi không?

Vệ Đằng: Cũng được... Thích. Bản thân tôi thấy rất dễ chịu.

Tiêu Phàm: Thằng thằn mà nói thì, rất thích.

58. Trong khi gần gũi, hai người có giao hẹn gì không?

Vệ Đằng: Hình như không có.

Tiêu Phàm: Chẳng có giao hẹn gì cả, có phải làm theo trình tự đâu, cần gì giao với chả hẹn.

59. Cậu từng gần gũi với ai khác ngoài đối phương không?

Vệ Đằng: Không có. Tôi rất ngây thơ trong sáng.

Tiêu Phàm: Tôi cũng không. Tôi không bao giờ làm chuyện đó với người mà tôi không thích.

60. Cậu tán thành hay phản đối cách nghĩ "nếu không chiếm được trái tim thì ít nhất cũng phải có được thể xác"?

Vệ Đằng: Ừm... Tôi thấy không tệ. Ngưu San San từng bảo có thể lên xe trước, mua vé sau mà.

Má Điệp: Cậu quả là một tiểu phụ khác thường.

Tiêu Phàm: Tôi phản đối. Nếu không chiếm được trái tim đối Phương thì thể xác chẳng có nghĩa lý gì. Tôi rất khinh thường hành vi cưỡng ép.

Má Điệp: Ừm, cậu cũng là một tiểu công khác thường.

Tiêu Phàm: Bởi tôi học luật mà. Cưỡng hiếp là phạm pháp...

61. Nếu như đối phương bị kẻ xấu cưỡng bức, cậu sẽ làm gì?

Vệ Đằng: Chẳng ai dám cưỡng bức anh ấy cả, tôi tin chắc điều này.

Tiêu Phàm: Giả thiết này hoàn toàn không có cơ hội xảy ra, tôi sẽ bảo vệ Vệ Đằng một cách chu đáo.

Vệ Đằng: Tôi cũng hoàn toàn tin rằng không có kẻ nào muốn cưỡng bức một người hùng hổ mạnh mẽ như tôi cả.

62. Trước khi gần gũi cậu có cảm thấy xấu hổ không? Hoặc là sau đó?

Vệ Đằng: Ừm... trước đó thì tôi có hơi xấu hổ, sau đó thì thấy rất xấu hổ.

Tiêu Phàm: Tôi thì không, nếu cả hai đều xấu hổ thì làm sao tiếp tục được nữa đây?

63. Nếu như một người bạn thân nói với cậu: "Mình cô đơn quá, chỉ đêm nay thôi, xin hãy..." và yêu cầu được gần gũi với cậu, cậu sẽ làm gì?

Vệ Đằng: Tôi không có loại bạn bè như thế. Anh em trong đám không có kiểu hứng thú này với tôi, bạn bè như kiểu đàn chị Ngưu San San cũng không thể tìm đến tôi.

Tiêu Phàm: Tôi sẽ bảo người bạn đó gội nước lạnh cho tỉnh táo.

64. Trong lúc gần gũi, cậu hy vọng đối phương nói gì?

Vệ Đằng: Nói là anh ấy yêu tôi. Tôi sẽ rất cảm động.

Tiêu Phàm: Ôm lấy tôi, gọi tên tôi.

65. Cậu có hứng thú với SM không?

Vệ Đằng: Không, ai mà hứng thú với thể loại bất thường đó chứ?

Tiêu Phàm: Không hứng thú.

Diệp Kính Huy: Hừ... Bọn oắt con làm sao hiểu được khiêu thâm mỹ của người lớn chúng ta.

66. Cậu nghĩ thế nào về cường bức?

Vệ Đằng: Chỉ có bọn thần kinh mới cường bức người khác!

Tiêu Phàm: Tôi học luật mà, nên tôi không phạm pháp, cũng vô cùng khinh thường kẻ phạm pháp.

67. Có gặp chuyện gì đau khổ trong lúc gần gũi không?

Vệ Đằng: Đang dở dang thì đau dạ dày, đó là điều đau khổ nhất. Tôi đau muốn chết,

nhưng lại không muốn anh ấy phải bỏ ngang giữa chừng, thật rất phiền não.

Tiêu Phàm: Đây cũng là chuyện mà tôi định nói.

Vệ Đằng: Thường thì anh ấy sẽ dừng lại đi lấy thuốc cho tôi, khi đó tôi rất áy náy.

Tiêu Phàm: Bây giờ đỡ hơn nhiều rồi, bệnh đau dạ dày của Vệ Đằng cũng chữa lành rồi, chuyện này hiếm khi xảy ra.

Vệ Đằng: Đương nhiên rồi, à còn nữa, cảm xúc vừa dâng trào thì đột nhiên có điện thoại...

Má Điệp: Tôi nhớ ra rồi, hình như hai cậu thường xuyên nhận được những cuộc điện thoại quấy rối?

Tiêu Phàm: Vì thế sau này mỗi lần gần gũi, chúng tôi đều tắt di động, rút dây điện thoại bàn.

Vệ Đằng: Chúng ta thật không dễ dàng gì mà.

68. Đã bao giờ có chuyện tiểu thụ chủ động quyến rũ tiểu công chưa?

Vệ Đằng: Rồi, có mấy lần, nhưng anh ấy coi tôi như khi đang diễn trò, thật rầu rĩ muốn chết.

Tiêu Phàm: ... Tại động tác của em nhìn buồn cười lắm.

Vệ Đằng: Hứ, nhưng chẳng phải cuối cùng cũng thành công sao.

Tiêu Phàm (mim cười): Lúc Vệ Đằng chủ động, thật ra rất đáng yêu.

69. Phản ứng khi đó của tiểu công là gì?

Vệ Đằng: Anh ấy giương mắt ra nhìn, tức chết đi được!

Tiêu Phàm: ... Tại anh sững sốt quá thôi.

70. Tiểu công từng có hành vi cưỡng bức với cậu chưa?

Tiêu Phàm: Không có.

Vệ Đằng: Lần đầu tiên vào hôm sinh nhật anh ấy, cũng có thể tính là tôi chủ động dụ dỗ. Còn về sau, chưa từng xảy ra chuyện đó nên tôi không đồng ý, anh ấy rất quan tâm đến cảm nhận của tôi.

Tiêu Phàm: Đương nhiên rồi.

71. Phản ứng lúc đó của tiểu thụ ra sao?

Vệ Đằng: Chưa từng xảy ra cưỡng bức, câu hỏi này vô dụng.

72. Với cậu, mẫu người lý tưởng để gần gũi như thế nào?

Vệ Đằng: Đương nhiên là Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm: Vệ Đằng tuyệt lắm rồi.

73. Đối tượng hiện nay có đúng với mẫu hình lý tưởng của cậu không?

Vệ Đằng: Rất đúng, anh ấy chính là mẫu người lý tưởng của tôi.

Tiêu Phàm: Ừ, vô cùng thích hợp.

74. Lần đầu tiên của cậu vào năm bao nhiêu tuổi?

Vệ Đằng: Lúc đó tôi lớn rồi.

Tiêu Phàm: Chắc là năm tôi hai mươi tư tuổi.

75. Đôi tượng khi đó chính là người yêu bây giờ chứ?

Vệ Đằng: Đương nhiên là anh ấy rồi, tôi chủ động trao thân mà.

Tiêu Phàm: Đúng.

76. Cậu thích được hôn ở đâu nhất?

Vệ Đằng: Ở môi.

Tiêu Phàm: Tôi thích cậu ấy chủ động hôn tôi, hôn ở đâu cũng được.

77. Điều gì làm đối phương hài lòng nhất trong khi gần gũi?

Vệ Đằng: Ôm chặt anh ấy, gọi tên anh ấy.

Tiêu Phàm: Nói vào tai cậu ấy rằng tôi yêu cậu ấy.

78. Trong khi gần gũi cậu sẽ nghĩ đến điều gì?

Vệ Đằng: Chỉ cảm nhận được sự nồng nhiệt của anh ấy, đầu óc trống rỗng, không có thời gian nghĩ đến chuyện khác.

Tiêu Phàm: Tôi sẽ quan sát tỉ mỉ vẻ mặt của cậu ấy, thật sự rất gợi cảm.

79. Xin cậu hãy nói một câu với người yêu của mình.

Vệ Đằng: Tiêu Phàm, em thấy anh rất vừa mắt em.

Tiêu Phàm (mỉm cười): Anh cũng yêu em.

Vệ Đằng (đỏ mặt): Thôi chúng ta về đi, em sẽ nấu món ngon cho anh.

Tiêu Phàm:... Đừng rán trứng được không?

Vệ Đằng: Không được!

ĐIỂM KHỞI ĐẦU HẠNH PHÚC (NGOẠI TRUYỆN TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY)

Điệp Chi Linh
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 6: Điểm khởi đầu của hạnh phúc

Ngoại Truyện 6: Điểm khởi đầu của hạnh phúc

Ngay từ tháng Chín, Vệ Đăng đã bắt đầu lên kế hoạch cho chuyến du lịch nhân dịp nghỉ Quốc Khánh dài ngày năm nay. Tối nào về đến nhà cậu cũng ngụp lặn trong hàng đống lộ trình du lịch trên mạng, trong lòng băn khoăn giữa một bên là đi theo tour, một bên là tự đi du lịch với Tiêu Phàm, một bên là đi Quế Lâm để ôn lại đoạn ký ức đẹp để lúc mới quen nhau, một bên là leo dãy Trường Thành chinh phục đỉnh Thái Sơn.

Kỳ nghỉ bảy ngày sắp tới nhất định phải vui chơi cho đã, chọn được một địa điểm hay là chuyện vô cùng quan trọng, còn phải tính đến sở thích của Tiêu Phàm. Vệ Đăng nghĩ tới nghĩ lui, chọn ra một số địa điểm hấp dẫn, nhưng cuối cùng vẫn không hạ quyết tâm được. Truyen8.mobi

Kỳ nghỉ càng ngày càng đến gần, tôi nay vừa hay Tiêu Phàm đang nhàn rỗi, thế là Vệ Đăng liền hờ hởi cầm một đồng hồ rơi của các hãng du lịch, chạy vào phòng ngủ để bàn bạc với anh.

Tiêu Phàm vừa mới tắm xong, đang cầm khăn tắm màu trắng lau mái tóc ướt sũng. Vệ Đăng đi đến ngồi xuống bên cạnh anh, cười híp mắt hỏi: "Có muốn em lau giúp anh không?".

Tiêu Phàm nhìn Vệ Đằng một cái, mặt mày bình thản đưa khăn cho cậu.

Vệ Đằng không nhận lấy, cười càng rạng rỡ hơn: "Em đùa thôi, anh tự lau lấy đi".

Tiêu Phàm cũng không giận, khẽ cười, giơ tay vò mái tóc của Vệ Đằng, thấp giọng hỏi: "Tìm anh có chuyện phải không?".

Vệ Đằng vênh váo nhướn cao lông mày: "Không có chuyện gì thì không được tìm anh sao?".

Ánh mắt Tiêu Phàm dừng lại trên khuôn mặt Vệ Đằng, nhìn cậu không chớp mắt. Vệ Đằng thấy hơi xấu hổ, mới đưa tay sờ mũi, khẽ ho một tiếng nói: "Đúng là em có chuyện phải tìm anh".

"Ừm, nói đi." Tiêu Phàm thu ánh mắt lại, tiếp tục lau tóc. Vệ Đằng ập a ập úng mở lời: "Đột nhiên em nghĩ ra, hai đứa mình quen nhau đã mấy năm rồi. Năm nay Quốc Khánh được nghỉ bảy ngày liền, hay là chúng ta đi du lịch đâu đó, tiện thể nghỉ ngơi...". Nói đến đây, tự nhiên có chút ngại ngùng quay đầu đi chỗ khác, "Em biết là anh không thích đi du lịch, nghỉ Quốc Khánh chỗ nào người cũng đông cũng chen chúc, thời tiết lại còn nóng bức, muốn đi tham quan ngắm cảnh còn phải xếp hàng, anh còn rất ghét tiếng ồn... Vì thế, em nghĩ...". Vệ Đằng khẽ cúi đầu xuống, "Chỉ hai đứa mình đi thôi... tìm chỗ nào yên tĩnh thôi. Phong cảnh đẹp một chút, lại vắng người... chơi vài ngày rồi về...".

Ý... sao nghe cứ như đi hưởng tuần trăng mật vậy?

Tiêu Phàm dừng tay, nghiêng đầu nhìn cậu, chỉ thấy Vệ Đằng cứ cúi đầu, lời muốn nói nghẹn lại trong miệng cậu, mãi mới chậm chạp thốt ra: "Mấy hôm nay em đã tìm nhiều thông tin, chọn ra mấy chỗ cũng được, anh xem đi". Dứt lời liền chìa xấp tờ rơi ra.

Tiêu Phàm liếc một cái, trên đồng hồ rơi đó, Vệ Đằng đã cẩn thận dùng bút đỏ khoanh những lộ trình thích hợp để một cặp tình nhân tự đi du lịch.

Nhìn Vệ Đằng ngồi bên cạnh đang ngượng nghịu đan những ngón tay vào nhau. Khóe miệng khẽ nhếch lên mỉm cười, tâm trạng cũng trở nên vui vẻ theo, bất giác muốn giả bộ trêu chọc cậu một phen. Truyen8.mobi

"Nhưng đợt Quốc Khánh anh có việc..." Tiêu Phàm cố làm vẻ tiếc nuối.

"Cơ quan anh kiểu gì thế, pháp luật quy định Quốc Khánh cả nước được nghỉ, cấp trên của bọn anh cũng học luật ra, sao có thể ngang nhiên vi phạm pháp luật thế được! Quốc Khánh còn bắt người ta làm việc, bị điên à?" Vệ Đằng tuôn ra một tràng oán giận trách móc, lúc ngừng đầu lên, phát hiện Tiêu Phàm đang nhìn mình, khuôn mặt anh nở một nụ cười dịu dàng.

Biết mình vừa bị anh trêu chọc, Vệ Đằng thẹn quá hóa giận, dùng hai tay đẩy mạnh Tiêu Phàm xuống giường: "Anh đi chết đi!".

Vệ Đằng điên tiết quay lưng bỏ đi, nhưng Tiêu Phàm đột nhiên duỗi chân ra giữ cậu lại, Vệ Đằng lão đảo suýt nữa thì ngã nhào, may mà Tiêu Phàm kịp theo đà kéo cậu lên giường.

Tư thế thân mật này khiến hơi thở Vệ Đằng loạn nhịp, cậu cảm phần trơn mắt lờ kẻ đầu tiên với nụ cười vô tội kia...

Trừng mắt nhìn anh xong, Vệ Đằng tức tối nói: "Anh không đi thì thôi, em đi một mình, đi du lịch một mình càng tự do".

"Thôi nào, đừng giận, anh có bảo là không đi đâu." Tiêu Phàm giơ tay khẽ véo cái má đỏ ửng vì giận của cậu, "Anh sẽ đi cùng em, được chưa?".

Nhìn đôi mắt ngập tràn dịu dàng của anh, cơn giận của Vệ Đằng dần dần tan biến hết, trong lòng cân nhắc một lát, sau đó cậu nói: "Hay chúng ta

đi Tây Tạng, ở đó vắng người, hì hì, còn có thể đến cung điện Polata cầu nguyện nữa...".

"Đi Tây Tạng không được an toàn cho lắm." Tiêu Phàm lập tức phủ quyết luôn đề nghị này.

"Hay đi hồ Thanh Hải xem sao? Hồi còn đi học, em nghe nói ở đó cánh đồng hoa cải trải dài mênh mông, đẹp vô cùng... Em còn muốn cười trâu lùn nữa..." Vệ Đằng say sưa mơ tưởng.

Tiêu Phàm bình tĩnh nói: "Mùa này hoa cải rụng hết rồi. Hơn nữa trâu lùn nằm trong chương trình bảo vệ động vật hoang dã của quốc gia, sao có thể tùy tiện cho em cười chứ?".

"Ồ..." Vệ Đằng đưa tay xoa gáy, "Hay đi Vân Nam vậy, ở đó phong cảnh đẹp, còn rất yên tĩnh nữa".

"Không phải em đã từng đi Vân Nam rồi hay sao?"

Vệ Đằng trợn mắt nhìn Tiêu Phàm, thấy vẻ mặt anh vẫn rất đối bình thản, không khỏi bức tức nói: "Không phải anh nói sẽ đi cùng em sao? Tại sao em nhắc đến chỗ nào là anh phản đối chỗ đấy? Rõ ràng là không muốn đi chứ gì? Nếu không muốn đi thì anh nói thẳng ra, em biết anh không thích đi du lịch, anh không muốn đi thì em cũng không miễn cưỡng". Nói đoạn hừ mạnh một tiếng, dồn sức hất tay Tiêu Phàm ra, ngồi dậy nói: "Em đi một mình. Bảy ngày tới anh cứ ở nhà chờ đi".

Tiêu Phàm im lặng một lát rồi cũng đứng dậy, khẽ ôm Vệ Đằng từ phía sau, tì cằm lên vai cậu, dịu dàng nói: "Sao anh lại không muốn đi du lịch cùng em chứ? Hồi chúng ta quen nhau không phải chính trong dịp đi Quế Lâm chơi sao?". Tư thế ám muội, bên tai lại có hơi thở nóng ấm phảng phất, làm Vệ Đằng tim đập loạn nhịp, cậu gượng gạo cựa quậy chút, nhưng lại bị Tiêu Phàm ôm chặt hơn.

"VẬY... Những nơi em đề nghị, anh đều không muốn đi... Rốt cuộc anh có ý gì chứ?", vệ Đăng khẽ trách móc.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng hôn lên vành tai cậu, "Vốn dĩ anh định nhân dịp Quốc Khánh đưa em đi châu Âu, visa đã làm xong hết rồi, vé máy bay cũng đặt rồi, vẫn muốn tạo cho em một niềm vui bất ngờ..."

Vệ Đăng lập tức mừng rỡ, quay đầu cười: "Sao anh không nói sớm chứ! Hại em rầu rĩ suốt mấy ngày nay để tìm lộ trình thích hợp. Nếu anh nói sớm là anh sẽ đưa em đi châu Âu thì em đã không phải tốn tâm tư đi tìm. Nói đến đây bộ não của cậu mới đột nhiên nhận ra trọng điểm trong câu nói của anh, bèn trợn mắt kinh ngạc hỏi: "Châu... châu Âu?!". Bởi vì quá sửng sốt, Vệ Đăng ríu cả lưỡi lại: "Đi... nước nào thế?".

"Em đoán xem?"

Châu Âu à...

"Anh?"

Tiêu Phàm lắc đầu.

"Italy?" Truyen8.mobi

Tiêu Phàm cười cười, dùng cằm cọ lên đầu cậu, "Lần này sẽ đưa em đến Bỉ".

Vệ Đăng càng kinh ngạc hơn, ấn tượng duy nhất của cậu về nước Bỉ là quốc kỳ có ba cột đen vàng đỏ của họ. Thời trung học khi xem các chương trình thể thao, cậu còn thường nhầm lẫn quốc kỳ Bỉ với quốc kỳ Đức. Sau khi tra cứu kỹ càng, cậu mới biết rằng cờ nước Bỉ là ba cột đen vàng đỏ dựng đứng, còn cờ nước Đức là ba cột đen đỏ vàng nằm ngang, những cái khác thì hoàn toàn chẳng có khái niệm gì cả.

Não Tiêu Phàm bị chạm mạch rồi sao? Sao tự dừng lại muốn đến Bỉ chứ?

Vệ Đằng đang thắc mắc thì Tiêu Phàm mỉm cười khẽ nói: "Lần này anh đưa em đi du lịch nước ngoài, còn một chuyện quan trọng cần làm nữa".

Vệ Đằng lập tức tỉnh ngộ, "Ồ, cơ quan của anh điều anh sang đó để giải quyết công chuyện chứ gì".

Tiêu Phàm không trả lời, chỉ cười một cái đầy bí hiểm, Vệ Đằng đang cúi đầu nên đương nhiên không nhìn thấy nụ cười đó.

Vì sắp được đến một đất nước hoàn toàn xa lạ, nên suốt mấy ngày liền Vệ Đằng vô cùng hưng phấn. Sau khi lên mạng tìm hiểu gần hết về nước Bỉ, Vệ Đằng bị những bức ảnh tuyệt đẹp về tòa thành cổ và giáo đường hoa lệ làm cho mê mẩn, trong lòng càng thêm mong chờ chuyến đi lần này, hành lý đã chuẩn bị xong xuôi trước mấy ngày liền.

Chớp mắt kỳ nghỉ Quốc Khánh đã đến, Vệ Đằng cùng Tiêu Phàm đi ra sân bay, theo dự kiến máy bay sẽ đáp xuống sân bay thủ đô Brussels của Bỉ vào buổi tối. Chuyến bay đường dài cộng thêm mấy tiếng chênh lệch múi giờ khiến cho rất nhiều hành khách mệt mỏi ngủ thiếp trên máy bay. Nhưng Vệ Đằng lại không có một chút dấu hiệu mệt mỏi nào cả, vẻ mặt phấn chấn vô cùng, vừa xuống máy bay đã lấy máy ảnh chụp lia lịa, miệng không ngừng cảm thán: "Ôi giáo đường kia đẹp quá! Tiêu Phàm, anh nhìn xem, đứa bé tóc màu vàng kia dễ thương quá! À còn cái đó dùng để làm gì?".

Tiêu Phàm đi phía sau cậu, nhìn Vệ Đằng vui vẻ phấn khích, không nhìn được mỉm cười. Truyen8.mobi

Cậu vẫn giống y hời đó. Nhớ lại lần đầu tiên gặp cậu trong chuyến du lịch Quê' Lâm năm ấy, Vệ Đăng là một chàng trai nhiệt tình cởi mở. Đến tận hôm nay, dù đã mấy năm trôi qua, cậu cũng tốt nghiệp đi làm rồi, nhưng tính tình vẫn thẳng thắn đáng yêu như vậy.

Tiêu Phàm chạy đến bên cạnh Vệ Đăng, nhẹ nhàng nắm lấy tay cậu.

Vệ Đăng quay đầu nhìn anh không hiểu, Tiêu Phàm bèn mỉm cười nói: "Đừng chạy nhảy nữa, về nghỉ ngơi đã, hôm khác chúng ta lại đi dạo tiếp".

Nhìn ánh mắt không cho người ta cơ hội từ chối của anh, Vệ Đăng chỉ còn cách cúi đầu: "Được thôi, nghe lời anh vậy".

Khung cảnh xung quanh khách sạn rất đẹp, dĩ nhiên Tiêu Phàm đã đặt phòng tình nhân, chiếc giường đôi trong phòng cực kỳ rộng rãi, bên cạnh cửa sổ còn có một cặp ghế sofa mềm mại và một bàn trà bằng kính. Vệ Đăng bước đến kéo rèm cửa, nhìn cảnh đêm mỹ lệ ngoài kia, bất giác cảm thán: "Đẹp thật!".

Tiêu Phàm cười nói: "Em mệt thì tắm trước đi".

Vệ Đăng xua tay, nói: "Không mệt, anh muốn thì đi tắm trước đi, em chụp mấy tấm ảnh đã".

Tiêu Phàm im lặng một lúc mới nói: "ừ, anh phải liên lạc với một người bạn trước đã, chắc tầm nửa tiếng nữa anh sẽ về. Em ở trong phòng, đừng chạy lung tung".

"Biết rồi, biết rồi!" Vệ Đăng vẫn đang phấn khích chụp ảnh tới tấp.

Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, quay người đi ra khỏi phòng.

Vệ Đăng chụp ảnh thỏa thích xong, nhìn đồng hồ còn hơn mười phút nữa Tiêu Phàm mới quay về, thế nên cậu bèn tranh thủ đi tắm. Đến một đầt

nước mới lạ, tâm trạng Vệ Đằng cực kỳ thoải mái, vừa tắm vừa ngâm nga hát.

Tắm xong cậu ngồi cạnh giường vừa lau khô tóc, vừa lấy di động để xem giờ. Cũng gần nửa tiếng rồi, nhẽ ra Tiêu Phàm phải về rồi chứ? Anh không có ở đây, một mình cậu ngồi đợi trong căn phòng xa lạ, quả thật trong lòng có chút trống rỗng.

Vệ Đằng đang định gọi điện cho anh, thì đột nhiên nghe thấy tiếng quẹt thẻ ở ngoài cửa. Tiêu Phàm quả nhiên rất đúng giờ, bảo nửa tiếng sau quay lại, quả không sai chút nào. Vệ Đằng không muốn tỏ ra nhớ anh như vậy, nên ngồi trên giường tiện tay cầm một cuốn tạp chí mang theo từ nhà, giả vờ đang xem rất chăm chú. Cậu cảm thấy Tiêu Phàm đang bước về phía mình, áp lực dần dần tiến gần làm tim cậu đập nhanh hơn.

Tiêu Phàm đi đến cạnh giường, dừng bước, giật lấy cuốn tạp chí trên tay Vệ Đằng.

Vệ Đằng ngẩng đầu đang định lên tiếng thì đột nhiên thấy anh quỳ một gối xuống, sợ đến nỗi suýt cắn vào đầu lưỡi: "Anh anh anh... anh làm gì thế?!".

Tiêu Phàm ngẩng lên, nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt Vệ Đằng, tiếp đó, từ sau lưng lấy ra một chiếc hộp nhung màu đỏ, đưa cho Vệ Đằng: "Em mở ra xem đi".

Vệ Đằng đầu óc tê dại, ngón tay run rẩy nhận lấy chiếc hộp, mở nó ra. Là một cặp nhẫn...

Cậu run đến nỗi suýt chút nữa thì làm rơi chiếc nhẫn xuống đất, "Anh... cái này là...". Lúc này, khả năng ngôn ngữ trong não của Vệ Đằng rớt thẳng xuống đáy.

Nhìn bộ dạng sững sờ của cậu, Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, nói: "Đang cầu hôn em đó".

Khuôn mặt Vệ Đằng thoát cái đỏ bừng. Làm ơn đi, từ bé đến giờ, sống trên đời bao nhiêu năm rồi, có năm mơ cậu cũng không nghĩ rằng sẽ có một ngày được ai đó cầu hôn... Lúc trước vẫn còn "thằng", cậu đã từng tưởng tượng khung cảnh mình cầm nhẫn quỳ trước mặt cô gái mà mình yêu. Nhưng lúc này, Tiêu Phàm lại đang quỳ trước mặt cầu hôn mình, chuyện này... rô't cuộc là sao chứ!

"Đồng ý chứ, Vệ Đằng?" Giọng nói của Tiêu Phàm rất bình thản, nhưng đôi mắt anh lại chứa đầy dịu dàng, "Chúng ta sẽ kết hôn một cách công khai, đường đường chính chính... ở bên nhau mãi mãi, có được không?".

Giọng nói thành khẩn của anh đã làm Vệ Đằng cảm động, mắt cậu hơi đỏ lên, "Anh đứng dậy đã".

"Đồng ý rồi?"

"Phí... phí lời!" Vệ Đằng lườm anh một cái, sau đó xấu hổ đỏ mặt quay đi, khẽ nói: "Chúng ta ở cùng nhau bao lâu nay rồi, chuyện nên làm không nên làm đều làm cả rồi... Với lại, anh đã bắt cóc em đến tận Bỉ rồi, em không đồng ý mà được à?".

Mặc dù ngoài miệng thì oán trách, nhưng trong lòng Vệ Đằng lại cảm động đến sắp rơi nước mắt.

Quả nhiên Tiêu Phàm suy nghĩ chu toàn hơn cậu, sau khi ở cùng nhau, tình cảm của hai người vẫn rất tốt. Vệ Đằng căn bản chưa từng nghĩ đến chuyện kết hôn, bởi vì ở trong quốc gia của mình, người đồng tính đơn giản sẽ không bao giờ được pháp luật công nhận, mỗi lần người trong công ty hỏi đến người yêu của cậu, Vệ Đằng lại tìm đại một cái cớ nói bừa để cho qua chuyện.

Chỉ cần được ở bên cạnh Tiêu Phàm, cậu có thể không bận tâm đến cái nhìn của người khác.

Nhưng mà... nếu đăng ký kết hôn ở nước ngoài, vậy thì chuyện sẽ hoàn toàn khác. Một cuộc hôn nhân hợp pháp công khai, còn có giấy chứng nhận kết hôn, tình cảm của cả hai không những thêm bền vững kiên cố hơn, mà lúc nói chuyện với người khác cũng không cần úp úp mở mở nữa.

Thật không ngờ, vì tương lai của hai người, anh đã âm thầm làm biết bao nhiêu chuyện.

Làm visa, hộ chiếu, mua vé máy bay xuất ngoại, còn liên hệ với bạn bè ở bên này để chuẩn bị hoàn tất những thủ tục đăng ký kết hôn phức tạp...

Chẳng trách thời gian vừa rồi anh ấy bận rộn liên miên, còn gọi bao nhiêu cuộc điện thoại quốc tế, thì ra là vì chuyện này.

Vệ Đăng cảm động nhìn về phía Tiêu Phàm, thấy anh đang quỳ một gối trên nền nhà, tràn ngập trong đôi mắt sâu thẳm là sự thành khẩn. Vệ Đăng nhẹ nhàng nắm tay anh, khẽ nói: "Em đồng ý rồi... Anh còn không mau đứng dậy đi".

Nghe chính miệng cậu nói ra câu này, Tiêu Phàm cuối cùng miễn cưỡng mỉm cười đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh cậu, thuận đà ôm cậu vào lòng.

"Anh yêu em..."

Giọng nói trầm ấm của anh vang lên bên tai, Vệ Đăng cảm động ra sức gật đầu, ôm chặt lấy anh.

Một lúc lâu sau, Tiêu Phàm mới buông Vệ Đăng ra, nhỏ giọng nói: "Nào, xem nhẫn có vừa không".

Nói đoạn liền lấy chiếc nhẫn từ trong hộp ra, cầm tay Vệ Đằng, giúp cậu đeo vào. Vệ Đằng có chút bối rối nhìn đi chỗ khác. Lúc cảm giác lạnh lạnh của kim loại chạm vào làn da nóng ấm của mình, cậu mới cúi đầu nhìn, chiếc nhẫn trên ngón áp út tựa như được làm riêng cho cậu, vô cùng vừa vặn.

Tiêu Phàm cười cười, nói: "Rất vừa, quả nhiên anh không nhớ nhầm kích cỡ ngón tay em".

"Ừm..." Vệ Đằng đỏ mặt ừ một tiếng.

Tiêu Phàm tiếp tục nói: "Bây giờ thì hiểu rồi phải không? Lần này anh đưa em đến Bỉ, có chuyện quan trọng phải làm, đó chính là đăng ký kết hôn, nhân tiện còn có thể hưởng tuần trăng mật nữa".

"Cả tuần trăng mật cũng sắp xếp sẵn rồi... Anh quả là nham hiểm mà..."

"Đó là điều đương nhiên. Lâu lâu mới có cơ hội ra nước ngoài một lần, không thể lãng phí được." Tiêu Phàm mỉm cười sờ đầu Vệ Đằng, "Mặc dù tình cảm của chúng ta rất tốt nhưng anh thấy vẫn nên nhận giấy đăng ký kết hôn, như vậy cũng xem như một sự đảm bảo cho nhau. Vệ Đằng, em là người anh muốn trân trọng nhất cuộc đời này... Vì thế, anh muốn tên của chúng ta sẽ được viết cạnh nhau trên giấy chứng nhận kết hôn".

"Ừ..."

"Anh đã thông báo cho bố mẹ của chúng ta rồi, trở về sau đợt trăng mật này, chúng ta mời hai nhà cùng ăn bữa cơm, coi như chúng ta đã chính thức kết hôn, họ cũng sẽ yên tâm hơn. Còn về tiệc cưới, anh không muốn tổ chức phô trương quá, mời vài người bạn đến chung vui là được rồi, em thấy thế nào?"

"Ừ..."

Thấy Vệ Đằng cứ cúi đầu mãi, lông mi khẽ run rẩy. Tiêu Phàm nghi hoặc giơ tay nâng mặt cậu lên, mắt cậu đã đỏ hoe, trông hơi ươn ướt.

Tiêu Phàm sững người, dịu dàng hỏi: "Em khóc đấy à?".

Vệ Đằng lườm anh một cái, vội vàng lau nước mắt, "Anh tấn công đột ngột thế này, làm em bị chấn động quá lớn, thế nên tuyến lệ mới có chút trực trặc". Vừa nói vừa dấm Tiêu Phàm một cái, "Thấy người ta mất mặt thì vui lắm hay sao, anh là đồ tồi!".

Tiêu Phàm nghe thế bật cười, khẽ ôm cậu vào lòng, "Không sao mà, có phải lần đầu tiên anh được thấy bộ dạng mất mặt của em đâu".

"Thôi nào, đã là vợ chồng rồi, em còn xấu hổ cái gì chứ..."

"Ai là vợ chồng với anh chứ..."

"Không phải à?"

"Ừ... anh buông ra... mai còn phải đi đăng ký mà..."

"Ngày kia mới đi đăng ký cơ."

"Đợi... đợi một chút... mai... em muốn đi dạo một vòng..."

"Để ngày kia đi."

"Em..."

"Tối nay chúng ta nên làm vài nghi thức để làm chứng cho hôn lễ chứ."

"Ừ... anh là đồ tồi... còn chưa kết hôn cơ mà..."

"Vì thế mới phải làm công tác chuẩn bị."

Xem ra đêm nay không thoát được rồi.

Vệ Đằng nghiêng rằng: "Chỉ làm một lần thôi... Mấy hôm sắp tới cũng không được làm, em đến đây để đi du lịch chứ không phải để... ừ..."

Môi cậu lại bị khóa chặt, sau khi nụ hôn cuồng nhiệt dai dẳng chấm dứt, bên tai truyền đến giọng thấp trầm của Tiêu Phàm: "Yên tâm, anh biết chừng mực mà".

Lúc này Vệ Đằng mới thôi chống cự, ôm chặt Tiêu Phàm để mặc anh muốn làm gì thì làm.

"Tiêu Phàm." Vệ Đằng đột nhiên đỏ mặt cắt ngang lời anh.

"Ừ, sao nào?"

"Ngày hôm kia đi đăng ký kết hôn phải nói những gì?"

"Hả? Không phải em hỏi hận thật đấy chứ?"

"Hử, đã đến đây cũng nên tìm hiểu một chút mà. Theo quy định ở Bỉ, người đồng tính đăng ký kết hôn có phải tuyên thệ không? Lúc tuyên thệ đọc tiếng Anh hay tiếng Pháp? Em không biết tiếng Pháp đâu đấy, tốt nghiệp lâu quá rồi, từ vựng tiếng Anh cũng quên gần hết, có bản mẫu để đọc trước không, đến lúc đó nếu không đọc được thì biết làm sao?..."

Tên gốc này toàn nghĩ cái gì vậy? Nhưng mà cũng thẳng thắn thật đó, đã bắt đầu nghĩ đến chuyện đăng ký kết hôn từ bây giờ rồi. Điều này có nghĩa là, cậu ấy cũng đang mong đợi giây phút chính thức kết hôn phải không? Tiêu Phàm mỉm cười, ôm chặt cậu vào lòng, "Yên tâm đi, em cứ nói theo anh là được".

"Phải nói những gì cơ? Anh làm mẫu trước đi."

"Ừ." Tiêu Phàm cười gian nói: "Ví dụ như là... I love you".

"À... câu này à..."

"Em phải nói theo anh chứ. Nào, nói anh nghe xem."

Vệ Đăng nhắm mắt lại, "Đến lúc đó em sẽ nói".

Giọng cậu nhỏ dần, rõ ràng là buồn ngủ quá mà thiếp đi rồi.

Cậu ấy xấu hổ không nói cũng không sao, đăng nào sau khi nhận giấy chứng nhận kết hôn, mối quan hệ giữa hai người sẽ bền vững như sắt thép, cả đời này cũng không trốn thoát được. Đăng ký xong, chờ kỳ nghỉ trăng mật kết thúc, sau khi về nước, hai người đã có một cuộc hôn nhân hợp pháp, anh có cả đồng thời gian để cạy miệng cậu nói ra điều đó.

Tiêu Phàm mỉm cười, ghé đầu hôn khê lên trán cậu, hạ thấp giọng nói: "Anh yêu em".

Cho nên, có thể chính thức kết hôn cùng em, là điều hạnh phúc nhất cuộc đời anh.

Anh yêu em, Vệ Đăng, cảm ơn em, đã bước vào cuộc sống buồn tẻ của anh, đem đến cho anh biết bao sự ấm áp và điều tốt đẹp.

Nước Bỉ là điểm cuối cùng của chuyến du lịch lần này, nhưng lại là điểm khởi đầu hạnh phúc của hai ta, phải không em?

- Hết hoàn toàn -

ĐIỂM KHỞI ĐẦU HẠNH PHÚC (NGOẠI TRUYỆN TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY)

Điệp Chi Linh
www.dtv-ebook.com

Thông tin tác giả

Thông tin tác giả

Điệp Chi Linh một nhà văn nữ thuộc thế hệ 8X là người theo chủ nghĩa lạc quan, tin rằng sau cơn mưa sẽ có cầu vồng, tình yêu vượt qua thử thách mới có thể bền lâu.

Không thích bi kịch, vì vậy luôn tìm mọi cách để các nhân vật dưới ngòi bút của mình được hạnh phúc.

Coi máy tính là sinh mạng thứ hai, viết vào máy tính những câu chuyện trong lòng mình. Viết truyện là việc làm yêu thích nhất lúc nhàn rỗi cũng như niềm vui lớn nhất của cuộc đời.

Các tác phẩm đã được xuất bản tại Việt Nam:

♣ Ngôn tình:

- Ốc sên chạy (Chuyện về Vệ Nam và Lục Song)
- Chờ một ngày nắng (Chuyện về Tiêu Tinh và Quân Tắc).

♣ Đam mỹ:

- Tình yêu đau dạ dày (Chuyện về Tiêu Phàm và Vệ Đăng)

- Điểm khởi đầu hạnh phúc (Ngoại truyện Tình yêu đau dạ dày)
- Văn sĩ điên cuồng (Chuyện về Chu Phóng và Đoan Mộc Ninh).

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Ngoại Truyện 1: Bạn học cấp ba](#)

[Ngoại Truyện 2: Một lần ghen tuông dẫn đến thảm án](#)

[Ngoại Truyện 3: Về lại trường Nhân Xuyên](#)

[Ngoại Truyện 4: Trận gió tuyết đáng nhớ](#)

[Ngoại Truyện 5: Hỏi đáp dành cho vợ chồng son](#)

[Ngoại Truyện 6: Điểm khởi đầu của hạnh phúc](#)

[Thông tin tác giả](#)